UNIVERSIDAD DE
MURCIA

UNIVERSIDAD DE MURCIA
BIBLIOTECA
ESTª S
TABª B
Nº 248

NT 460308
S-B 248
C/S 1620693

UNIVERSIDAD DE MURCIA

UNIVERSIDAD DE
MURCIA

R-74

PROSPERI FARINACII

IVRISCONSVLTI ROMANI

PRAXIS, ET THEORICA CRIMINALIS AMPLISSIMA,

Quatuor titulis partita.

De { *De Reo confesso, & conuicto.* / *De Pœnis temperandis.* } { *Varijs, & diuersis quæstionibus.* / *Varijs, ac diuersis criminibus.* }

IN QVA PER REGVLAS, AMPLIATIONES,

Et Limitationes omnia distinctè miro ordine comprehenduntur, quæ ad causas criminales pertractandas in dies accidere consueuerunt.

Omnibus in foro versantibus, legentibus, & consulentibus perutilis, & necessaria.

Capita aliarum materiarum in ea tractatarum versa pagina indicat.

Cum Summarijs, ac Indice nedum principalium quæstionum, sed etiam rerum, ac sententiarum selectarum locupletissimo.

PLVRIMIS, QVIBVS EDITIO PRIMA SCATEBAT ERRORIBVS, ACCVRATE PVRGATA.

PARMÆ, Ex Typographia Erasmi Viothi. MDCV.

Superiorum permissu.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

Capita Materiarum in Praxi comprehensarum.

De
- Actionis ciuilis, & criminalis cumulatione. 289
- Appellationibus in criminibus recipiendis, vel reijciendis. 295
- Armorum delatione. 498
- Bannitorum, & damnatorum præiudicijs. 315
- Barattariæ pœnis. 558
- Incendijs. 540
- Iniuriarum punitione. 381
- Ludi prohibitione. 515
- Pace, & cautione de non offendendo. 435
- Procuratore in criminalibus admittendo, vel non. 231
- Thesauri inuentione. 368

UNIVERSIDAD DE MURCIA

SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO CLEMENTI OCTAVO PONTIFICI OPT. MAX.

Prosper Farinacius perpetuam prosperitatem.

IVRIS Prudentiæ Pater Beatissime, quod nemini, quam Sanctitati tuæ notius est, cui ad summum rerum humanarum fastigium illa parauit ascensum, duæ sunt partes, quarum vna in supplicio coercendis delictis; altera in iure suo cuique reddendo versatur. Illa vniuersæ Reipublicæ quieti consulit; hæc singulorum proprias rationes tuetur; Ex quo sanè perspicuum est, primam ad communem referri vtilitatem, alteram priuatum bonum spectare. Ac mihi quidem de vtroque genere consideranti, quemadmodum rem priuatam publicæ post habendam esse, nemo est, qui ambigat, ita inter professores, sectatoresque Iuris, qui criminum scientiæ diligenter incumbunt, longè melius operam suam locare videntur, quam qui in ciuili doctrina se dumtaxat exercent. Quare ad illam ego iam pridem iuris prudentiæ partem studio, iudicioque delatus, quæ disquisitione criminum continetur, publicæ seruiens vtilitati, præter Tractatum de Testibus superioribus annis Sanctitati tuæ nuncupatum, Praxeos Criminalis, primam partem bonis cęptum auspicijs ante euulgaueram; Nunc, cum primum secundæ partis volumen Deo Opt. Max. fauente, non sine magno, ac diuturno labore ad calcem perductum in lucem emittam, perperam me facturum existimaui, si alium ei patronum adoptarem, quam, cuius suprema authoritate, protegi, atque muniri felicissimè posset: Nam profectò, cum ob innumera, & singularia à benignitate tua in me collata beneficia; ita me tibi in perpetuum deuinxeris, nihil vt possit à me proficisci, quod non eidem tibi iure optimo debeatur, tum genus hoc Iuridicarum lucubrationum nemini iustius conuenire videtur, quam ei, qui supra omnes retro Principes acrem se omni tempore, atque peruigilem nocen-

UNIVERSIDAD DE MURCIA

tum vindicem ostendit; Eorum inquam nocentum, quos peruicacia, & atrocitas scelerum, visque publici exempli tolerari nullo modo permittit, sed tanquam contagiosa membra à toto Reipublicæ corpore celeriter abscindi: Nam, qui vel ob humanam infirmitatem, leuioresque culpas, vel alia de causa miseratione digni videntur, in eos huiuscemodi æquitas, mansuetudoque tua extare solita est, vt omnes Te Pontificem nominis, hoc est pium semper, verèque CLEMENTEM agnouerint. Atque hæc duo sunt, huius doctrinæ veluti cardines Beatissime Pater, in quibus omnis de Criminibus quæstio vertitur, vt quid debita pœnæ seueritate vindicandum, quid miti absolutione, atque indulgentia transmittendum sit cognoscatur, quorum vtrumque parte hac operis, quæ à me hoc tempore in lucem editur, quoad per vires licuit complecti, & explicare conatus sum; Etenim id, quod de Sanctitate tua dicere cæperam, præterquam, quòd ita exploratum est omnibus, vt à nemine negari possit, exules, latrones, sicarij declarant, in quorum tota prope Italia grassantem audaciam, atque furorem, cum diuini Pontificatus tui initia incidissent, ita omnes breuissimo temporis spatio iustissimis edictis, eximiaq; prouidentia tua fusos, deletosq; vidimus, vt ne nomen quidem eorum iam tot annos ad aures veniat; quorum quotidianis rapinis, ac cædibus miserè omnia personabant: Porrò in ijs Ciuitatibus, atque Prouincijs, quæ Ecclesiastico subsunt imperio, tanta quiete, ac moderatione viuitur, legibusq; obtemperatur, vt commissum aliquod paulò turbulentius facinus exaudiri, velut noua res, & insolita, ac non tui sęculi afferat admirationem; Mihi quidem Romæ, qua in patria natus sum Aduocationis hodie munus exercenti, vbi propter magnitudinem Vrbis, nationumq; eò confluentium diuersitatem, ac multitudinem, frequentius grauia, & atrocia delicta audiri pro magno non habebatur, verissimè, & ex certa scientia, quam assidua fori tractatio præbet testari licet; Hoc tempore eum rerum statum esse, vt sine vllo strepitu, aut offensione maxima tranquillitate, legumque reuerentia vita traducatur; ac si fortè insolens aliquod perrarò facinus eueniat, eius auctores clausis effugijs à iustitiæ ministris celeriter interceptos, debitæ vltionis pœnas non differre. His rationibus adductus, præter incredibilia merita, quibus me tibi obstrictum sentio Pater Beatissime, Criminale hoc opus meum, cui aptius, iustiusque quam Sanctitati tuæ deferrem non habui. Quamobrem ad tantæ Maiestatis pedes peruolutus, vt has qualescumque vigilias, laboresq; meos læta fronte excipere digneris suppliciter obsecro, vt benignitate tua animatus, si omnipotenti Deo me iam adulta senecta langueścente tamdiu conseruare placuerit, Volumen alterum Secundæ partis Praxeos Criminalis, quod cœptum iam præ manibus habeo, persequi, & absoluere possim, atque eidem Sanctitati tuæ perfectæ obseruantiæ pignus, & supremum vitæ munus offerre: Interea illum ipsum Deum, cuius Vices in terris geris, ardentibus votis precor, vt Te ad Christianæ Reipublicæ salutem, & Apostolicæ Sedis gloriam, quam diutissimè saluum, atque incolumen seruet.

Romæ, Kalen. Ianuarij M DC IIII.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

PETRO ALDOBRANDINO CARDINALI AMPLISSIMO, S. R. E. CAMERARIO.

PROSPER FARINACIVS S. P. D.

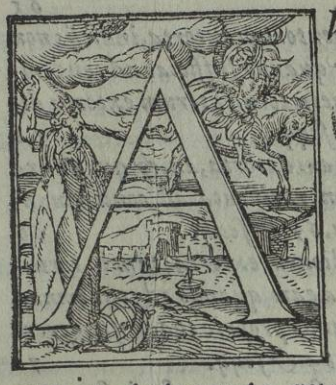
DIV mecum, multumque cogitaui, Cardinalis Amplissime, quo nam modo gentibus declararem, infixam mihi penitus in pectore hęrere memoriam innumerabilium tuorum erga me meritorum. Vna autem ratio se se obtulit, vt labores, vigilias, sudoresque diurnos, atque nocturnos, quos in Criminale hoc meum opus contuli, clarissimo nomini tuo consecratos esse vellem; Etenim si plus haberem, vt ille Cæsari Augusto aiebat, plus darem. Nec enim est, vt sperare liceat, vel minimam à me partem referenda gratia exæquari posse eorum, quibus me cumulasti beneficiorum. Primum quidem Volumen hoc Secundæ Partis Praxeos Criminalis, quod modò in lucem profero, nemini æquius, quam Clementi VIII. Pontifici Maximo, ob eas causas, quæ in Epistola ad eum præmissa, significatæ sunt, debebatur. Ijsdem de causis debitum est Amplitudini tuæ, quippe cum & pariter de me benemeritus, & Sanctissimo Seni ad Mundi regimen sustinendum, iustitiamque, & pacem toto Christiano orbe conseruandam præcipuum columen sis, ac adiumentum? A te igitur ea, quæ par est animi submissione postulo, vt hoc quicquid est muneris, ingenita tibi humanitate libenter accipias, vt hinc ego incensus, atque excitatus, ad alterius, quod restat Voluminis absolutionem fessum ętate ingenium adijcere, ac conferre non reformidem. Enimuerò si diuina bonitas concesserit, vt id, quemadmodum inchoatum est, suppetente vita ad exitum perducatur, affirmare ausim, fœliciſſimo hoc sæculo, quod Aldobrandini nominis virtutibus, ac gloria, seu

UNIVERSIDAD DE MURCIA

clarissimis sideribus illustratur, opus de Capitalium rerum quęstionibus eiusmodi in lucem exiturum, quod Magistratibus, & Gubernatoribus, omnibusque per orbem terrarum Ius dicentibus instar Bibliothecæ sit, cum leuati labore plurimos libros peruolutandi, in hoc vno reperturi sint omnia, quibus edoceantur, quemadmodum ex legum præscripto vindicari scelus, innocentia absolui, iustitia debeat administrari. Ego autem si idipsum opus Clementis Octaui Maximi Legum Antistis auctoritate, Tuique Petre Illustrissime, nominis dignitate protectum, non tam ad famam ingenij mei commendatum, quam gratum, & vtile posteritati futurum comperere, præclarè me operam collocasse, vberemque laborum meorum fructum cępisse arbitrabor.

Romæ, Kalen. Ianuarij. M DC IIII.

TYPOGRAPHVS AD LECTOREM.

AVDIVERAM, Lector amice, quam plurimos eorum, qui in foro præcipuè criminali quotidie versantur, summa auiditate percupere, vt PROSPERI FARINACII *variarum Quæstionum, & Communium opinionum criminalium Liber Tertius, opus certè non minus præclarum, quam illis perneces sarium denuo imprimeretur; fortasse, quia impressi paulò ante Venetijs exempla venalia deficiebant, aut si adhuc nonulla extarent, non sine aliqua difficultate ad omnium manus peruenire poterant; quandoquidem id ipsum (vt verum fatear) nobis superioribus mensibus accidit, quippe qui perpauca exempla à primis impressoribus multis precibus, ac litteris expostulantes iustissimi haud vnquam nostri, aut amicorum voti compotes fieri valuimus. Duo igitur nos, vt laudabilibus multorum desiderijs (quod par est) morem gereremus, hac recenti huius operis editione præstitimus; impressum scilicet Librum* FARINACII *in omnium commoditatem, ac lucem deferimus, & hic emendatior longe, quam antea, vt prodiret, quam maxima fieri potuit diligentia, ac studio curauimus. Ita enim futurum confidimus, vt aditus omnibus facilis huiuscemodi Volumen consequendi, & castigatius sanè legendi pateat. Quicquid itaq; propensionis in studiosos, & non illiberalis in nobis animi nuper extitit, humanissima fronte benigne Lector, accipito, deditissimos nos tuæ semper voluntati, et obsequio, quamdiu vita fruemur, habiturus. Vale.*

UNIVERSIDAD DE MURCIA

ARGVMENTA QVÆSTIONVM OMNIVM, QVAE IN HOC PRIMO TOMO SECVNDAE PARTIS PRAXIS, & Theoricæ Criminalis continentur.

DE REO CONFESSO, & Conuicto.

De confeßione iudiciali, an, & quando ſufficiat ad condemnandum, & generaliter de materia iudicialis confeßionis, q. 81. cap. 1. num. 1. & ſeqq. pag. 2

De confeßione, an, & quando valideat nullitatem proceſſus, poßitq; ea non obſtãte, confeſſus per Iudicem condemnari, q. 81. c. 2. num. 66. & ſeqq. 10

De confeßione facta in vno iudicio, an, & quando probet in alio, q. 81. nu. 92. & ſeqq. 13

De confeßione qualificata, an, & quando poßit per fiſcũ ſcindi, & pro parte acceptari, pro parte autem impugnari, q. 81. nu. 110. & ſeqq. 16

De ſponte confeſſo, an, & quando mitius puniatur, quã non ſponte confeſſus, ſeu conuictus, q. 81. num. 172. & ſeqq. 22

De confeßione emanata coram Iudice incompetente, & præſertim de confeßione Clerici coram Iudice laico, quid, & quantum probet, & quando ad torturam faciat indicium, q. 81. nu. 188. 25

De confeßione criminis per viam exceptionis oppoſiti, vel alias incidenter emanata, an ad cõdemnandum ſufficiat, quando, & in quam pœnam, q. 81. nu. 219. & ſeqq. 29

De confeßione emanata ſub ſpe impunitatis promiſſæ, quando ſufficiat ad condemnandum, quandove iudex poßit hanc impunitatem promittere, & promiſſam ſeruare, vel ſimulationibus, & artibus vti, & quibus, ad eruendum confeßionem a reo, quæſt. 81. num. 276. & ſeqq. 36

De confeßione reuocata prætextu erroris, quando talis reuocatio admittatur, quandove, & quomodo allegatus error probari debeat, quæſt. 81. num. 315. & ſequentibus.

De confeßione minoris emanata ſine curatore, an, & quando valeat, & etiam, quando detur minori reſtitutio in integrum, q. 81. nu. 352. & ſeqq. 46

De confeßione extraiudiciali, quando plene probet, & ad condemnandum ſufficiat, quæſt. 82. num. 1. & ſeqq. 51

De confeßione extraiudiciali, quando indicium faciat ad torturam, q. 82. nu. 23. & ſeqq. 54

De confeßione emanata in tortura, non legitimis præcedentibus inditijs, quando valeat, & quando non, q. 83. num. 1. & ſeqq. 58

De tortura, quando præſumatur, et quomodo probetur, q. 83. num. 22. & ſeqq. 61

De confeßione metu tormentorum extorta, indicijs non præcedentibus, an, & quando ſufficiat ad condemnandum, & quando metu tormentorum extorta dicatur, q. 83. nu. 32. & ſeqq. 62

De confeßione per torturam extorta, an, & quando ratificari debeat, & non ratificata ad condemnandum ſufficiat, q. 83. nu. 67. & ſeqq. 66

De confeßione per ſuggeſtionem extorta, tam in tortura, quam ante, & extra eam, quando ad condemnandum ſufficiat, & quando propriè iudex ſuggerere dicatur, q. 83. c. 4. nu. 84. & ſeqq. 70

De probatione delicti per ſcripturam, ſeu inſtrumentum facienda, q. 84. nu. 1. & ſeqq. 71

De delicto, an præſumatur in dubio, & quæ interpretatio fieri debeat pro excluſione delicti, quæſt. 85. num. 1. & ſeqq. 75

De probationibus, an, & quando in criminalibus debeant eſſe luce meridiana clariores, & quando ex inditijs, & præſumptionibus poßit quis condemnari, & in quam pœnam, q. 86. nu. 1. & omnibus ſeqq. 80

DE POENIS TEMPERANDIS.

De dolo, quando in delictis requiratur, & quando culpa lata dolo æquiparetur, quæſt. 87. num. 1. & ſeq. 95

De dolo, & culpa, an, quando, & quomodo puniantur, q. 87. nu. 65. & ſeqq. 101

De dolo, fraude, & culpa, quid, & quotuplex ſit, plura de ſignificatione doli, fraudis, & culpæ, & culpæ appellatione quid veniat, q. 88. nu. 1. & ſeqq. 103

De doli, fraudis, & culpæ probatione, ac de pluribus præſumptionibus fraudem, & dolum excludentibus, & includentibus, q. 89. num. 1. & omnibus ſequentibus per totam. 110

De cauſa, & credulitate iniuſta, & temeraria, an, & quando excuſet a dolo, a pœna, & temeritate, & an, & quomodo temeritas ſit punienda, & de materia, q. 90. nu. 1. & ſeqq. 123

De ignorantia iuris, quando excuſet in delictis. q. 90. nu. 91. & ſeqq. 130

De eo, qui delinquit, non tamen ſe delinquere credente propter viri fide digni aſſertionem, q. 90. numero 109.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

ro 109. & seqq. 132
De iracundia, quando excusetur à delicto in toto, vel in parte, & quando etiam valeant contractus, & obligationes ex iracundia emanatæ, q. 91. numer. 1. & seqq. 133
De pœna mitiganda propter ætatem, aut minorem, aut senilem. Qui dicãtur minoret. Qui puberes, seu impuberes, aut pubertati proximi, & qui infantes, aut infantiæ proximi, & qui etiam senes, q. 92. nu. 1. & omnibus seqq. 139
De ebrio delinquente, & illius pœna, q. 93. num. 1. & seqq. 160
De furioso, & prodigo delinquentibus, & eorum pœnis, & an furor probandus, & per quem, quæst. 94. num. 1. et seqq. 163
De loci consuetudine an, et quando excusetur delinquentes, præsertim siet irrationabilis, iniusta, ac etiam reprobata fuerit, q. 95. nu. 1. et seqq. 170
De incertitudine delinquentis in homicidio, in rixa cõmissa, quando faciat minuere pœnam, et quomodo in tali homicidio procedendum sit, q. 96. num. 14. et seqq. 177
De multitudine delinquentium, quãdo propter eam pœnam minuatur ne multorum strages sequatur, q. 96. num. 1. et seqq. 178
De mandato, seu iussu Principis, et Superioris, quando excusetur delinquẽtem, eum præsertim, qui metu, aut minis coactus delictum committit, q. 97. num. 1. et seqq. 187
De mandato Principis, & Superioris an, & quando excuset iudicem aliquid iniustè agentem, quæst. 97. num. 25. & seqq. 190
De iudice, seu officiali asserente se aliquid fecisse iussu, ac mandato superioris an, & quando ei credatur, q. 97. nu. 52. & seqq. 194
De iudice exequente alterius iudicis iniustam sententiam, quando excusetur, quandove illam exequi teneatur, q. 97, nu. 67. & seqq. 195
De iudice seculari, quando teneatur exequi sententiã iniustam iudicis ecclesiastici illiq; suum brachium seculare impartiri, q. 97. nu. 81. & seqq. 198
De iudicis, ac magistratus iussu, & auctoritate, quando delinquentem excuset à dolo, & pœna, q. 97. num. 109. & seqq. 203
De Birroarijs, & exequutoribus, qui iudicis, ac Præsidis mandato aliquid iniustum faciunt an, & quando excusentur, q. 97. nu. 121. & seqq. 204
De laboratoribus, & operarijs laborantibus in fundo alieno an, & quando excusentur, q. 97. num. 131. & seqq. 205
De filio delinquente de mandato patris an, & quando excusetur, q. 97. nu. 149. & seqq. 207
De seruo, ac famulo delinquente de mandato Domini, an, & quando excusetur, quæst. 97. num. 162. & sequentib. 208
De mulieribus delinquentibus, quando & quomodo propter sexus fragilitatem excusentur in delictis, q. 98. nu. 1. & seqq. 210
De rustico delinquente, quãdo propter rusticitatem mitius puniatur, q. 98. num. 19. & seqq. 211
De ijs, qui dormiendo delinquunt, quando, & quomodo puniantur, q. 98. nu. 62. & seqq. 215
De ijs, qui amoris impetu, & furore delinquunt, an aliquam mereantur excusationem, & quam, q. 98. nu. 77. & seqq. 217
De nobilibus, ac in dignitate constitutis, quãdo propter nobilitatem, & dignitatem excusentur in delictis, aut saltem mitius puniantur, q. 98. num. 93. & sequentib. 213
De pœna delinquentibus mitiganda propter eorum [illegible] peritiam, aut merita in rempublicam, q. 98. num. 134. & seqq. 224
De Iudæo effecto Christiano an, & quando possit puniri de delictis commissis ante assumptum Baptismum, q. 98. num. 144. & seqq. 225
De muto, & surdo delinquente an, quando, & quomodo excusetur à pœna, q. 98. nu. 159. & seqq. 227
De patre præsentante filium delinquentem in carceribus, quando faciat, vt idem filius mitius puniatur, q. 98. nu. 164. & seqq. 228
De bono, & prospero euentu, quando in delictis faciat minuere pœnam, q. 98. nu. 173. & seqq. 229

DE VARIIS, AC DIVERSIS quæstionibus.

De procuratore in criminalibus causis comparente, ac defensione inquisiti absentis, & citati quando admittatur, & quando non, q. 99. num. 1. & seqq. 234
De comparẽte pro inquisito absente, & pro eo absentiæ, seu alterius impedimenti causas allegante, quando admittatur, & quando non, q. 99. nu. 575. & sequentibus. 270
De causis criminalibus ciuilibus, et mixtis, quando proprie dicantur tales, et de earum differentijs, q. 100. num. 1 et seqq. 275
De causæ criminalis pendentia, quando faciat super se dere processum in causa ciuili, et ècontra, q. 100. nu. 58. et seqq. 281
De cumulatione actionis ciuilis, et criminalis, quando à iure permittatur, quandove vna earum electa liceat aliam intentare, q. 100. nu. 119. et seqq. 289
De appellationibus recipiẽdis in causis criminalibus, appellatione á pendente an, et quando iudex possit suã [illegible] q. 101. uu. 1. et seqq. 296
De confesso, et conuicto, quãdo possit appellare, et quid de confesso tantum, aut conuicto tantum, q. 101. nu. 114. et seqq. 309
De bannitis an, et quando amittant testamenti factionẽ actiuã, et passiuam, quandove priuati censeantur beneficijs statutorum suæ ciuitatis tantum, an vero etiã iuris cõis, q. 102. nu. 1. et seqq. 316
De damnato ad mortem an, & quando possit testari, q. 102. num. 111. & seqq. 327
De damnatis ad mortem ciuilem an, & quando censeantur

tur priuati testamenti factione actiua, vel passiua, q.102.num.135.& seqq. 330
De occidentibus bannitos, quando gaudeant impunitate, præmio, indulto, seu nominatione a Statuto, vel bannimento concessis, q.103.num. 1. & omnibus sequentibus. 336
De thesauro inuento in fundo proprio, vel alieno, publico, religioso, vel priuato, ad quem spectet, & generaliter de materia thesauri, q.104. nu.1.& seqq. 369
De metallorum venis inuentis in fundo proprio, vel alieno, ad quem spectent, & an inuito Domino posit priuatus, vel Princeps eas in fundo alieno effodere, & generaliter de materia metallorum, & de eorum venis, q.104.num.33.& seqq. 374

DE VARIIS, AC DIVERSIS Criminibus.

De iniuriæ diffinitione, seu descriptione. Quomodo in iure sumatur, quandove, & quot modis inferatur, q.105.nu.1.& seqq. 379
De pœna iniuriarum, ac de actione pro illata iniuria competente, quandoq; in hoc crimine per electionem vnius actionis censeatur alteri præiudicatũ, & quomodo facienda sit iniuriarum æstimatio, q.105.nu. 25.& seqq. 382
De pœna iniuriarum, quando habeat locum, & quando non, quando, & in quibus casibus iniuriarum actio competat, q.105.nu.83.& seqq. 388
De iniuriarum leuitate, & grauitate, quando, & ex quibus leuitas, seu grauitas iniuriæ dignoscatur, multa ponuntur exempla generaliter, & particulariter q.105.nu.175.& seqq. 395
De veritate conuitij, & illatæ iniuriæ an, & quando excuset à pœna iniuriarum, q.105.nu.219.& sequentibus. 399
De iniuria vni facta an, & quando alteri facta censeatur, positq; vnus pro iniuria alterius suo proprio nomine agere, q.105.nu. 253.& seqq. 405
De iniuria illata, seu mentita data ad prouocationem alterius, & cum protestatione, quod non animo iniuriandi, sed saluo honore, &c. q.105.nu.306.& seqq. pag. 410
De pluribus modis, quibus iniuria remissa censetur, q. 105.num.334.& seqq. 413
De forma libelli in crimine iniuriarum, q.105.nu.384 & seqq. 417
De maledicente Principi, Car[illegible] 105.num.389.& seqq. 418
De pœna, & materia libelli famosi, q.105. num. 421. & seqq. 421
De pacto de quota litis an, & quando sit reprobatum à iure quomodo puniatur, & quando eius pœna locum habeat, q.106.nu.1.& omnibus seqq. 422
De pacis diffinitione, & diuisione quid scilicet, & quotuplex sit quid concordia, quid tregua, vel induciæ, quid etiam assecuratio, seu cautio, vel promissio de non offendendo quid inter se omnia prædicta differant, & ad faciendum pacem an, & quando quis cogi possit, q.107.num.1.& seqq. 435
De cautione de non offendendo, quando, & quomodo, & corã quo iudice ad illam præstandã, quis cogi possit, non solum pro se, sed etiam pro suis consanguineis, & quibus, & an etiam de non offendendo consanguineos petentis cautionem, & quos, q.107.num.11.& seqq.439. 437
De cautione de non offendendo an, & quando præstanda sit cum fideiussore, vel sine, q.107.num.36.& sequentibus. 441
De cautione de non offendendo quanto tempore duret, & per quantum tempus dari debeat, q.107.num.45 & seqq. 442
De pœna frangentis, & violantis pacem, q.107.numer. 57.& seqq. 444
De pœna frangentis cautionem de non offendendo, q. 107.num.77.& seqq. 446
De applicatione pœnæ fractæ pacis, seu cautionis de non offendendo, q.107.num.90.& seqq. 448
De pœna conuentionali fractæ pacis, seu cautionis de non offendendo, an posit iterum exigi propter aliam fractionem, & contrauentionem, q.107.numer. 95. pag. 448
De pluribus promissoribus de non offendendo, an vnus teneatur pro alio in casu contrauentionis, & an in solidũ, an vero pro virili, q.107.n.96.& seqq. 449
De fractione pacis, seu cautionis de non offendendo an probetur ex fuga, & contumacia offendentis in præiudicium fideiussoris, q.107.num.106.& seqq. 450
De cautione de non offendendo, an censeatur cassa, & extincta per subsequutam pacem, & an saltẽ iudex eam cassare teneatur, & de materia, q.107.nu.117 & seqq. 451
De verbo offensionis quidnam veniat illius appellatione ad effectum ruptæ pacis, vel cautionis, q.107.nu. 142.& seqq. 453
De pace, seu cautione de non offendendo, an dicatur rupta ex insultu, seu offensione, non tacto corpore, & sine illius læsione, q.107.nu.158.& seqq. 455
De pace, seu cautione de non offendendo, an dicatur rupta ex modica offensione, seu percussione, q. 107. nu. 210.& seqq. 459
De pace, seu cautione de non offendendo, quando censeatur rupta propter adulterium, vel stuprum commissum cum vxore, vel filia illius, quem is non offendere promisit, q.107.nu.227.& seqq. 461
De pace, seu cautione de non offendendo, quando rupta censeatur propter furtum, q.107. num. 238. et sequentibus. 463
De pace, seu cautione de non offendendo an rupta censeatur propter accusationem, seu testificationem in causa criminali, vel ciuili, q.107.num.246.et seqq. pag. 464
De cautione de non offendendo, an dicatur rupta per offensionem factam extra territorium, q.107.num. 259.et seqq. 466
De pace, seu cautione de non offendendo an rupta dicatur

tur ex eo, quod vnus ex paciscentibus contrà conditionem in pace appositam ingrediatur in ciuitatem, in quà permanet pars offensa, quæst. 107. num. 262. et seqq. 466
De pace, seu cautione de non offendendo an censeatur rupta per offensionem sequutam inter absentes, quorum nomine fuit facta pax, et præstita cautio, sed eam non ratificarunt, quæst. 107. num. 272. et sequentibus. 468
De pace, seu cautione de non offendendo an censeatur rupta per offensionem factam fratri, seu consanguineo paciscentis, aut illius, quem quis non offendere promisit, q. 107. nu. 317. et seqq. 473
De pace, seu cautione de non offendendo pro se, et consanguineis, etc. an comprehendat consanguineos vtrimq; coniunctos, q. 107. nu. 321. et seqq. 474
De pace, seu promißione de non offendendo, an comprehendat consanguineos, affines, seu adhærentes futuros tam actiue, quam paßiue ad effectum, vt propter contrauentionem locus sit pœnæ legali, seu conuentionali, q. 107. num. 329. et seqq. 475
De pace, seu cautione de non offendendo, an censeatur rupta per offensionem factam filio, seu vxori paciscententis, q. 107. num. 337. et seqq. 477
De pace, seu cautione de non offendendo an censeatur rupta per offensionem factam a filijs suis spiritualibus, seu adoptiuis, quæst. 107. numero 346. et sequentibus. 478
De pace, seu cautione de non offendendo an, et quando comprehendat hæredes, tam actiue, quam paßiue ad effectum, vt eadem pax, seu cautio dicatur rupta ex eorum offensione, et an etiam per offensam factam cadaueri ipsa pax, seu cautio rupta dicatur, q. 107. num. 352. et seqq. 479
De pace, seu cautione de non offendendo, an censeatur rupta per offensionem factam adhærenti principalis paciscentis, quando de adhærentibus expressa mentio facta non est, quæst. 107. numero 370. et sequentibus. 481
De pace, seu cautione de non offendendo, an, & quãdo comprehendat fœminas, tam actiue, quam paßiue, q. 107. nu. 380. & seqq. 482
De pace, an censeatur rupta per offensionem factam socio itineris, quæst. 107. numero 388. & sequentibus. pag. 483
De pace, seu cautione de non offendendo, an dicatur fauorabilis, vel odiosa, an latam, vel strictam recipiat interpretationem, & quomodo in dubio iudicandus sit in causa fractæ pacis, vel cautionis, q. 107. num. 396. & seqq. 484
De pace, seu cautione de non offendendo, an, & quando rupta dicatur per offensionem illatam ex noua causa, q. 107. nu. 403. & seqq. 486
De probatione, seu præsumptione nouæ causæ ad excludendum fracturam pacis, seu cautionis de non offendendo q. 107. nu. 432. & seqq. 490
De offendente ex noua causa adhoc, vt excusetur a pœna pacis, seu cautionis ruptæ qualem debeat probare causam, vt iusta, & excusabilis reputetur, q. 107. num. 460. & seqq. 493
De validitate, & interpretatione statutorum, seu constitutionum uolentium, non posse allegari nouam causam in pace, seu cautione de non offendendo rupta, q. 107. nu. 499. & seqq. 496
De prohibitione delationis armorum, & illius pœna, quando habeat locum, & quando non, q. 108. nu. 1. & omnibus seqq. 500
De ludo, & illius pœna, quando habeat locum in genere, q. 109. nu. 1. & seqq. 516
De clericis lusoribus, & eorum pœnis, q. 109. num. & seqq. 524
De ludo licito, & permisso, quæst. 109. num. 106. & sequentibus. 526
De retinente ludum domi, quando, & quas pœnas incurrat, q. 109. nu. 137. & seqq. 530
De repetitione pecuniæ amissæ in ludo a vincente, q. 109. nu. 175. & seqq. 534
De validitate, seu nullitate contractus, & mutui inter collusores, seu alias occasione ludi celebrati, q. 109. nu. 203. & seqq. 537
De incendij pœna, quando locum habeat, quandove ex incendio quis teneatur ad damna, & interesse damnum passo, q. 110. nu. 1. & seqq. 540
De incendio, quando præsumatur ortum culpa inhabitantium, q. 110. nu. 41. & seqq. 546
De incendij varijs, ac diuersis quæstionibus, q. 110. nu. 111. & seqq. 553
De grauitate, atrocitate, & detestatione criminis repetundarum, & barattariæ, quæst. 111. numero 1. & seqq. 558
De pluribus, ac diuersis pœnis à iure impositis in crimine repetundarum, et barattariæ, quæst. 111. nu. 14. & seqq. 560
De concussione, & eius pœna, quando habeat locum, & quando non, quæst. 111. numero 39. & sequentibus. pag. 563
De iudice, qui pecunia corruptus iniustitiam facit an, & quando teneatur ad quadruplum, & de applicatione huius pœnæ, quæst. 111. num. 59. et sequentibus. 565
De pœna iuris canonici infligenda iudici, qui pecunia corruptus iniustitiam facit, quæst. 111. num. 71. & seqq. 567
De cumulatione, seu confessione pœnarum iudici barattariam committenti a iure impositarum, q. 111. nu. [illegible] 567
De pœna corrumpentis iudicem, quæst. 111. num. 98. & seqq. 569
De corrumpente iudicem, an, & quando amittat causam, q. 111. nu. 124. & seqq. 572
De iudice, qui pecunia corruptus iniustitiam facit, quando, & in quibus casibus puniatur, q. 111. num. 138. & seqq. 574
De munerum receptione iudicibus prohibita, q. 111. nu. 235. & seqq. 583
De prohibitione barattariæ, q. 111. n. 261. & seqq. 586

De

De pœna, & materia promittentium bonum litis euentum apud iudices, & ob id pecuniam recipiẽtium, q. III. nu. 279. & seqq. 588
De dantibus, & recipientibus pro obtinenda gratia, uel iustitia apud sedem Apostolicam an, quando, & qua pœna puniantur, q. III. nu. 291. & seqq. 590
De iudice, q pecunia corruptus, seu alias dolo, & per sordes iniustitiam facit, quomodo puniatur, ad quid teneatur, tam criminaliter, quam ciuiliter ex quibus, & quando in iudice præsumatur potius dolus, quam imperitia, q. III. nu. 360. & seqq. 596
De iudice, seu officiali negligente in faciẽdo iustitiam, seu alias, quando, & quomodo puniatur, seu teneatur tam ciuiliter, quam criminaliter, q. III. num. 396. & seqq. 599
De iudice, qui per imperitiam male iudicauit, aut alio modo iniustitiam fecit, ad quid teneatur, & quando, q. III. nu. 435. & seqq. 603

INDEX LOCVPLETISSIMVS
RERVM, VERBORVM, AC SENTENTIARVM,

Quæ in hoc primo Tomo Secundæ Partis Praxis, & Theoricæ Criminalis continentur.

A

ABSENTIAE causas, quando quis allegare possit ad effectum, ne cõtra absentem procedatur remissiuè, q. 99. num. 275. 270

Absentiæ, seu alterius impedimenti causas pro absente citato, allegans admittitur regulariter ad excusandum de contumacia, siue simus in casu, de quo absens potest condemnari, siue non, q. 99. nu. 276. & seq. Vbi, quod hoc procedit non solum in criminalibus, sed etiam in ciuilibus, nu. 277. 270

Absentiæ, & impedimenti causas quilibet comparens allegare potest, etiam sine mandato, q. 99. nu. 278. licet aliy contra, nu. 279. Limita hanc conclusionem procedere in causis absentiæ necessariys, & quæ sunt facti prout est infirmitas, carceratio, & similia. Secus in causis absentiæ probabilibus, prout suspecti itineris, loci nõ tuti, loci pestiferi, insidiæ inimicorum, & similia. Itẽ secus in causis absentiæ non facti, sed iuris, & voluntariys, vt puta, si diceretur, quòd citatus non tenetur comparere ex eo, quòd iudex non est competens, aut alia de causa. His n. casibus comparens non auditur, nisi cum mandato, nu. 280. Contrarium, quòd etiã causæ probabiles possunt allegari sine mandato, num. 281. Et quando causæ iuris, & voluntariæ notoriè constant ex actis, tunc etiam quisq; admittitur ad eas allegandum sine mandato, nu. 282. Sic & pariter mandatum non requiritur in allegando causas probabiles, siue etiam iuris, & voluntarias, quando comparens vult satisdare, vt in num. 283. 270. & 271

Absentiæ, & impedimenti causas admittitur ad allegandum procurator, habens generale mandatum ad defendendum, seu ad prosequendum causam, etiam quòd illud non sit speciale ad allegandum causas absentiæ, & impedimenti, q. 99. nu. 284. 271

Absentiæ, & impedimenti causas necessarias quisque allegare potest, etiam sine satisdatione, seu cautione de rato, de iudicio sisti, de iudicatum soluendo, vel de re præsentando, q. 99. nu. 285. 271

Absentiæ, & impedimenti causas necessarias quisque allegare potest ẽt quòd sit inhabilis, & de iure non possit esse procurator, prout sunt mulieres, minores, milites, serui, infames, & similes, q. 99. num. 286. 272

Absentiæ causas pro minore citato quisq; allegare potest, etiam extraneus, nedum eius tutor, seu curator, q. 99. nu. 287. 272

Absentiæ causæ multo magis allegari possunt, quando Statuto hoc permittitur & quomodo hoc Statutum intelligendum sit, quæst. 99. num. 288. 272

Absentiæ, & impedimenti causæ possunt allegari, etiam quòd Statutũ reiceret defensiones rei absentis, q. 99. nu. 289. Licet aliy contra, num. 290. 272

Absentiæ causæ allegari possunt nedum probabiles, sed etiam voluntariæ, q. 99. num. 291. 272

Absentiæ, & impedimenti causis allegatis, Iudex debet differre processum, q. 99. nu. 292. & si non obstante allegatione processerit ad vlteriora, processus est nullus, num. 294. 272. & 273

Absentiæ, & impedimenti causis allegatis, iudex debet præfigere terminum competentem ad perquirendum, q. 99. nu. 293. vbi de materia huius termini. 272

Absentiæ, seu impedimenti causa allegata debet esse iusta, secus si iniusta, & quando dicatur iustum, seu iniustum impedimentum, q. 99 num. 295. & nu. 296. vbi de causa absentiæ, seu impedimenti procurata, & cum fraude, & ibi etiam, quando talis fraus præsumatur. Quamuis aliqui relati nu. 297. procuratam, & affectatam absentiam admittere videantur. 273

Absentiæ, & impedimenti causas allegans debet iurare de calumnia, q. 99. num. 298. 274

Absentiæ, seu impedimenti causas non sufficit allegare, nisi etiam illæ probentur, q. 99. num. 299. sufficit tamen leuis probatio, nu. 300. Item sufficit probatio per famam, per coniecturas, & aliys modis vt nu. 301. Immo ad effectum concedendi terminum ad certificandum non requiritur aliqua probatio, nisi per iuramentum, numer. 302. & 303. licet aliy contra. 274

Absentes, qui pacem ratificarunt, si illam rumpunt, tenentur tàm ad pœnam legalem, quam conuentionalem, ac si à principio pacem fecissent, q. 107. nu. 316. 473

ABSOLVTVS adhuc potest inquiri, & condemnari, si confiteatur delictum de quo absolutus est, q. 81. nu. 20. 4

ACCESSORIVM sequitur naturam sui principalis, q. 103. num. 236. 357

ACCOMMODANS scienter domum ad ludendum punitur, et tenetur ad restitutionem amissorum in ludo, q. 109. nu. 148. 531

Accommodantes ad ludendum taxillos, vel tabularium, puniuntur, vt in q. 109. nu. 146. 531

ACCVSATOR, qui confitetur falsitatem, seu crimen aduersus ipsum, per viam exceptionis oppositum ad effectum ipsum repellendi ab accusatione, an possit ex hac sua confessione condemnari, vide infra vers. Confessio incidenter, &c. per totum in discursu, nu. 219. et seqq. 29

Accusatoris confessio extraiudicialis, quòd accusatus non sit delinquens, valde prodest ipsi accusato, q. 82. nu. 26. 55

Accusator an, & quando in criminali iudicio possit per procuratorem comparere, q. 99. nu. 3. & seqq. 235

Accusatus criminaliter an, & quando possit contra accusatorem aliam causam criminalem intentare, q. 100. nu. 65. 283

Accusatus potest accusatorem suum de falsitate reaccusare, q. 100. num. 69. 283

Accusatus non potest accusatorem reaccusare corã diuerso iudice, sed benè coram illo, coram quo accusatus est q. 100. nu. 70. 283

Accusatus criminaliter non potest accusatorem suum ciuiliter conuenire, q. 100. nu 71. contra nu. 72. 283

Accusatus criminaliter non potest ciuiliter conueniri ab accusatore, ne sic conuentus à se defendendo retrahatur q. 100. nu. 73. licet aliy contra, num. 74. 283

Accusare quilibet potest in crimine barattariæ, & repetundarum, q. 111. num. 186. & seq. 578

Accusatoris confessio de crimine sibi obiecto ad effectum ipsum repellendi ab accusatione, non sufficit ad condemnandum, q. 81. num. 226. 30

Accusator dicens se falso accusasse, sufficit ad condemnandum, q. 81, num. 233. 30

Accusator dicens se participem criminis, de quo principaliter agitur sufficit ad eum puniendum, q. 81. nu. 25. 30

Accusator dicens [illegible] iudicem, se iudicem missum [illegible] sufficit ad ipsum puniendum, de corruptione confessata, q. 81. nu. 254. 33

ACQVISITA in ludo non tribuunt acquirenti nec titulum, nec bonam fidem, q. 109. num. 184. 535

Acquisita in ludo, an dicantur acquisita, ex causa lucratiua, vel onerosa, q. 109. num. 186. 536

ACTIO criminalis, & ciuilis oritur ex omnibus delictis, tam publicis, quam priuatis, criminalis scilicet ad publicam vindictam, ciuilis autem ad prosequutionem rei familiaris, quæst. 100. num. 7. 276

Actionum cumulationis materia generaliter, & remissiuè, q 100. nu. 119. 289

Actionum cumulationis materia vltra infrascripta, vide infra, verbo Cumulatio.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

non esset confessus, aut plenè conuictus, nu. 50. Limita 3. quando non interuenit carnalis cognitio, nu. 51. 301. & 302
Appellare non licet in crimine falsæ monetæ, q. 101. n. 52. 302
Appellatio denegatur insignibus latronibus seditionum concitatoribꝰ & ducibus factionum, q. 101. nu. 53. 54. 302
Appellatio denegatur in crimine assassinij, q. 101. nu. 55. 302
Appellatio denegatur in crimine veneficij, q. 101. nu. 56. 302
Appellatio denegatur in casu. l. quoniam multa facinora. C. ad l. Iul. de vi publ. q. 101. nu. 57. 302
Appellatio denegatur in crimine homicidij, vigore Bullarum Apostolicarum, q 101. nu. 58. contra nu. 59. 402
Appellatio non datur quando crimen est notorium, q. 101. nu. 60. licet contra nu. 61. Limita 1. vt procedat in notorio facti permanentis, secus autem in notorio iuris, nu 62. Limita 2. vt tamen dicatur appellatio, quoad effectum deuolutiuum, licet non quoad effectum suspensiuum, nu. 63. Immo etiam quoad suspensiuum, quando in appellatione infertur causa, per quam notorium offuscatur num 64. 303
Appellare non licet a sententia excommunicationis, vel interdicti, q. 101. nu. 66. Limita 1. quia appellatur a sententia hominis declaratoria excommunicationis, nu. 67. Limita 2. vt admittatur appellatio quoad effectum deuolutiuum, licet non sic quoad suspensiuum, nu. 68. Limita 3. quando excommunicationis sententia contineret intolerabilem, & patentem errorem, nu. 69. Limita 4. vt possit appellari a comminata excommunicatione, num. 70. Limita 5. aliis modis de quibus remissiuè, nu. 71. 303. & 304
Appellare non licet à pœna legis, quomodo hoc intelligatur, q. 101. num. 65. 303
Appellare non licet à sententijs latis à Papa, Imperatore, Rege, Præfecto, Prætorio, & Senatu, q. 101. nu. 72. & 73. Limita 1. quia datur reclamatio, et recursus ad eundem Principem, nu. 74. Limita 2. quando Princeps pronunciat ad relationem alterius, n. 75. contra, nu 77. Declara, vt nu. 76. Limita 3. in sententia lata à delegato Principis, nu. 78. 304
Appellare non licet condemnato pro aliqua publica administratione, vel etiam pro debito priuato ipsius Principis, q. 101. num. 74. & quid vigore Bullarum Apostolicarum, nu 80. 304. & 305
Appellare non licet. quando publicè interest pœnas accelerari, & delinquentes statim puniri, q. 101. nu. 81. 305
Appellatio non admittitur in criminalibus, quando periculum est in mora, q. 101. nu. 82. 305
Appellatio non datur in delictis commissis in officio, q. 101. nu. 83. Licet alij contra, nu 84. 305
Appellatio non datur officialibus, vt puta, Nuncijs, Notarijs, exequutoribus. seu alijs condemnatis à suo Prætore, & Iudice, pro delictis commissis in officio, q. 102. nu. 85. secus autem si condemnentur pro delicto, seu pro causa ciuili officium non tangente, nu. 87. pag. 305. & 306
Appellare non licet in sententia sindicatus, q. 101. nu. 89. & 91. licet alij contra, nu. 90. & quid vigore constitutionum Marchiæ, nu. 92. multi tamen sunt casus in quibus à sententia sindicatus datur appellatio, nu. 93. & 94. vbi tamen quod datur appellatio, & recursus. 306
Appellatio in criminalibus non datur, quando Statutum illam prohibet, q. 101. nu. 95. contra, nu. 96. declara materiam, vt n. 97. Statutum an possit in criminalibus appellationem prohibere, q. 101. nu. 95. & seqq. 306
Appellatio non datur à sententijs latis à Gubernatore vrbis quando [illegible] corporalis, q. 101. nu. 98. licet secus in pœnis non corporalibus. [illegible] quid in condemnatis ad triremes, nu. 100 & quando conuertitur in pœnam fustigationis, nu. 101. 307
Appellatio in vrbe, & Statu Ecclesiastico, non datur in pœnis pecuniarijs, nisi facto depositio, q. 101. nu. 102. & seq. vbi adhuc quod instantia harum appellationum non est, nisi sex mensium, limita, vt hæc procedant in pœnis applicatis fisco Cameræ Apostolicæ, secus si applicantur fisco Baronum, & feudatariorum, num. 104. 307
Appellatione prohibita etiam in criminalibus non censetur prohibita supplicatio, querela, seu recursus ad Principem, q. 101. nu. 105. Appellationi si iudex detulit, cum deferre non debuisset, non poterit amplius aliquid innouare, num. 106. & seqq. vbi de materia. 307
Appellationi licet non sit locus, Iudex tamen supersedere debet in exequutione, si iudex ad quem illi inhibuit q. 101. nu. 109. 308
Appellatio nō datur ad excessu pœna, etiam in casibus, vbi alias appellare non licet, q. 101. nu. 110. 308
Appellare licet sit prohibitum, non tamen est prohibitum dicere de nullitate, q. 101. nu. 111. 308
Appellare nunquam est prohibitum, quando sententia est notorie iniusta, q. 101. num. 112. 308
Appellatione prohibita in pluribus criminibus specialibus non tamen erit prohibitum appellare, quando condemnatus non erit confessus, conuictus, aut in fragranti crimine repertus. q. 101. num. 113 pag. 308
Appellare an, & quando possit confessus, & conuictus, & quid de confesso tantum, aut conuicto tantum, vide infra vers. confessus, & vers. conuictus.
Appellatione armorum quid veniat, q. 108. nu. 1. 500
Appellatione telorum quid veniat, & quę sit differentia inter arma & tela, q. 101. num. 2. 500
ARBITRVM corrumpens pecunia, vel ambitione, tenetur de dolo, q. 111. num. 101. 570
Arbiter qui pecunia corruptus, iniustitiam facit, non punitur pœna suspensionis à diuinis per annum à iure canonico inflicta, q. 111. num. 224. benè tamen facit litem suam, nu. 225. tenetur q; etiam ad alias pœnas iuris ciuilis, nu. 226 582
Arbiter si ex imperitia male iudicauit, tenetur, & punitur sicut iudex, q. 111. nu. 450. & seq. contra nu. 452. 606
Arbiter si infra tempus compromissi, non ferat laudum, an teneatur parti ad aliquod interesse, q. 111. nu. 451. 606
Arbiter malè arbitrando per imperitiam, non facit litem suam, quā do compromissum est factum cum iuramēto, & sine pœna, q. 111 nu. 453. Contra nu. 454. 606
Arbitrator qui malè iudicauit per imperitiam, facit litem suā, q. 111. nu. 455. & seq. vbi quòd arbitratur tenetur de dolo, & lata culpa. Declara procedere, quando immodicè leserit, secus si modicè num. 457. & seq. vbi limitatur hæc declaratio, nisi arbitratori fuisset data facultas etiam immodicè ladendi. 606
ARGVMENTVM de ciuilibus ad criminalia in materia confessionis, an, & quomodo valeat, q. 81. nu. 64. & seq. 10
Argumenta probabilia dicuntur inditia indubitata, q. 86. num. 43. & 48. vbi præterea in materia. 85
Argumenta probabilia dicuntur idem quòd iuris præsumptio, q. 86. num. 45. 85
Argumenta probabilia dicuntur ea, quæ faciunt inditium ad torturā. q. 86. num. 44. 85
Argumenta probabilia, quandoque accipiuntur pro semiplena probatione, q. 86. num. 46. 85
Argumentum à solitis valet in iure, q. 103. num. 160. 351
Argumentum de pace ad cautionem de non offendendo, quando agitur de illius contrauentione valet negatiue, affirmatiue autem nō q. 107. num. 402. 486
ARMA publica deferēs ad effectum occidendi bannitos puniri non potest, q. 103. nu. 75. etiam quòd bannitus occidatur cum archibusettis, nu. 76. licet alij contra, nu. 77. 344
Armorum appellatione, quid veniat, q. 108. nu. 1. 500
Armorum delatio omni iure prohibita est, nu. 3. 500
Arma deferens contra iuris prohibitionem tenetur pœna l. Iuliæ de vi. publ. q. 108. nu. 4. quæ pœna est arbitraria, nu. 5. sed an possit esse solum pecuniaria, an verò etiam corporalis, nu. 6. & 7. 501
Armorum delationis pœna, quæ sit vigore bannimentorum vrbis, q. 108. num. 8. 501
Arma deferens, & cum illis captus arma amittit, q. 108. nu. 9. quę de iure applicantur fisco, nu. 10. sed de consuetudine acquiruntur barisello, & exequutoribus, nu. 11. & quid si arma sint aliena, & non illius, qui ea detulit, nu. 12. 501
Arma deferens, punitur pœna statutaria, seu bannimentali, & non iuris communis, vbi bannimenta, & statuta adsunt, q. 108. numer. 13. 501
Armorum delationis pœna, an possit imponi à Prioribus, & Deputatis ciuitatum super bono, & pacifico statu ipsius ciuitatis, & an etiam à Dominis castrorum, & Principibus inferioribus, & quid etiam à Magistratibus, q. 108. nu. 14. 501
Arma si deferantur à muliere, & illa puniri debet pœna, contra deferentes arma, statutaria, q. 108. num. 15. 501
Arma si deferantur à forensibus, puniri debent ipsi forenses nedum pœna iuris communis, sed etiam statutaria, & bannimentali, q. 108 num. 16. Declara dummodo talis pœna, aut sit pecuniaria, aut leuis

leuis corporalis; secus si grauis, nu. 17. vel etiam quando forensis alleget ignorantiam, an in eo præsumatur scientia, & in omnem euentum forenses semper mitius puniri debent, nu. 18. & quid de Viatoribus forensibus venientibus ad forum, & arma deferentibus, n. 19. & quid seruetur in Vrbe, seu in statu Ecclesiastico, nu. 20. 502

Armorum delatio est ēt prohibita nobilibus, q. 108. num. 25. 502

Armorum delatio est etiam prohibita Clericis, q. 108. num. 21. nisi in itinere, & per loca periculosa, nu. 22. sed an possint puniri pœna statutaria, vel bannimentali, num. 23. & etiam an à iudice seculari, num. 24. 502

Armorum delatio prohibita est etiam militibus, praterquam in expeditione belli, q. 108. nu. 26. & qui dicantur milites ad effectum portandi arma, vigore alicuius constitutionis, nu. 27. 28. vbi etiā an bello finito, possint milites arma deferre. 503

Armorum delatio non censetur prohibita equitibus, q. 108. nu. 29. declara, nisi in prohibitione adesset aliqua dictio vniuersalis comprehendens aliquos equites, nu. 30. & quid de equitibus, qui pecunia emunt in Vrbe istas militias, nu. 31. 503

Armorum delatio est etiam prohibita rusticis, q. 108. nu. 32. Intellige de armis aptis ad offendendum, secus de armis ruralibus, prout sunt accetta, ronca, falces, rastra, ligones, pertichæ, & similia, nu. 33. & in proposito, quis dicatur rusticus, nu. 34. 503

Arma fabricare, vendere, aut mercari, nec etiam licet sine licentia Principis, q. 108. nu. 35. contrarium seruatur de consuetudine, n. 36. & quid de emptione, venditione, permutatione, datione, in pignus, aut quolibet alio contractu super archibusetto celebrato, num. 37. 503

Arma retinens domi, vel in agro punitur de iure communi, q. 108. nume. 38. secus de consuetudine, nu. 39. verum ex constitutione Pij Quarti. sola retentio archibusettorum punibilis est, & quid de retentione pugionum, & aliorum armorum breuiorum, num. 41. statuta autem prohibentia retentionem armorum, intelligenda sunt de retentione iure dominij, non autem iure pignoris. nu. 42. sicut nec etiā habent locum in retentione paruo tēporis momēto, nu. 43. & in omni casu retentio nūquam est prohibita, nisi retinēs habuerit scientiā armorum in eius domo existētium, nu. 44. 504

Armatus, si quis steterit in sua domo, non incurrit pœnā delationis armorum, q. 108. nu. 40. vbi etiam quid de eo, qui inuentus cum armis, & insequutus a birroarijs, aufugit in suam domum. 504

Arma multo minus deferre licet in iudicio, vbi ius redditur, seu etiam coram iudice, vel in congregatione, seu hominum cōuentu, q. 108 nu. 45. etiam quod quis à iure, vel ab homine, habeat licentiam diferendi arma, nu. 46. vnde secus tempore quo ius non redditur finita audiētia iudicis, & finita congregatione, nu. 50. 504. et 505

Arma multo minus deferre licet in palatio Principis, etiam quod habeat quis licentiam illa deferendi, q. 108. nu. 47. & etiam Principe absente à palatio, nu. 48. licet contrarium de consuetudine seruetur, nu. 49. 504

Arma venenata deferens eo magis puniendus est, q. 108. nu. 51. 505

Arma prohibita deferentes, prout sunt balistæ paruæ, archibusetta, eo magis puniendi sunt, & qua pœna, q. 108. nu. 52. & seqq. vbi etiam de pugionibus, cultellis, & alijs similibus breuioribus armis, q. 108. nu. 52. & seqq. vbi alia ad materiam. 505

Armorum breuitas, & qualitas maiorem pœnam inducens probanda est per fiscum in specie, & quomodo, q. 108. nu. 55. & seqq. 505

Arma deferentem, et in flagranti deprehensum, iudex potest punire absque alio processu, & quomodo, q. 108. nu. 64. contra nu. 65. & an requiratur sententia declaratoria, & an ab hac sententia detur appellatio, et alia ad materiam, nu 65. & 66. 506

Arma deferens pro defensione sui corporis puniendus non est, q. 108. nu. 68. & 69. vbi ampliat etiam in Clericis contra, nu. 70. 506

Arma deferens præsumitur habere malum animum offendendi, nisi ex qualitate personæ, & alijs contrarium suadeatur, q. 108. num. 71. & 72. 506

Arma defensibilia deferens, prout est lorica, & similia non punitur, q. 108. nu. 73. contra, nu. 74. 507

Armorum defensibilium appellatione, quænam arma veniant, q. 108. num. 75. 507

Arma offensibilia, & defensibilia simul deferens non punitur pœna statutaria, vel bannimentali, q. 108. nu. 76. 507

Arma ligata deferens minimè punitur, q. 108. nu. 83. & quid si dicta arma ligata deferat per ciuitatem, nu. 84. & quando propriè dicantur ligatæ, num. 85. 508

Armorum appellatione lapides, et fustes continentur, q. 108. nu. 87. nō propriè, sed impropriè, nu. 88. vbi propterea, quòd deferens lapides, & fustes non tenetur pœna delationis armorum, quid de portante baculum aptum, & accommodatum ad nocendum, nu. 89. quid de deferente paruum baculum, nu. 91. quid de tenente acerum lapidum super fenestra, nu. 92. quid de rustico portante baculum sine ferro, nu. 93. quid vigore bannimentorum Vrbis, et status Ecclesiastici, nu. 94. 508. & 509

Armorum delatio non est prohibita Doctoribus de iure, q. 108. nu. 95 contrarium seruatur in practica, nu. 96. 509

Armorum delatio non est prohibita curialibus, & familiaribus Regis & in eius curia commorantibus, q. 108. nu. 97. & 98. vbi etiam qui dicantur curiales, & quid de curialibus, seu familiaribus primogeniti, d. n. 98. 509

Arma deferre licitum est officialibus, & eius familiæ, q. 108. nu. 99. & seqq. vbi idem in familia, & famulis Episcoporum, & multo magis in officialibus, famulis, & familiaribus inquisitorum hæreticæ prauitatis, fallit, quando sindicantur officiales, quia tunc nec ipsi, nec eius famuli possunt deferre arma, nn. 102. 509

Arma deferre sine licentia, an possint magistratus ciuitatum, & vniuersitatum, qui aliquam habent iurisdictionem, quæst. 108. num. 103. 509

Arma deferre extra ciuitatem, & in itinere impunè quis potest, q. 108. nu. 105. etiam quòd illa deferens transeundo per ciuitatem aliquo temporis interuallo se in ea firmaret, nu. 106. nec valet statutum prohibens delationem armorum ad sui defensionem in itinere, & per loca periculosa, nu. 107. quamuis alij contra, num. 108. 510

Arma deferre etiam sine licentia vnusquisq; potest nauigando per mare, q. 108. nu. 109. 510

Arma etiam Clericis deferre licitum est, quando illa deferrūt pro sui corporis defensione transeundo per loca periculosa, q. 108. nume. 110. 510

Arma deferre licitum est etiam, quando quis proficiscitur ad suum agrum, & suam possessionem, q. 108. nu. 111. 510

Arma etiam non ligata deferre licitum est in itinere, et nauigatione, q. 108. nu. 112. 510

Arma retinere, & deferre licitum est causa venationis, q. 108. n. 114. & quid quoad pœnam statutariam, nu. 115. 511

Arma deferre licitum est pro occidentibus bannitis, q. 108. num. 116. dummodo illa non deferat simulatè ad alium finem, nu. 117. & an isto casu sit licitū deferre archibusetta, nu. 119. & seq. 511

Arma deferre vnusquisq; potest in societate officialium, et pro seruitio iustitiæ, q. 108. nu 118. 511

Arma deferendi licentiam ex iusta causa concedunt non solum Principes, sed etiam Præsides prouinciarum, & Gubernatores terrarum, q. 108. nu. 121. et 123. vbi quid de licentia deferendi archibusetta. 511

Arma deferenti cum licentia Superioris, an licitum sit resistere officialibus volentibus eum capere, q. 108. nu. 122. 511

Arma deferendi licentia dari potest etiam tacitè connuentibus oculis, & etiam expressè, & de modo concedendi istas licentias, q. 108 nu. 124. & seqq. 511

Arma deferens sciente, & tolerante Superiore, an possit pro earum delatione puniri, q. 108. nu. 125. et seqq. 511

Arma deferendi licentia, an concedi debeat non data fideiussione de illis non abutendo, q. 108. nu. 128. 512

Arma deferendi licentiam suis subditis concedere possunt domini castrorum, & terrarum, q. 108. nu. 129. [illegible] 512

Arma deferendi licentia conce[illegible] et sine iusta causa, & qua [illegible] causa sufficiens, q. 108. nu. 130. 512

Arma deferendi licentia non suffragatur illi, qui armis abutendo deliquit, q. 108. nu. 131. 512

Arma deferens inuentus, sed non captus, an possit puniri pœna statutorum, seu bannimentorum, vide pro, & contra, & plures Doctorum distinctiones in q. 108. nu. 132 & seqq. 512

Arma deferens non punitur pœna corporali, quando in deferente cessat dolus, q. 108. nu. 144. & seq. vbi etiam isto casu, quòd à dolo, qualibet causa, etiam iniusta excusat. 513

Armorum deferendi consuetudo excusat à pœna, q. 108. nu. 146. declara dummodo consuetudo sit generalis, & discreta quoad omnes aliter secus, nu. 147. Item declara, vt non excuset in delatione archibusettorum, nu. 148. 513

Arma deferens puniri non potest, nisi sit confessus, aut conuictus o[illegible]

q.108 nu.149. sed an birruarij plenè conuincant de delatione armorum, nu.150. & seqq. 513. 514
Armorum delatio dicitur leue delictum, q.108. nu.150. 513
Arma si reperiantur in terram proiecta penes aliquem, an, quando, & qualem faciant contra ipsum præsumptionem, seu probationẽ & quid si dicta arma reperirentur in terra penes plures, q.108. nu.158. & seqq. vbi etiã, an, & quomodo possit isto casu procedi ad torturã, vel ad pœnam ordinariam, seu extraordinariã. 514
Arma deferens pluribus vicibus, & sic pluries detulisse confessus an vnica, seu pluribus pœnis puniri possit, q.108. num.170. 515
Arma deferens, & captus, an debeat cum fideiussore relaxari, q.108 nu.171. & seqq. 515
ARCHIBVSETVM inutile, vt puta sine rota domi retinens, nõ põt puniri pœna constitutionũ Pij IV, & V. q. 108. nu.86. 508
Archibusetta, pugiones, & alia similia arma prohibita, nec etiam officiales, & exequutores iustitiæ pñt deferre, q.108. n.104. 509
Archibusetta deferre nõ licet, nec etiã in itinere, q.108. nu.113. 510
ARCIS custos tenetur non solum de dolo sed de lata culpa, & pro ea corporaliter punitur, q.87. nu.47. 99
ASSASSINII crimen probatur probabilibus argumentis, q. 86. nu.41. amplia etiam quoad pœnam ordinariam, nu.42. sed quænam isto casu dicantur probabilia argumenta, nu. 43. & seqq. et an prius debeat constare de ista qualitate assassinij, & quomodo, num.49. & seqq. 85
Assassinij qualitas imprimis constare debet. vt illius specialia in materia probationis locum habeant, q.86. num.49. & quomodo talis qualitas dicatur constare, nu.50. 85
Assassinus, & pro assassinio bannitus potest impune occidi de iure communi, q.103. num.11. 337
ASSECVRATIO, cautio, vel promissio de non offendendo quid sit, q.107. num.2. 435
ASSERTIONI iuratæ offendentis creditur, quod ex noua causa offenderit, q.107. nu.440. contra, nu.441. distingue duobus modis nu.442. & seq. 491
ASSESSOR tenetur de malo consilio dato iudici, etiam per imperitiam, q.111. nu.459. & seq. vbi amplius, quod tenetur ad verã litis æstimationem. 606
ASTROLOGVS, qui consultus respondit aliquem esse furem, an teneatur actione iniuriarum, q.105. nu.136. et seq. 392
ATROX iniuria dicitur ea, q̃ infertur manu vacua, q.97. nu.157. et generaliter, q̃ dicatur atrox iniuria vide infra vers. Iniuria.
AVDITOR, seu merus exequutor pecunia corruptus aliquid iniustè agens non tenetur pœna suspensionis à diuinis per annum, à iure canonico imposita, q.111. nu.229. 582
Auditor alicuius Præsidis facit litem suam malè iudicando per imperitiam, q.111. nu.461. Non tamen tenetur Præses pro sententia sui auditoris, nu.462. 607
ARGVMENTVM regulatur secundum suum principale, q. 103. num. 237. 357
AVTHOR rixæ tenetur tanquam homicida, & de omni eo, quod sequitur in ipsa rixa, q.96. nu.63. contra, nu. 64. in fine, & quis dicatur author rixæ dicto nu.64. 183
Author libelli famosi in foro pœnitentiario tenetur ad restitutionem famæ, q.105. nu.436. & seqq. vbi idem in foro fori. 422
Author libelli famosi infamis est, & intestabilis, q.105. nu.438. 422
Author libelli famosi punitur, siue clericus siue laicus sit q.105. num. 441. 423
Authoritas iudicis, quando excuset à dolo, delicto, & pœna, vide in bb. [illegible]
AVXILIVM, consilium, & fa[illegible]stantes in da[illegible]ne, seu receptione pecuniæ pro obtinenda gra[illegible] Apostolicam sunt excommunicati, q.111. nu.309. & seq. vbi et quid si non sequatur effectus. 591
Auxilium præstans rumpenti pacem, seu illum associans, tenetur de pace rupta, q.107. nu. 391. contra, nu.392. 483. & 484
Auxiliatores bannitorũ, & socij, & cum ipsis ambulantes possunt impune occidi, q. 103. nu.172. 351
AZARDI ludus prohibitus est, tam clericis, quam laicis, q. 109. nu. 25. & 26. vbi etiam quis dicatur ludus azardi. 518

B

BACVLO, seu fustibus aliquẽ percutere dicitur atrox iniuria, q. 105. nu.215. contra nu.216. Resolue, vt nu.217. 398

BANNI[illegible]ponentia ludentibus alias pœnas vltra ius commune, valent, & tenent, q.109. nu.44. & 45. vbi ampliatur etiam pro ludo non prohibito à iure 520
Bannimentum mandans puniri delicta, q.103 num.253. 247
Bannimenta prohibentia delationem armorum an habeant locum in inuento, sed nõ capto, vide pro, & contra, & plures Doctor. distinctiones, quæst. 108. nu.132. & seqq. 512
Bannimenta prohibentia de nocte sine lumine incedi, an comprehendant eum, qui sine lumine fuit inuentus semel, sed non captus, q. 108. num. 136. 512
Bannimenta punientia inuentũ ludere, an comprehendant eum, qui in ludo fuit inuentus, sed non captus, q.108. nu.137. 512
Bannimenta, seu statuta laicorum imponentia pœnã pro ludo, non comprehendunt clericos, q.109. nu.105. 526
BANNITVS, & condemnatus potest petere sibi cancellari bannũ, & remissionem concedi, quando puta occidit alium bannitum, vel habuit gratiam à Principe, etiam ipso non constituto in carceribus, sed medio procuratoris, q.99. nu.129. contra, nu.130. resolue, vt nu.131. 250
Banniti nostri temporis non amittunt ea, quæ iuris communis sunt, nec iuris communis beneficia, & multo minus amittunt ea, quæ sunt iuris gentium, seu naturalis, q.102. nu.1. & 3. licet alij contra, num. 2. 316
Banniti possunt facere testamentum secundum dispositionem iuris cõmunis, q.102. nu.4. licet alij contra, nu.5. 317
Banniti sunt capaces hæreditatis sibi delatæ secundum ius commune, tam ex testamento, quam ab intestato, q.102. nu.6. licet alij contra, num. 7. 317
Banniti etiam cum publicatione bonorum non amittunt ea, quæ iuris communis sunt, q.102. nu.8. 317
Banniti non amittunt beneficia iuris communis, etiam quoad ea, quæ sunt in territorio illius ciuitatis, à qua sunt banniti, q.102. nu.9. licet alij contra, nu.10. 317. 318
Banniti possunt testari secundum formam iuris communis etiam de bonis sitis in territorio banni, quando bona non fuerunt confiscata, vel fuerunt acquisita post bannum, q.102. nu.11. licet alij contra, num. 12. 318
Banniti sunt capaces hæreditatis sibi delatæ de iure communi, etiam in territorio, & ciuitate, in qua sunt banniti, q.102. nu.13. licet alij contra num.14. 318
Banniti non amittunt patriam potestatem, q.102. nu. 15. præsertim, quando sunt banniti à Papa, vel Imperatore, nu.17. contra num. 16. et hæc contraria opinio procedit præsertim vigore Bullarum Pontificum, nu.18. distingue, & concorda, vt nu.19. 319
Banniti nec etiam amittunt legitimam, & illius successionem, q.102. nu.20. nisi in duobus casibus, nu.21. contra nu. 22. 319
Banniti possunt contrahere, & ex contractu se obligare, q.103. num. 23. & 24. vbi quid de bannito in aliam pœnã, quã mortis 319
Banniti amittunt etiam ea, quæ sunt iuris communis, quando sic expressè statutum voluit, q.102. nu. 25. 319
Banniti amittunt etiam ea, quæ sunt iuris communis, quando index expressè in banno bannitum priuauit iis, quæ iuris cõmunis sunt, q.102. nu.26. 319
Banniti nec etiam possunt testari de iure communi, quando sunt priuati à statuto ẽt de beneficijs iuris communis, q.102. nu.27. 319
Banniti sunt incapaces hæreditatis sibi delatæ de iure communi, quando expressè à statuto sunt priuati beneficijs iuris communis, q. 102. num. 28. Declara, vt nu.29. 319
Banniti amittunt etiam ea, quæ iuris communis sunt, quando statutũ illis tolleret omnem fauorem, & omne auxilium. q.102. nu. 30, vbi infertur ad Bullas Apostolicas, & isto casu perdunt & testamenti factionem passiuam, nu.31. 320
Banniti amittunt etiam ea, quæ iuris communis sunt, quando à statuto sunt positi extra protectionem iuris communis, q.102. nu. 32. Declara, vt nu.33. 320
Banniti non sunt capaces hæreditatis sibi delatæ de iure communi, quando a Statuto positi sunt extra protectionem iuris communis, q.102. num.34. 320
Banniti amittunt etiam ea, quæ iuris communis sunt, quando à statuto sunt excluſi ab omni actu legitimo, q.102. nu.35. 36. & 37. vbi infertur ad constitutiones Summorum Pontificum. 320
Banniti excluſi à statuto, & ab omni actu legitimo testari non possunt secundũ formam iuris cõmunis, q.102. nu. 38. & seqq. 320. vbi etiam quid vigore Bullarum Apostolicarum, & quid etiam de

de homicidis non condemnatis . . . 320
Banniti ab omni actu legitimo excluſi, nec etiam ſunt capaces heredi-
tatis ſibi delatæ de iure communi, q. 102. num. 42. Dec. ibi
vt num. 43. 320
Banniti quibus vigore ſtatuti non redditur ius, cenſentur etiam priua
ti omni beneficio iuris communis, q. 102. num. 44. contra num.
45. & 46. 321
Banniti quibus vigore ſtatutorum ius reddi non poteſt, adhuc ſunt ca-
paces hereditatis ſibi delatæ de iure communi, q. 102. n. 46. 321
Bannitus in caſu prædicto ſtatuti volentis non reddi ius bannitis, an
poſſit hæreditatem ſibi delatam alteri cedere, q. 102. nu. 47. 321
Bannitus, qui à ſtatuto poteſt perſonaliter, & realiter offendi amittit
etiam ea, quæ iuris communis ſunt, q. 102. num. 48. licet aliꝰ cō-
tra, num. 49. & iſto caſu eſt etiam incapax hæreditatis ſibi dela-
tæ de iure communi, nu. 50. licet contra num. 51. 321
Banniti amittunt ea, quæ iuris communis ſunt, quando ſtatutum man
dat contumacem haberi pro confeſſo, eumq; poſſe condemnari pe
rinde, ac ſi eſſet præſens, q. 102. num. 52. 321
Banniti amittunt etiam ea, quæ iuris communis ſunt ſtante ſtatuto,
quòd forenſes acquirere non poſſunt immobilia in territorio ſta-
tuentium, q. 102. num. 35. 321
Banniti pro crimine læſæ maieſtatis amittunt ea, quæ iuris communis
ſunt, q. 102. nu. 54. & propterea non poſſunt teſtari. num. 55. Nec
etiam ſunt capaces hæreditatis ſibi delatæ de iure communi, ſeu
legitimæ, num. 56. Limita primo hæc procedere in bannito pro
vero crimine læſæ maieſtatis per eum commiſſo; ſecus ſi tale cri-
men non commiſerit, licet fuerit monitus ad comparendum ſub
pœna rebellionis, num. 57. Limita 2. procedere in bannitis ab Im
peratore, vel ab eo poteſtatē habente, ſecus ſi ab aliis, nu. 58. 321
Banniti à Papa, vel Imperatore amittunt etiam ea, quæ iuris com-
munis ſunt, q. 102, nu. 59. qui propterea teſtari non poſſunt etiam
de iure communi, nu. 60. & pariter incapaces ſunt ſucceſſionis ſibi
delatæ de iure communi, nu. 61. Amplia primo etiam in ban-
nitis à Camera Imperatoris, num. 62. Amplia 2. etiam in ban-
nitis à Legato Papæ, vel Imperatoris, nu. 63. Amplia 3. in bā
nitis à iudice ordinario, banno tamen Imperiali, vel Pontificali,
nu. 64. & ſeq. Limita 1. in bannitis à Principibus, ſeu ciuitatib.
inferioribus, nu. 66. & ſeqq. vbi declaratur hæc limitatio. Limi-
ta 2. in locis non ſubiectis Papæ, vel Imperatori, nu. 68. Limita 3
quia nec iſti banniti cēſentur priuati beneficijs iuris gentium, &
naturalis, num. 69. 322
Banniti pro crimine aſſaſſinij, vel hæreſis amittunt ea, quæ iuris
communis ſunt, q. 102. num. 65 322
Banniti teſtamentum etiam de iure communi factum non valet, ſi is
fuerit captus, & decapitatus, ſiue fiat ante capturam, ſiue poſt, q.
102. nu. 70. & 72. licet alij contra num. 71. 322. & 323
Banniti pro delicto, pro quo ipſo iure bona confiſcantur ſunt incapaces
hæreditatis ſibi delatæ de iure communi, q. 102. nu. 73. 323
Banniti ſunt incapaces hæreditatis ſibi delatæ etiam de iure communi
quando ſumus in caſu, in quo etiam iura, & bona futura confiſca
ta fuerunt, & confiſcari poterant, q. 102. nu 74. 323
Banniti amittunt iura filiationis, cognationis, & agnationis, q. 102.
num. 75. 323
Banniti amittunt iura municipalia, & beneficia prouenientia ſtatu-
tis ſuæ ciuitatis, à qua ſunt banniti, q. 102. nu. 76. 323
Banniti non poſſunt teſtari ſecundum iura propria, & municipalia il-
lius ciuitatis, à qua ſunt banniti, q. 102. nu. 77. 323
Banniti non ſunt capaces hereditatis ipſis delatæ de iure municipali,
& ſtatutario, tā ex teſtamēto, quā ab inteſtato, q. 102. n. 78. 323
Banniti non cenſentur priuati iure municipali, & ſtatutario circa ea,
quæ in eorum odium ſtatuta ſunt, q. 102. nu. 79. 324
Banniti nec etiam perdunt iura municipalia, quando ſtatuta concer-
nunt publicum intereſſe, et publicam vtilitatē, q. 102. n. 80. 324
Banniti, qui non poſſunt impune offendi, nec etiam amittunt iura mu-
nicipalia, q. 102. nu. 81. qui propterea poſſunt teſtari ſecundum
ius municipale, nu. 82. & multo magis de iure communi, nu. 83.
ſic etiam & iſti banniti ſunt capaces hæreditatis ſibi delatæ, non
ſolum de iure communi, ſed etiam ex ſtatuto ciuitatis, a qua ſunt
banniti, num. 84. 324
Banniti ſine publicatione bonorum non amittunt iura propria ciuita-
tis quoad bona, q. 102. nu. 85. qui propterea ſunt capaces etiam
hæreditatis ipſis delatæ de iure municipali, num. 86. contra num.
87. declara, vt in nu. 88. & an iſti banniti ſine bonorum publica
tione poſſint teſtari, nu. 89. 324
Banniti non in pœnam mortis, ſed in aliam mitiorem non amittunt
iura municipalia, q. 102. nu. 90. 91. & 92. vbi etiam amittunt
teſtamenti factionem actiuam, & paſſiuam 325
Banniti in pœnam pecuniariam, & ſi illam non ſoluerint in pœnam
mortis minimè amittunt iura eorum ciuitatis, q. 102. n. 93. 325
Banniti nec etiam amittunt iura municipalia extra territorium ban-
nientis, nu. 94. & ſeqq. vbi etiam an amittant teſtamenti factio-
nem actiuam, & paſſiuam de eodem iure municipali extra dictū
territorium. 325
Banniti nulliter, vt puta à iudice incompetenti, non amittunt iura mu
nicipalia, q. 102. nu. 99. 325
Banniti per ſententiā interloquutoriā, & non per diffinitiuā non amit
tunt factionem teſtamēti etiam de iure municipali, nu. 100. 326
Bannitus a Principe reſtitutus, ſi ante bannum teſtamentum fecerat,
ruptum per bannum per reſtitutionem reconualeſcit, q. 102. nu.
101. licet aliꝰ contra, nu. 102. 326
Bannitus à Principe reſtitutus, an recuperet hereditatem tempore
banni ſibi delatam, & alteri quæſitam propter eius incapacitatē,
q. 102. num. 103. 326
Banniti non ex veris probationibus, ſed in contumaciam, non amittūt
iura municipalia, nec ciuilia etiam in caſibus, in quibus alias a-
mitterent, q. 102. num. 104. contra, nu. 105. 326
Banniti poſſunt inſtitui hæredes in pluribus caſibus adhibitis tamen
cautelis, de quibus in q. 102. num. 106. 107. & 108. 326
Bannitus, quando ſuccedit in aliqua hæreditate, tunc fiſcus illam non
aufert ab eo tanquam ab indigno, quæſt. 102. nu. 109. ſed quid ſi
bannitus ſit incapax hereditatis, An tunc fiſcus ſubintret, illam
quā à bannito tamquam ab indigno auferat in præiudicium ſub-
ſtitutorum, aut venientium ab inteſtato. nu. 110. 327
Bannitos occidentis materiam, ſupple infra verſ. occidens bannitum
Bannitus, quòd poſſit impunè offendi, & quòd illum occidens, gaudeat
etiam præmio ſtatuto diſponi poteſt, & huiusmodi ſtatutum va-
let, q. 103. nu. 1. & nu. 3. 336
Bannitus in pœnam capitis poteſt impune occidi etiam de iure com-
muni circumſcripto ſtatuto, q. 103. nu. 8. & nu. 10. licet aliꝰ con
tra, nu. 9. & nu. 224. 337
Bannitus pro crimine læſæ maieſtatis poteſt impune occidi de iure com
muni, q. 103. nu. 13. 338
Banniti, vt occidantur poſſunt ſtatuto cogi homines ad illos inſequen-
dum, & proſligandum, etiam pulſata campana, q. 103. n. 15. 338
Bannitus poteſt impune occidi, etiam quòd ſtatutum dicat ſimpliciter
eum poſſe offendi, q. 103. nu. 18. 338
Bannitus, qui poteſt impunè offendi, poteſt etiam multo magis vulnera
ri, & contumelijs affici, q. 103. nu. 19. 339
Bannito, qui poteſt impune offendi poſſunt etiam bona auferri, q. 103.
num. 20. & 21. Licet aliꝰ relati d. nu. 21. contrarium dicant.
Declara dummodo bannitus viuens in bonis offendatur, ſecus ſi
mortuus d. nu. 21. & tamen etiam bannitum mortuum non ex
interuallo, ſed incontinenti ſpoliare, & derobare licet, n. 22. 339
Bannitus poteſt impunè ſuſpendi, q. 103. nu. 23. 339
Bannitus poteſt in priuato carcere detineri, & torqueri, q. 103. num.
24. contra nu. 25. 339
Bannitum occidens gaudet impunitate, etiam quòd ignorauerit illum
fuiſſe bannitum, q. 103. num. 30. & 32. Licet aliꝰ contra, nu. 31.
Immo iſto caſu gaudet etiam præmio, nu. 34. Licet aliꝰ contra
num. 33. 340
Bannitum occidens, ſeu capiens gaudet præmio, & impunitate, etiam
quòd ignoraret ſtatutum adeſſe, quo tale præmium, & impunitas
concederetur, q. 103. nu. 35. [illegible] 341
Banniti an cōprehendantur ſub [illegible] de non offendendo, q. 103.
[illegible] 342
Bannita mulier, an occidi poſſit vide infra verſ. mulier.
Bannitus poteſt occidi proditoriè, & veneno, q. 103. nu. 107. & 108.
contra, nu. 109. & ſeq. prima opinio præcipitur in practica, præ-
ſertim in bannito, & condemnato pro crimine læſæ maieſtatis,
num. 111. & etiam præſertim ſi ſtatutum permitteret occiſionē,
quocumq; modo, vel omni meliori modo, nu. 112. 346. & 347
Bannitus occidi poteſt etiam per aſſaſſinū, q. 103. nu. 113. & ſeq. licet
aliꝰ contra, nu. 115. declara hanc concluſionē, tam quoad manda
tarium, quam quoad mandantem, vt n. 116. & ſeqq. 347
Bannitus poteſt impune occidere alium bannitum, q. 103. nu. 119. ſed
an iſto caſu conſequatur præmium, nu. 120. & ſeq. 347. 348
Bannitꝰ pōt ēt occidere ſeipsū impune, q. 103. n. 124. cōtra n. 125. 348.
Bannitus ſi ſe defendendo aliū occidat, tenetur de homicidio, q. 103.
num.

num. 129. *contra num.* 130. *distingue, vt num.* 131. *& seq. vbi de materia distinctionis, & quid si statutum daret licentiam occidendi bannitos, vel cum præmio homines ad illos occidendos inuitaret, num.* 133. *& an isto casu bannitus pro eo, quòd se defendendo alium occiderit puniri debeat pœna ordinaria, num.* 134. 348. & 349.

Bannitum occidens cum tamen illum viuum ad curiam ducere potuisset, an gaudeat impunitate, q. 103. *nu.* 144. *& pluribus seqq. pag.* 349.

Bannitum capiens dicitur minister legis, non autem iudicis, q. 103. *numer.* 154. *& seq.* 350

Bannitum occidere licet, quando vult aufugere, q. 103. *nu.* 156. 350

Bannitorum auxiliatores, & socij cum ipsis ambulantes possunt impune occidi, q. 103. *num.* 172. 351

Bannitum occidens nec etiam potest puniri à iudice habente liberum arbitrium, q. 103. *num.* 173. 351

Bannitum capienti, an vltra præmium refici debeant expensæ factæ in capiendo, & quæ, q. 103. *nu.* 174. *& seq.* 351

Bannitum capiendum denuncians gaudet præmio, sicuti illum capiens q. 103. *num.* 177. 352

Banniti mortui capitis præsentatio potest fieri per occidentem, & per alium eius nomine, q. 103. *nu.* 178. 352

Bannitum occidens gaudet impunitate, & præmio etiam quòd occidens sit forensis, etiam quòd adsit statutum, quòd forensis non possit acquirere immobilia in illo territorio, q. 103. *nu.* 179. 352

Bannitũ si quis occiderit potest remittere alium bannitum pro pari, vel minori delicto, si ita dictet statutum, q. 103. *nu.* 180. *Immo valet tale statutum. etiam quòd vellet, quòd occidens posset remittere alium bannitum pro maiori delicto, nu.* 181. *Immo etiam bannitus, qui habet nominationem, & expectat decretum si captus fuerit, adhuc debet relaxari, nu.* 183. *sed contra in hoc, num.* 184. *maius autem delictum, & minus in proposito reputabitur respectu pœnæ inductæ à iure communi, non autem à statuto, num.* 185. *idem maius, vel minus delictum considerabitur respectu qualitatum aggrauantium, & exgrauantium delictum num.* 186. *& an bannitus pro furto possit remittere, & nominare bannitum pro homicidio, num.* 187. *& seqq.* 352.

Bannitus autem pro homicidio facto cum armis non potest remittere bannitum pro homicidio facto cum veneno, num. 190. *& num quid statutum prædictum cõcedens nominationes habeat locum in bannitis pro criminibus exceptis, nu.* 191. *& seq.* 353

Bannitus capiens, seu occidens alium bannitum, quòd possit seipsum rebannire non potest iudex facere ex potestate ordinaria, quæst. 103. *num.* 193. 353

Bannitus potest remitti à Principe, seu statuto propter seruitium factum in bello, aut quid simile, & de materia, q. 103. *num.* 182. *pag.* 352

Bannitum occidens propter vindictam, & odium, & non zelo iustitiæ non gaudet impunitate, q. 103. *num.* 199. *immo nec etiam præmio, num.* 201. *& isto casu homicidium præsumitur potius factum ad vindictam, quam zelo iustitiæ, num.* 202. *contra quod occidens bannitum etiam propter vindictam gaudeat impunitate, num.* 203. *præsertim, quando statutum dixerit, quòd bannitus possit quomodocumq; offendi, num.* 204. *item quòd gaudeat etiam præmio, num.* 206. *item contra, quòd homicidium præsumatur commissum zelo iustitiæ, & non propter vindictam priuatam, num.* 207. 354. & 355.

Bannitus, quòd possit impunè occidi, potest etiam iudex in sententia statuere q. 103. num. 356

Banniti possunt impune occidi in [illegible] triplici capite, q. 103. num. 224.

Bannitus à Ciuitate Neapolis, censetur etiam bannitus ab Vrbe, q. 103. *num.* 225. *& seqq.* 356

Bannitus is dicitur à loco, quando illius loci est sibi interdicta habitatio. q. 103. *num.* 227. 357

Bannitus à ciuitate Neapolis potest impune occidi in Vrbe, quæst. 103. *num.* 229. *& seqq.* 357

Bannitus à sua patria censetur bannitus ab Vrbe, q. 103. *num.* 229. *pag.* 357

Bannitus ab vna ciuitate alicuius status, censetur ẽt bannitus ab omnibus alijs ciuitatibus, & locis eiusdem status, q. 103. *num.* 240. *& seq. vbi quod propterea, vbiq; occidi potest.* 358

Bannitus ab vna ciuitate, censetur etiam bannitus ab omnibus alijs locis illi ciuitati confeder. q. 103. *num.* 243. *& dixi supra num.* 210. [illegible] 357

Bannitus ab vna ciuitate statu[illegible]stici, censetur etiam bannitus ab alijs ciuitatibus eiu[illegible]status, q. 103. *num.* 244. 357

Bannitum occidens quem occidere non poterat, si probabiliter credebat eum posse occidi excusatur à pœna ordinaria, q. 103. *nu.* 257 *& seqq. vbi de materia.* 358

Bannitus in mitiorem pœnam, quam mortis naturalis, non potest impunè occidi, q. 103. *num.* 260. *contra, num.* 261. *resolue, vt nu.* 262. *& seq.* 359

Bannitus in pœnam pecuniariam non potest impune occidi, q. 103. *nu.* 264. *declaratur hæc conclusio, vt non procedat in tribus casibus primus est, qanndo bannitus esset descriptus in libro bannitorum num.* 265. *contra, num.* 266. *secundus, quando iudex in banno expresso dedisset potestatem offendendi bannitum, num.* 267. *tertius, quando quis fuisset bannitus in pœnam pecuniariam pro capitali delicto, num.* 268. 359

Bannitus pro debito pecuniario non potest impune occidi vigore statuti hoc permittentis, q. 103. *num.* 269. *fallit in debitore fallito, et decocto, si statutum mandet illum posse offendi, num.* 270. *licet alij contra, num.* 271. 359

Bannitus in pœnam pecuniariam non potest impune occidi, etiam sic expressè dictante statuto, q. 103. *num.* 272. *contra, num.* 273. *quid vigore Constitutionis Marchiæ, num.* 274. 360

Bannitus pater, an, & quando possit impune occidi à filio, & è contra, vide infra vers. filius

Bannitus frater, an possit impunè occidi à fratre, vide infra vers. frater.

Bannitus maritus an possit impune occidi ab vxore, vide infra vers. vxor.

Bannitus Dominus, an possit impunè occid à vasallo, vide infra vers. vasallus, & an à suo seruo vide infra vers. seruus.

Bannitus toleratus in ciuitate non potest impune offendi, q. 103. *nu.* 289. *licet alij contra, num.* 290. *sed quando bannitus dicatur toleratus, num.* 291. *& num.* 292. *vbi quod tolerantia non præsumatur.* 361. & 362.

Bannitus habens saluum conductum, non potest impune occidi, q. 103. *num.* 293. *& illum capiens, seu occidens nec etiam consequitur præmium, num.* 294. *limita primo dummodo saluus conductus sit datus à Principe, & validus sit, secus si sit datus ab inferiore, vt puta à iudice, vel alias sit inualidus, num.* 295. *& num.* 296. *vbi declaratur limitatio. limita 2. quando occidens sciebat bannitum habere saluum conductum. secus si ignorabat, num.* 297. *& in dubio præsumitur potius ignorantia, quam scientia, num.* 298. *& data ignorantia occidens non tenetur, nec de dolo, nec de culpa, num.* 299. *Nec tenetur occidens credere bannito sibi dicenti se habere saluum conductum, num.* 300. *ignorantia autẽ crassa, & supina, vtputa, quando est notorium, & publica vox, & fama, quòd bannitus incedit per ciuitatem cum saluo conductu non iuuat occidentem, num.* 301. 362. & 363.

Bannitus non potest occidi pendente appellatione à banno, q. 103. *nu.* 305. *declara vt num.* 306. *& quid si occidatur appellandi termino durante, num.* 307. *& seq.* 363

Bannitus non potest occidi pendente causa nullitatis ipsius banni, q. 103. *num.* 309. *licet alij contra, num.* 310. *limita primo, nisi intentata nullitas esset euidenter friuola, & calumniosa, num.* 311. *limita secundo, nisi occidens ignorasset pendentiam causæ nullitatis prædictæ, num.* 312. 364

Bannitus de proximo rebanniendus impune occidi non potest, q. 103. *num.* 319. *contra, num.* 320. 365

Bannitus non potest impunè occidi in Ecclesia, q. 103. *num.* 323. *contra, num.* 324. 365

Bannitus non tamen per sententiam condemnatus occidi non potest, quæst. 103. *num.* 325. *& multo minus potest occidi pendente termino banni, num.* 326. *contra num.* 327. *sed quid in occidente publicum, & notorium delinquentem, non tamen bannitum, & condemnatum, num.* 328. *& seq.* 365

Bannitus non potest impune occidi in foro conscientiæ, & sine labe peccati, q. 103. *num.* 348. *vbi declaratur hæc conclusio* 367

Bannitus de iure canonico non potest impune occidi, q. 103. *num.* 349 *contra num.* 350. 367

Bannitũ si officialis, aut iustitiæ minister ceperit non debet gaudere præmio q. 103. *num.* 356. 367

Bannitus, qui ab vno fugatus est, si ab alio fuerit captus, capiens debet habere præmiũ, & non primus, qui fugauit, q. 103. *nu.* 357. 368

UNIVERSIDAD DE MURCIA

) nnitum capiens non co[n]sequitur præmium [illegible] in actu pulsat[æ] campanæ sic statuto iubente, & cogente, q. 103. nu. 358. pag. 368

Bannitus si à pluribus capiatur, vnicum tamen præmium debetur, q. 103. nu. 359. 368

Bannitum occidens, seu capiens ad hoc, vt consequatur præmium debet vium, aut mortuum præsentare in loco statuti, non autem in alio loco, q. 103. nu. 360. 368

BARATTARIAE crimen grauissimum, & detestandum, q. 111. nu. 2. 558

Barattariæ crimen æquiparatur crimini læsæ maiestatis, q. 111. nu. 3. declara, vt nu. 5. 559

Barattaria æquiparatur simoniæ, q. 111. nu. 6. & seqq. 559

Barattaria connumeratur inter maximas, & capitales causas, q. 111 nu. 9. 559

Barattaria æquiparatur assassinio, q. 111. nu. 10. 559

Barattaria dicitur furtum, q. 111. nu. 11. 559

Barattaria æquiparatur sacrilegio, q. 111. nu. 13. 560

Barattaria committitur etiam in vno numero, q. 111. num. 161. 560

Barattaria committitur à iudice, qui pecuniam gratis recipit sub nomine mutui, q. 111. nu. 171. Amplia etiam, quòd iusta proferatur sententia, num. 172. præsumitur enim corruptio ex mutuatis pecunijs iudici, nu. 273. licet alij contra, nu. 174. 571

Barattariæ, & repetundarum pœna præscribitur per lapsum anni à tẽpore depositi officij, & quid à tempore mortis, quando agetur contra hæredes, & de materia, q. 111. nu. 231. & seqq. 582

Barattaria, & corruptio iudicis, ac officialis non præsumitur, ideo per allegantem probanda est, q. 111. nu. 261. & seq. licet alij contra, nu. 263. 586

Barattaria, extorsio, & concussio plenè, & concludenter probanda est, quando agitur contra officialem criminaliter, q. 111. nu. 264. & seqq. vbi hoc declaratur, nisi agatur contra officialem malæ famæ, quia tunc leuiores sufficiunt probationes. 586

Barattaria, seu corruptio iudicis, & officialis, quando criminaliter agitur debet probari per testes idoneos, legitimos, non suspectos, et omni exceptione maiores, quæst. 111. num. 268. licet alij contra, num. 270. 587

Barattaria, & iudicis corruptio non probatur por eum, qui contra iudicem, & officialem petitionem, & querelam dedit in sindicatu, q. 111. num. 273. contra, num. 274. 587

Barattaria, & iudicis corruptio non probatur per eum, qui deponit iudici, pecuniam dedisse, & illum corrupisse, q. 111. nu. 275. 587

Barattaria, & corruptio iudicis probatur per testes domesticos, & familiares ipsius iudicis, q. 111. num. 276. 587

Barattaria, & corruptio iudicis non requirit plenam probationem ad effectum inferendi torturam, q. 111. num. 277. 587

BARONES status Ecclesiastici an vigore Bullæ Pij V. possint deferre archibusetta, & alia arma breuiora, & an eadem Bulla comprehendat subditos ipsorum Baronum, & an ad eorum territoria extendatur, & an etiam idem Barones possint dare licentiã deferendi huiusmodi armorum genus, q. 108. nu. 58. & sequentibus, vsq; ad num. 64. 505. & 506.

BASTARDVM, vel excommunicatum aliquem nominans, qui fuerit absolutus, aut legitimatus actione iniuriarum, non tenetur, si absolutionem, seu legitimationem ignorabat, q. 105. num. 222. 399

BENEFICII secundi acceptatio facta colore iracundiæ non facit vacare primum, q. 91. num. 25. 136

Beneficia, & merita delinquentis in Rempublicam an, & quando faciant, vt iudex possit minuere, vel remittere pœnam, q. 98. num. 140. & seqq. 225

BIRROARII, & exequutores, non excusantur obediendo iudici præcipienti aliquod, vt priuatus, & quod non spectat ad eius officium, q. 97. num. 126. intellige, vt non excusentur in atrocioribus, num. 127. secus autem in leuioribus, num. 128. 205

Birroarij, & exequutores exequendo Iudicis, ac Præsidis iniustam sententiam, seu præceptum, regulariter excusantur, q. 97. num. 121. 204

Birroarij, & exequutores occidendo aliquem de mandato iudicis, ac præsidis, excusantur, q. 97. num. 122. 204

Birroarij, & exequutores torquendo aliquem de mandato iudicis excusantur, quamuis iniustè, quæst. 97. num. 123. contra num. 124. pag. 204.

Birroarij, & exequutores diruendo domum alicuius, de mandato iudicis, excusantur, q. 97. num. 125. 205

Birroarij, & exequutores non excusantur obediendo iudicis præcepto, quando illud est expressè iniustum, & contra legem, q. 97. num. 129. contra, num. 130. 205

Birroarijs nõ est licitum occidere bannitum captum, sed debent illum ad iudicem conducere, q. 103. num. 154. 350

Birroarijs an, & quando credatur in delictis grauibus, & pro quibus grauis pœna imponitur, q. 108. num. 154. & seqq. 514

BLASPHEMANS ex iracundia, quomodo puniatur, q. 91. numer. 9. 134

BONA deportati acquisita tempore deportationis, post eius mortẽ, ad quem deferantur, q. 102. num. 164. 332

Bona ludentis, et vincentis sunt tacitè hippotecata pro restitutione pecuniarum in ludo victarum, q. 109. num. 192. 536

BONA FIDES causantur etiam ex iniustis, & temerarijs causis, q. 90. num. 6. 124

Bona fides, nec titulus non acquiritur in acquisitis in ludo, q. 109. nu. 184. 535

BRACHIVM sæculare, an, & quando iudex secularis teneatur illud impartiri iudici Ecclesiastico, & de materia, q. 97. nu. 81. & seqq. Dixi in specie infra vers. Iudex. 198

BVLLA Pij V. volẽs non posse allegari nouam causam in cautione de non offendendo rupta, non habet locum in pœnis applicandis parti, q. 107. num. 517. 498

Bulla Pij V. volens non posse allegari nouam causam in pace, seu cautione rupta, non habet locum in terris ecclesiæ mediatè subiectis, q. 107. num. 516. 498

Bulla Pij V. prohibens delationem archibusettorum, & aliorum armorum, an comprehendat Barones status ecclesiastici, & an comprehendat subditos dictorum Baronum, & an ad eorum territoria extendatur, & an etiam idem Barones possint dare licẽtiam deferendi huiusmodi armorum genus, q. 108. nu. 58. & seqq. vsq; ad nu. 64. 505. & 506.

Bulla fauorabilis comprehendit omnes subditos immediatè, vel mediatè subiectos, q. 108. num. 61. 505

C

CADAVERIS visitatio cum vulneribus reperti probatur per instrumentum Notarij, q. 84. nu. 30. 74

CANTANS carmina, seu cantiones in alterius infamiam tenetur pœna libelli famosi, q 105. nu. 468. 425

Cantileuas, & carmina componens in alterius infamiam, tenetur pœna libelli famosi, q. 105. nu. 467. & seq. 425

CARDINALI Legato iniuriam, & maledictum inferens, punitur, q. 105. nu. 399. & seqq. Vbi etiam an pro iniuria verbali puniatur, ac si eum percussisset. 419

CARTARVM ludus prohibitus est a iure, q. 109. nu. 13. Declara vt, nu. 14. 518.

CARMINA componens, & Epigrammata, in alterius infamiam, tenetur libelli famosi, q. 105. nu. 467. 425

CASVS fortuitus in incendio potius præsumitur, quam culpa hominis, q. 110. num. 36. contra, num. 87. & seqq. vbi declaratur materia. 545

Casus fortuitus dicitur incendium, q. 110. nu. 36. Declara vt, nu. 37. & seqq. vbi plura ponuntur exempla. 545

Casus fortuitus dicitur incendium a fulgure causatum, q. 110. nu. 39. pag. 545

Casus fortuitus dicitur incendium subita vi ventorum, aut tempestate exortum, q. 110. nu. 40. 545

Casus fortuitus dicitur incendium [illegible] emissum a publicis hostibus, q. 110. num. 40. 545

Casus fortuitus dicitur incendium causatum ex scintilla ignis, ex vno loco in alium volante. q. 110. nu. 40. 545

Casus fortuitus dicitur incendium ortum in loco in quo ignis accendi non consueuit, q. 110. num. 38. 545

CAVSA quælibet, & quælibet credulitas leuis, & iniusta excusat regulariter à dolo, q. 90. num. 1. Licet alij contra, numer. 29. pag. 123

Causa, & credulitas quælibet, nedum leuis, & iniusta, sed etiam irrationabilis, fatua, & temeraria, excusat à dolo, q. 90. nu 3. 123

Causa iniusta, excusat non solum à dolo, sed etiam à pœna, q. 90. num. 4. Licet alij contra, num. 5. 123. & 124.

Causa iniusta excusat etiam à mala fide, q. 90. num. 6. 124

UNIVERSIDAD DE MURCIA

Causa iniusta excusatur à contumacia, & mulcta, quæst. 90. num. 7. Quamuis aliy contra, num. 8. Amplia, vt multo magis à contumacia excuset causa iusta, num. 9. Limita quando in contumacia adesset admixtus contemptus iudicis, quia tunc causa iniusta non excusat, num. 10. 124

Causa iniusta excusat à mora, q. 90. num. 11. contra, num. 12. 124

Causa iniusta multo magis excusat in iys, quæ non sunt de se mala, nec à iure prohibita, q. 90. num. 13. & seq. 124

Causa iniusta non est probanda in iys, quæ de sui natura mala non sunt, nec prohibita, q. 90. num. 14. 124

Causa iniusta excusat à pœna non solutę gabellę, q. 90. num. 15. 125

Causa iniusta excusat à delicto conuenticulæ, q. 90. nu. 16. 125

Causa iniusta excusat etiam in iys, quæ sunt de genere prohibitorum, & de se mala, q. 90. num. 17. Licèt aliy contra, num. 18. 125

Causa iniusta excusat etiam in crimine homicidij, q. 90. num. 19. Licèt aliy contra, num. 20. 125

Causa iniusta excusat in crimine falsi, quæst. 90. num. 21. 125

Causa iniusta excusat à periurio, q. 90. num. 22. Licèt aliy contra, num. 23. 125

Causa iniusta excusat à pœna l. si quis maior. C. de transactionibus, q. 90. num. 24. Licet aliy contra, num. 25. 125

Causa iniusta excusat in crimine læsę maiestatis, q. 90. num. 26. 125

Causa iniusta excusat à violentia, & spolio, & turbatiua, q. 90. num. 27. et seqq. vbi declaratur materia. 125

Causa iniusta excusat à delatione armorum, quæst. 90. nu. 36. 126

Causa iniusta excusat in crimine furti, q. 90. nu. 37. 126

Causa iniusta excusat in crimine iniuriarum, q. 90. nu. 38. & seqq. vbi etiam de causa iusta, de fama, do auditu, & relatione hominum fide dignorum. 126

Causa iniusta excusat etiam in delictis carnis, prout est adulterium, et incestus, q. 90. nu. 40. & 41. vbi de crimine raptus. 126

Causa iniusta multo magis excusat in casibus, in quibus à lege, vel à statuto requiritur dolus, q. 90. nu. 42. 126

Causa iusta, & credulitas iusta multo magis excusat à dolo, à culpa, & à pœna, tàm legali, quàm conuentionali, q. 90. nu. 44. & seq. Licet aliy contra, nu. 46. 126

Causa iusta, vel iniusta excusans à dolo, & à pœna, quæ sit iudicis arbitrio remittitur, q. 90. nu. 47. 126

Causa iniusta non excusat in iys, quæ sunt prohibita à iure naturali, diuino, vel etiam à iure ciuili notorio, & indubitato, q. 90. num. 48. et seqq. contra nu. 51. 127

Causa iniusta non excusat à culpa, nec etiam excusat in casibus, in quibus lata culpa dolo æquiparatur, q. 90. nu. 52. Licet aliy contra num. 53. 127

Causa iniusta non excusat in casibus, in quibus lex, seu statutum dolũ non requirit. q. 90. nu. 54. 127

Causa iniusta non excusat à pœna extraordinaria, q. 90. nu. 55. 127

Causa iniusta non excusat à temeritate, q. 90. num. 56. Licet aliy contra, num. 57. & seqq. vbi de materia. 127

Causa iniusta an excuset à dolo vero, vel à præsumpto, q. 90. num. 64. pag. 128

Causa iniusta excusat à pœna corporali, non autem à pecuniaria, q. 90. nu. 65 & seq. Declara, vt nu. 68. 128

Causa iniusta non excusat vbi agitur de interesse partis, q. 90. num. 67. 128

Causa iniusta excusat in extraiudicialibus, secus autem in iudicialib. q. 90. nu. 69. Quamuis aliy contra, num. 71. 129

Causa iniusta non excusat à præsumpta calumnia, q. 90. nu. 70. 129

Causa iniusta non excusat à contemptu iudicis, q. 90. nu. 72. Licet aliy contra num. 73. 129

Causa iniusta non excusat à pœna conuent[illegible] bene causa iusta, nu. 75. 129

Causa iniusta non excusat, quando agitur de damno vitando, q. 90. num. 76. 129

Causa iniusta non excusat eum, qui cognoscens eam iniustam, perseuerauit in illa, q. 90. nu. 77. 129

Causa iniusta non excusat, quando adest statutum pœnale loquens per verba vniuersalia quoquomodo, quouis modo, & sub quouis prætextu. *q. 90. num. 78. contra, nu. 79.* 129

Causa iniusta non excusat, nisi probatur, & q delinquẽs ex ea causa motus fuerit, q. 90. nu. 80. & seqq. sufficit tamen isto casu semiplena probatio, nu. 83. Item sufficiunt coniecturæ dummodo sint vehementes, nu. 84. & seq. Vt puta ex declaratione facta ante delictum, num. 86. & an sufficiat iuramentum, nu. 87. & seqq. et quid in [illegible] mala non sunt, q. 90. 129. & 130

Causa iniusta, & bestialis multo magis excusat rusticum, q. 98. num. 21. 211

Causa criminalis differt à ciuili, & è contra pluribus modis, & talis differentia operatur plures, ac diuersos effectus, de quibus remissiue q. 100. num. 1. & 2. 275

Causa dicitur criminalis, quando agitur de pœna corporali, q. 100. numer. 3. 275

Causa dicitur criminalis, quando agitur ad publicam vindictam, q. 100. nu 4. Licet aliy contra nu. 5. 273

Causa dicitur ciuilis, & non criminalis, quando agitur ad priuatum commodum, & interesse, siue ex contractu siue etiam ex crimine agatur, q. 100. num. 6. Licet aliqui isto casu causam esse non ciuilem, sed mixtam dixerint, nu. 8. 275. & 276

Causa dicitur ciuilis, & non criminalis, quando agitur ad separationẽ thori propter adulterium, q. 100. nu. 9. 276

Causa dicitur criminalis, quãdo agitur de pœna applicanda fisco, siue verò agatur de pœna applicanda parti dicitur ciuilis, & non criminalis, q. 100. num. 10. 12. & 15. Licet aliqui, nume. 11. dixerint causam esse ciuilem, quando agitur de pœna pecuniaria fisco applicanda, & nume. 13. & 14. Aliqui è contra dixerint causam dici criminalem, etiam quòd pœna applicetur parti. pag. 276. & 277.

Causa dicitur ciuilis, & non criminalis, quando agitur per viam exceptionis incidenter, & non principaliter, q. 100. nu. 16. Declara quando agitur non ad puniendum, sed solum ad repellendum à iudicio, secus si etiam ad puniendum per modum reconuentionis, & reaccusationis, num. 17. 177

Causa dicitur criminalis, quando crimen directè deducitur in iudicium, vt acrius puniatur, quam potest pœna ordinaria, siue applicetur fisco, siue parti. Ciuilis autem, quando crimen non sic directè deducitur, vt acrius puniatur, sed tantum, vt puniatur pœna extraordinaria, vt puta à priuatione beneficij, q. 100 nu. 18. Sed contrarium est verius, vt num. 19. et 20. 277

Causa dicitur ciuilis, & non criminalis, quando agitur ad pœnam remotionis ab aliquo officio, seu administratione q. 100. num. 21. Licet ibidem aliqui contradixerint, declara hanc conclusionem nisi agatur de priuatione officij publici, quia tunc etiam criminaliter agi dicitur, nu. 22. Sub declara hanc declarationem, vt numer. 23. & rursus iterum declara dictam conclusionem, vt procedat, quando agitur ad priuationem officij, seu administrationis propter culpam, secus si propter dolum, quia tunc etiam causa dicitur criminalis, num. 24. 278

Causa dicitur ciuilis, & non criminalis, quando agitur ad priuationẽ beneficij, q. 100. num. 25. Licet aliy contra, num. 26. Limita primo, nisi pœna priuationis beneficij esset ordinaria pœna delicti de quo agitur, nec alia imponeretur, quia tunc causa dicitur criminalis, & non ciuilis, num. 27. Limita 2. quando agitur ad pœnã depositionis, quia tunc etiam causa dicitur criminalis, numero 28. 278

Causa dicitur criminalis, quando agitur de pœna infamiæ, q. 100. num. 29. 278

Causa dicitur criminalis, siue agatur per viam accusationis, siue etiã per viam inquisitionis, q. 100. num. 30. Et quid vbi etiam de iure ciuili, & quid de iure canonico. 278

Causa an dicatur criminalis, vel ciuilis, quando agitur per viam denunciationis, q. 100. num. 31. 278

Causa non dicitur criminalis, sed ciuilis, etiam, quòd agatur nomine fisci, si actio, quæ intentatur est ciuilis, vt puta petitio hæreditatis indigni, pœnæ conuentionalis, & similia, q. 100. numer. 32. & 33. 278

Causa dicitur ciuilis, & non criminalis, quando agitur ad pœnam prouenientem ex illicito contractu, q. 100. num. 34. Limita procedere, quando agitur ad instantiam partis, & ad pœnam parti applicandam, secus si ad instantiam fisci, & ad publicam vindictã num. 35. 279

Causa dicitur criminalis, & non ciuilis, quando agitur vigore statuti prohibentis alienationes, inferentes sub pœna fisco applicandã, q. 100. num. 36. 279

Causa dicitur criminalis, quando agitur de damno dato in agris, vel animalibus alienis, q. 100. nu. 37. 279

Causa turbatiua dicitur criminalis, & non ciuilis, q. 100. num. 38. & num. 40. Licet aliy contra num. 39. Amplia 1. multo magis, quando interuenit vis publica, aut priuata, num. 41. Amplia 2. multo

multo magis si turbatiua punitur ab aliquo statuto, seu constitutione, num. 42. Limita primo, quando pro turbatiua quis intentasset non criminalem actionem, sed ciuilem, quoad potest, numer. 43. & 44. Limita 2. conclusionem procedere, quando pro turbatiua quis simpliciter ageret criminaliter ad pœnam secus si simul criminaliter ad pœnam, & ciuiliter ad desistentiam à turbatione ageret, quia tunc causa dicitur mixta, & non criminalis, num. 45. Licet alij contra, num. 46. Limita 3. quando à statuto imponitur pœna partim fisco, & partim parti applicanda, quia tunc dicitur causa mixta, & non criminalis, nu. 47. Contra, nu. 48. 279

Causa non dicitur criminalis, nec etiam ciuilis, sed mixta, quando pœna partim applicatur fisco, & partim parti, q. 100. num. 50. contra quòd in isto casu causa reputetur non mixta, sed criminalis, num. 51. Præsertim, quando pœna partim applicatur fisco, & partim accusatori, num. 52. 280

Causa dicitur mixta, quando insimul agitur ciuiliter ad commodum, & interesse partis, & criminaliter ad publicam vindictam, q. 100. num. 54. Contra nu. 51. Distingue, vt num. 56. 280

Causa criminalis, quando faciat supersedere causam ciuilem, & è contra potest duobus modis contingere: primo, quando à diuersa persona, & vicissim causa criminalis & ciuilis proponitur; secundo quando ab eadem persona, & ciuilis, & criminalis actio insimul aut paulo post contra alium proponitur, nu. 58. 281

Causa criminalis principaliter intentata post ciuilem, facit ciuilem supersedere, q. 100. nu. 59. 281

Causa criminalis præiudicialis ciuili, facit in eadem ciuili causa supersedere, q. 100. num. 60. Vbi etiam remissiuè, quando vna causa dicatur alteri præiudicialis. 282

Causa ciuilis intentata post criminalem, si criminali præiudicialis est facit illam supersedere, q. 100. nu 61. 282

Causa ciuilis super possessione intentata etiam per modum exceptionis post criminalem causam turbatiuę facit supersedere in d. criminali causa q. 100. num. 62. Hinc reprobatur stylus A. C. procedendi criminaliter super prætensa turbatione, post inceptum iudicium ciuile super possessoria in vim monitorij iactationis, et iactationum, num. 63 282

Causa vna criminalis si intentatur post aliam criminalem inchoatam si secunda causa fuerit maior prima supersedetur in ipsa prima causa, donec discutitur de secunda, q. 100. nu. 64. & 65. vbi etiã de materia, quando vna causa criminalis possit post aliam criminalem intentari, & quid si ab eadem parte duæ proponãtur causæ criminales, vbi videas. 283

Causa criminalis super falsitate instrumenti producti in causa ciuili facit ciuilem causam supersedere, q. 100. nu. 66. 283

Causa falsorum, & subornatorum testium in causa ciuili examinatorum facit supersedere eandem causam ciuilem, quæst. 100. num. 67. 283

Causa falsorum testium examinatorum in iudicio criminali ad instantiam accusatoris facit supersedere in causa criminali principaliter intentata, q. 100. nu. 68. 283

Causa criminali pendente non potest ciuilis intentari super aliquo debito, aut contractu diuerso à criminali causa, q. 100. nu. 71. contra, num. 72. 283

Causa criminalis non facit supersedere in ciuili, quando non est præiudicialis ciuili causæ, quæst. 100. nu. 75. & 77. licet alij contra num. 76. 284

Causa vna, quando dicatur alteri præiudicialis, dic pluribus modis, vt in q. 100. num. 78. & dicitur præiudicialis, quando sententia in vna lata parit exequutionem rei iudicatæ in alia, num. 79. Itẽ dicitur præiudicialis causa ea, quæ respicit personarum legitimationem, & in qua aliquid obijcitur, quod agentem ab actione repellit, num. 80. & pariter causa dicitur præiudicialis, quando per eam is contra quem intentatur priuatur omni iure suo, nume. 81. 284

Causa criminalis non facit supersedere ciuilem, quando ciuiliter agẽs criminaliter accusatur à reo conuento de aliquo crimine non tã gente causam ciuilem, q. 100. num. 82. Contra nu. 83. Distingue vt num. 84. sed apud nos seruatur prima opinio, num. 85. pag. 284 & 285

Causa criminalis facit supersedere ciuilem, & è contra, quando secunda causa principaliter intentatur, secus si incidenter, & per viã exceptionis, quia tunc in prima non supersedetur, q. 100. nu. 86. contra, nu. 87. Resolue, vt nu. 88. 285. & 286

Causa criminalis, quãdo incidenter proponitur in ciuili, vel è contra tunc proceditur, & pronunciatur super vtraq;, q. 100. num. 88. & 89. vbi etiam, quòd in principali causa pronunciatur expressè in incidenti autem tacitè, sed benè potest iudex si vult expressè pronunciare, tàm in causa ciuili, quam in incidenti, n. 90. vbi ponitur exemplum huius conclusionis. 286

Causa falsi superueniens in causa criminali, licèt de iure faciat supersedere, nihilominus de consuetudine non supersedetur, sed insimul, & eodem tempore super vtraque recipiuntur probationes, & proceditur, q. 100. num. 91. & 92. reprobatis contrarium tenentibus. 286

Causa criminalis facit supersedere ciuilem quoad illius expeditionem, & sententiam, non autem quoad processum, quæst. 100. numer. 93. 286

Causa falsorum testium superueniens in causa ciuili, seu criminali, tandem facit supersedere in causa principali, quando accusatio proponitur aduersus testes, & actorem, seu accusatorem simul, vel saltem contra ipsum actorem, & accusatorem, q. 100 nu. 94. secus autem si solum proponatur contra testes, num. 95. vel contra tabellionem solum, num. 96. & 98. licèt alij contra, nu. 97. Verum si iudex procedat non ad instantiam accusatoris, sed per inquisitionem, & ex officio, tunc causa falsi contra testes, & non contra producentem faciat supersedere in causa principali, num. 99. Et idem, quando accusatus non per viam exceptionis testium falsitatem proponeret, nu. 100. 287

Causa falsitatis testium, seu instrumentum nõ facit supersedere in causa principali, quando tota vis ipsius causæ non stat in ipsis testib⁹, vel in ipso instrumento, q. 100. nu. 101. 287

Causa criminalis non facit supersedere in ciuili, quando accusator nimium se arctauit ad accusandum criminaliter, & sic diu stetit ad proponendum accusationem, q. 100. num. 102. & 103. vbi redditur ratio huius conclusionis. Dicitur autem accusator negligens, & nimium se arctasse, quando accusationem proposuit post contestationem litis in causa ciuili, nu. 104. Idem & multo magis si post conclusionem in causa, nu. 105. contra prædicta faciunt, quæ dicuntur, num. 106. Pro solutione distingue, vt num. 107. 288

Causa criminalis non facit supersedere in causa ciuili possessorij, q. 100 nu. 108. Nisi reus fuerit confessus, & conuictus, nu. 109. Sic etiã spoliato agenti ad restitutionem possessionis si obijciatur crimen ad effectum impediendi restitutionem, talis obiectio restitutionẽ non impedit, nu. 110. vbi etiam de materia. 288

Causa criminalis tanquam maior facit supersedere in causa ciuili tanquam minori, quando interest, et accusati criminaliter, vt in ea supersedeatur, secus si ipsius non interest, q. 100. num. 111. 288

Causa criminalis facit supersedere in causa ciuili, quando vtraque causa est introducta coram eodem iudice, vel quando criminalis est intentata coram iudice superiore, ciuilis autem coram iudice inferiore, secus si aliter, q. 100. nu. 112. sed isto casu cautela erit, vt iudex criminalis inhibeat parti, & non iudici, nu. 112. 288

Causa criminalis intentata per testem, & extraneum non facit supersedere in causa ciuili, q 100. nu. 114. 288

Causa criminalis intentata à fisco, vel a iudice procedente ex officio, non autem à parte, non facit supersedere in causa ciuili, q. 100. num. 115. 288

Causa criminali finita, non prohibetur actor suam ciuilem prosequi actionem, q. 100. nu 116. Dicitur autem finita per absolutionem accusati, secus si per condemnationem, nu. 117. & 118. vbi declarantur 289

Causa qua et etiam iniusta excusat à dolo, & à pœna capitali, q. 103 num. 257. 358

Causa, qua quis motus est ad delinquendum præsumitur potius illa, quæ excusat à pœna, quam alia, q. 103. nu. 259. 358

Causa cessante alicuius dispositionis, cessat etiam ipsa dispositio, q. 107 num. 120. 451

Causa noua præsumitur in offensione facta illi, quam quis offendere nõ promisit, q. 107. nu. 432. licet alij contra, nu 433. 490

Causa noua præsumitur in offensione proueniente ab eo, qui primo loco offenderet, q. 107. nu. 453. 492

Causa noua, & leuis, & iniusta excusat à pœna pacis, seu cautionis de non offendendo rupta, q. 107. nu. 460. contra nu. 462. & seq. vbi plura ad materiam. 494

Causa nona etiam proueniens ex ludo, & ebrietate excusat à pœna pacis

pacis, seu cautionis ruptæ, q. 107. nu. 461. 494

Causa iusta offendendi dicitur omnis ea, quæ prouenit ex facto aduersarij prouocante offendentem ad iracundiam, q. 107. nu. 464. & seq. vbi declaratur dummodo iracundia prouenit ex iusta causa, aliter secus, & num. 466. vbi ampliatur etiam quòd causa proueniat ex facto aduersarij non illicito, & punibili, licet alij cõtra, nu. 467. 494

Causa noua, & iusta excusans à pœna pacis seu cautionis ruptæ est ea, quæ nascitur ex rumore populi, vel ex publica fama, q. 107. num. 468. contra nu. 469. 494

Causa noua, & iusta offendendi inducitur ex relatione alicuius viri fide digni asserentis, quòd suus aduersarius sibi aliquid mali fecit vel dixit, etiam quòd postea illa relatio reperiatur non vera, q. 107. num. 470. 494

Causa noua, fractæ pacis, vel cautionis dicitur quãdo quis offendit prouocantem seu insultantem etiam cum excessu moderatæ defensionis, q. 107. nu. 471 contra 472. 495

Causa noua procurata, & affectata per offendentem ipsum non excusat à pœna pacis, seu cautionis ruptæ, q. 107. nu. 473. & seq. vbi tamen, quòd in dubio causa non præsumitur affectata, & procurata. 495

Causam nouam offendendi allegare non potest author rixę, q. 107. numer. 475. 495

Offendens eum, qui post pacem, seu cautionem præstitam adulterauit vxorem offendentis non tenetur pœna pacis seu cautionis ruptæ, q. 107. num. 476. 495

Causa noua, & iusta offendendi oritur ex actu commisso ab aduersario offenso ex quo, quòd non rumpatur pax, seu cautio, q. 104. num. 477. 495

Causa noua, et iusta offendẽti oritur ex mentita offendenti data, q. 107 num. 481. 495

Causa noua, & iusta, an excuset à pœna pacis, seu cautionis ruptæ eum qui mentitur iniuriantem, & vltra mentitam ipsum offendit, q. 107. num. 482. & seq. 495

Causa noua, & iusta offendendi oritur ex eo, quòd quis in domo offendentis contra illius voluntatem tripudium impediuit, q. 107. nu. 486. 495

Causa noua, & iusta an oriatur ex graui suspitione, quod offensus volebat offendentem offendere, quamuis non offenderit, q. 107. num. 487. & seq. vbi etiam an sufficiat potentia offendendi actui proxima, quamuis ad actum non fuerit perducta. 496

Causa noua, & iusta offendendi oritur ex verbis altercatoriis, iniuriosis, & diffamatoriis inter offensum, & offendentem, & etiam in absentia partis, q. 107. nu. 489. 496

Causa noua, & iusta oritur ex eo, quòd quis alteri dixit, quòd suo Principi erat inobediens subditus, q. 107. nu. 490. 496

Causa noua, & iusta offendendi oritur, quando offensus deficit in fide, & non obseruat promissa, q. 107. nu. 492. & seq. vbi multo magis si post inobseruantiam promissorum illum deridet, & deludit. pag. 496

Causa iusta, & noua oritur ex eo, quòd quis offendentem damnificauit in bonis, q. 107. nu. 494. 496

Causa noua, & iusta, an oriatur ex eo, qui alteri dixit, Se mi hò da rouinare, mi rouinarò per qualche cosa, & illi alter sic dicẽti respondit, Pigliala come vuoi, quæst. 107. numero 495. pag. 496

Causa iusta, & noua oritur ex eo, quòd quis ab offendente pratensum debitum petit coram multitudine hominum indiscretè, inciuiliter, & impertinentibus verbis, q. 107. nu. 496. 496

Causa iusta, & noua offendendi oritur ex [illegible] 107. nu. 497. [illegible]

Causæ nouæ, & iustæ offendendi, & excusantes à pœna pacis, seu cautionis ruptę remissiuè, q. 107. nu. 498. 496

Causa noua allegari non potest per offendentem ad se excusandum à pœna fractę pacis, seu cautionis, quando talis allegatio prohibetur ab aliqua constitutione, seu statuto, q. 107. nu. 499. vbi in hoc recensentur constitutiones Apostolicę. 497

Causa noua an possit allegari per offendentem, qui promisit non offendere ex quacunq; causa, vel quòd non possit excusari ex nulla causa, q. 107. num. 502. 497

Causa noua si fuerit iusta, & plene probata per offendentem poterit allegari pro exequutione fractæ pacis seu cautionis, etiam quòd statutum, seu constitutio prohibeat allegationem nouæ causæ, q. 107 nu. 503. Licet alij contra, nu. 504. & seq. vbi etiam, quòd de pacto, seu conuentione expressa, quòd non possit allegari noua causa, resolue, vt nu. 506. & seqq. 497

Causa noua proueniens ex necessaria defensione semper excusat offendentem a pœna fractę pacis, & cautionis, non obstante quocunq; statuto, seu constitutione prohibente allegationem nouæ causæ, q. 107. num. 510. et seqq. vbi in specie quid si prouocatus non incõtinenti, sed ex interuallo prouocantem offendat. 497

Causa absentiæ, vel alterius impedimenti, quando possit allegari, & quæ sit admittenda in criminalibus, uide in verbo Absentia.

CAVTIO de non offendendo, vel pax, an censeatur rupta per offensam factam ex iracundia, quæst. 91. num. 12. Declara, vt nu. 13. & 14. 135

Cautio de nou offendendo non comprehendit bannitos, nisi expressè dicatur, q. 103. nu. 54. 342

Cautio de non offendendo, an censeatur rupta per offensionem factam bannito, q. 103. nu. 46. & seqq. 341

Cauere licet quis cogi possit pro se, suis amicis, & consanguineis, non tamen poterit cogi pro amicis amicorum, aut pro consanguineorũ, q. 107. num. 28. 440

Cautio hodie in statu ecclesiastico non præstatur pro amicis adhærentibus, & sequacibus sed tantũ pro affinibus, & consanguineis, usq; in tertium gradum, secundum ius canonicum computandum, q. 107. num. 29. Declara, vt nu. 30. 440

Cauere quis non cogitur pro suis consanguineis non beneuolis, & inimicis, q. 107. nu. 31. Item nec pro consanguineis rixosis, & discolis, & nihil habentibus in bonis, nu. 32. 440

Cauere non cogitur quis pro consanguineo, qui sit rixæ author, & principalis, quæst. 107. num. 33. contrarium seruatur de facto num. 34. 440

Cauens de non offendendo pro suis consanguineis, si pœnam soluat pro contrauentione vnius consanguinei, habet regressum pro sua releuatione contra offendentem, & contrauenientem, quæst. 107. num. 35. 440

Cautio de non offendendo regulariter præstari debet cum fideiussore, et non sine, q. 107. nu. 36. licet alij contra, nu. 37. 441

Cautio de non offendendo, quando præstatur iudicis officio, tunc fideiussorem non habens admittitur ad iuratoriam cautionem, secus si cautio præstetur ad instantiam partis, q. 107. nn. 40. 441

Cautio de non offendendo, si requiratur à persona rixosa malæ conditionis, & famæ, tunc si is fideiussorem non habet non admittitur ad iuratoriam cautionem secus si sit persona bonæ famæ, & talis, vt de ea non multum timeri possit, q. 107. nu. 41. 441

Cautio de non offendendo non debet præstari in perpetuum, sed ad tempus, q. 107. nu. 45. 442

Cautio de non offendendo quãto tempore duratura sit iudicis arbitrio remissum est, q. 107. nu. 46. 442

Cautio de non offendendo non debet præstari, vt duret vltra decem annos, q. 107. nu. 47. 442

Cautio de non offendendo potest præstari, vt duret in perpetuum, quando iudex ita arbitretur ex aliqua iusta causa, q. 107. numer. 48. 443

Cautiones de non offendendo in Vrbe præstantur sine præfixione termini, q. 107. nu 49. 443

Cautio præstita sine tempore durat in perpetuum, quæst. 107. numer. 50. 443

Cautio de non offendendo finito tempore pro quo præstita fuit, debet renouari, q. 107. nu. 52. 443

Cautio de non offendendo pro quanto tempore præstari debeat attenditur stylus, & consuetudo, q. 107. nu. 53. 443

Cautio de non offendendo præstita durante tempore Prætoris, & post duos menses finito dicto tempore expirat absq; alia declaratione q. 107. nu. 54. & quid si idem Prætor confirmetur in officio, nu. 55. & seq. 443

Cautionem de non offendendo frangens secundum vnam opinionem tenetur crimine læsæ maiestatis, secundum aliam tenetur pœna pacis ruptę, secundum aliam punitur abscissione manus secundũ aliam punitur tanquam proditor, & secundum aliam pœna est arbitraria, q. 107. nu. 77. & seq. 446

Cautione de non offendendo præstita inter plures, si vnus ex pluribus, quibus est promissum non offendi offendatur, an ille solus offensus agat ad totam pœnam, an verò alij consocij non offensi, possint & ipsi agere ad pœnam, & quomodo, q. 107. nu 99. 449

Cautione de non offendendo præstita inter plures data contrauentione vnius, alij etiam tenentur pro eo, quando expressè dictum est.

vt

vt vnus teneatur pro alio, q.107.nu.101. 449
Cautione præstita de non offendendo vnam solam personam, vt puta Titium, si vnus ex dictis pluribus Titium offendat, omnes insolidum tenentur pro eo, q.107.nu.102.contra nu. 103. 449
Cautio de non offendendo censetur cassa, & extincta per subsequentem pacem, q.107.num.117.& seqq.contra, nu. 123. & seqq. & hæc secunda opinio est verior, num.128. & seqq. vbi respondetur cõtrarys. 451
Cautio de non offendendo censetur cassa per pacem subsequutam, quãdo partes in eadem pace expresse eandem cautionem cassarunt, q.107.nu.122.Declara, vt num.127.138 & 141. 451
Cautio de non offendendo non censetur cassa per subsequutam pacem absque alio iudicis decreto, q.107.num.133. 451
Cautio de non offendendo secunda, an tollat primam, q.107.num.140. pag. 452
Cautio de non offendendo ad hoc, vt fracta dicatur, conatus, & attentatio non sufficit effectu non sequuto, quæs.107.numero 167. pag. 456
Cautio de non offendendo, seu etiam pax censetur rupta per offensionẽ illatam extra territorium illius loci, vel iudicis, coram quo cautio prædicta præstita fuit, & à quo paciscentes sic ad promittendum, & paciscendum coacti fuerunt, q.107.nu.259. quamuis ali qui contradixerint, nu.261. verumtamen est, quod iudex loci, territorij, vbi offensio fuit illata puniet offendentem pœna iuris communis, iudex autem coram quo fuit facta promissio de non offendendo exiget pœnam conuentionalem, nu.260. 466
Cautio de non offendendo non comprehendit fœminas, nec actiuè, nec passiuè, q.107.nu.380.contra, nu.381.& 385. Prima opinio verior est, num.382. 483
Cautio de non offendendo non comprehendit coniunctos, & consanguineos ex linea materna, & ex latere mulieris, quæst. 107. num. 383. 483
Cautio de non offendendo comprehendit etiam fœminas, quando in ea fuit facta mentio de affinibus, q.107. nu.384. 483
Cautio de non offendendo comprehendit fœminas, quando de illis expressa mentio facta est, q.107.num. 386. 483
Cautio de non offendendo non censetur rupta propter offensionem sequutam ex aliqua antiqua causa, q.107.num. 410. vbi declaratur hæc conclusio. 487
Cautio, assecuratio, vel promissio de non offendendo quid sit, q.107.numero 7. 435
Cautionem petere potest, qui timet se offendi, & iudex requisitus si hoc non fecerit, dicitur facere iniustitiam, & tenetur in sindicatu de omni scandalo, & damno sequuto, quæst. 107.num.14.& 15. pag. 437
Cautionem non inueniens admittitur ad iuratoriam cautionem, quæs. 107.num.38.nisi contrarium iudici ex aliqua iusta causa visum fuerit, num. 39. 441
Cautionem, seu pacem de non offendendo ruptam esse ad hoc, vt pœna exactionis locus sit, constare debet concludenter per testes, non autem p solam contumaciam offensoris, q. 107.num.105.& seqq. vbi ampliatur etiam, quòd contumacialis sententia esset fundata in depositione vnius testis de visu. Et quid vigore statutorum Vrbis, & Bullæ Pij Quarti, num. 111. & seqq. vbi etiam ampliatur pluribus modis. 450.et 451
Cautio de non offendendo, & pax, an dicantur inter se contrariæ, & incompatibiles, q.107.num.130. 452
Cautio de non offendendo non potest cassari pace non subsequuta, q. 107 num.138. 452
Cautio de non offendendo, seu pax non dicitur rupta ex noua causa orta ex facto aduersarij ad iracundiam prouocante, etiam quòd illud non sit illicitum, nec pœnam mereatur, q. 107. num. 146. pag. 453
Cautio de non offendendo personam, seu pax ex qua offensio rupta dicatur, q.107.nu.151. & 152. 454
Cautio simpliciter præstita de non offendendo ex qua offensione rupta dicatur, q.107. nu.153. & seqq. 454
Cautio de non offendendo, an, & quando, & quomodo dicatur rupta, & per quam offensionem, & plura ad materiam, vide in verbo Pax.
CESSIO iurium facta procuratori, vel aduocato, an, & quando sit reprobata à iure, q.106. nu.57. 434
CHRISTIANVS potest etiam repetere pecuniam deperditam in ludo à Iudæo, q.109 nu.195. secus est inter ipsos Iudæos. 536
CIVILIS actio, quando possit cumulari cum criminali, & è contra vide supra vers. Actio, & infra vers. Cumulatio.
Ciuili actione electa, quando possit quis criminalem accusationem proponere vide supra vers. Actio, & infra vers. Cumulatio.
CIVITATES, Duces, Marchiones, & Comites, seu alij inferiores pacem violantes, puniuntur pœna pecuniaria, q. 107. num. 58. 444
CLAM, seu palam fieri, quando quid dicatur, q. 89. num. 134.& seqq. 121
Clam, seu palam fieri dicitur vario modo secundum subiectam materiam, q.89.num.135. 121
Clam fieri dicitur illud, quòd fit ignorante eo, ad quem res pertinebat, & è contra, q.89.nu.136. 121
Clam fieri dicitur actus, qui fit sine testibus, vel sine debita solemnitate, q.89 num.137. 121
Clam fieri dicitur illud, quòd fit in domo, q.89.num.138. 12
Clam fieri, an, & quando dicatur actus, qui fit in præsentia testium, & notarij, sed de illo actu rogantis, q.89.nu. 139. 121
CLERICI extraiudicialis confessio, an faciat contra ipsum inditiũ ad torturam non precedente diffamatione, quæst. 82. num. 39. pag. 56
Clericus in dubio non præsumitur delinquens, q.85.nu. 2. 76
Clericus osculando non præsumitur velle benedicere, quæst. 85. num. 29. 78
Clericus præsumitur ire venatum potius recreationis causa quam in legis contemptum, q.89.nu.79. 117
Clericus condemnatus ad perpetuos carceres, an habeat factionem testamenti actiuam, vel passiuam, q.102.nu.144. & seqq. 330
Clericus licèt occidendo bannitum sit irregularis, non tamen pœna tẽporali punitur, q.103.num.142.& quid si clericus bannitus à iudice laico nulliter sine iuris dictione occiderit alium bannitum, taliter à iudice laico condemnatum, vt se a banno eximat, nunquid habebit remissionem, & indultum? quæst. 103. num. 143. pag. 349
Clericus iniuriatus potest etiam agere ad extimationem iniuriæ, quæs. 105.num.36. 383
Clericus potest etiam conueniri actione iniuriarum q. 105. num. 99 & quid de clerico murmuratore, nu.100. 389
Clericus actione iniuriarum condemnatus, an sit infamis, q. 105. nu 101. 389
Clericus qui alteri iniuriam intulit, an teneatur se discere, & veniã petere, q.105.nu.102. 389
Clericus violator pacis, quomodo puniatur, q.107.nu.73. 445
Clerici lusores magis peccant, quam laici, q.109.nu.4. 516
Clerici, & religiosi, quamuis sint digniores laicis, non tamen magis peccant, quam laici, quòd an verum sit, q.98.num.121. 222
Clericis omnino prohibitus est ludus, q.109. num.92. 524
Clericus lusor, aut ludi inspector de iure ciuili punitur triennali detrusione in monasterium, & suspensione ab Altaris ministerio, quæst. 105. nu.93. & 94. vbi tamen, quòd hæc pœna iuris ciuilis non est approbata à iure canonico. 525
Clericus lusor de iure canonico punitur, vt q. 109.nu 95. & seqq. vbi etiam talis pœna incurratur à clerico absque alia monitione pag. 525
Clerici in publico ludere non possunt, etiam ludo scaccorum, seu alio licito ludo, q.109.num.99. 525
Clerici in ludis ipsis permissis non possunt admittere laicos, & multo minus mulieres, præsertim iuuenes, et formosas, q.109.num.100 & seqq. 525
Clericus non prohibitus ludere ludo sibi soli ludere secus si vna, aut aliquot alicibus luserit, & postea pœnitens se abstinuerit, q. 109. num.102. 525
Clerici possunt ludere recreationis causa ludo licito, & permisso, quæs. 109.nu.103.& seq. 526
Clericus non censetur remisisse iniuriam per salutationem, conuersationem, & similes actus, q.105.nu.373.Declara, vt num.374. pag. 416
CARCERATIO an inducat metum in constitente, & an ex ea sola confessio dicatur metu extorta, quæst. 83. nume. 37. & seqq. 63
Carceratus non prohibetur testari, etiam quòd pro capitali delicto sit inquisitus, & processatus, q.102. nom. 132. Limita primo in carcerato, & accusato pro crimine læsæ maiestatis, seu pro alio delicto, pro quo defuncti memoria damnari potest, num.133. Limita

mita secundo in carcerato, & accusato de crimine, pro quo ipso iure irrogetur pœna confiscationis bonorum, nu. 134. 329

Carcerum custos tenetur de culpa lata, quæ isto casu dolo æquiparatur, q. 87. nu. 46. 99

COGITVR quis ad cauendum de non offendendo non solum principalem petentem cautionem, sed etiam de non offendendo eius filios, familiares, affines, consanguineos, complices, adhærentes, amicos, sequaces, & similes, q. 107. nu. 25. 439

Cogi potest quis ad cauendum non solum pro se, sed etiam pro suis amicis, & consanguineis, familiaribus, affinibus, adhærentibus, & sequacibus, q. 107. nu. 26. contra nu 27. 440

COLONVS an possit perquirere venas argenti, vel auri in fundo cõducto, q. 104. nu. 40. 374

COMBVRENTES domum in qua banniti erant recluſi ad effectũ abſcapiendi, seu occidendi, non possunt puniri de incendio, q. 103. nu. 78. 344

Combustio quid sit, quid incendium, quomodo inter se differant, quis dicatur incendiarius, q. 110. nu. 4. 541

COMPELLENS aliquem ad ludendum punitur, q. 109. num. 72. siue compellat ab initio ludi, siue in ipso ludo, num. 73. & siue compulsio fiat à retinente ludum, siue à collusore, num. 75. pag. 523

Compellere ad ludum dicitur quis, non solum si per vim compellat, sed etiam si cum blanditijs, & suasionibus, q. 109. num. 76. contra num. 77. 523

Compellens per vim, seu nimiam importunitatem ad ludendum, tenetur restituere pecuniam victam in ludo etiam permisso, q. 109. num. 198. 536

COMPONENS libellum famosum contra meretricem, quomodo puniatur, q. 105. nu. 428. 422

Componens librum in alterius infamiam, seu historiam, tenetur pœna libelli famosi, q. 105. nu. 466. 425

Componens carmina, & epigrammata, seu cantiones in alterius infamiam, tenetur pœna libelli famosi, q. 105. nu. 467. 425

CONCIONATORES, qui in eorum prædicationibus, & sermonibus Prælatis detrahunt, puniuntur, quæst. 105. num. 406. pag. 419

CONCORDIA quid sit, q. 107. nu. 2. 435

Concordia facta ex causa pecuniarum in ludo amissarum non valet, & si quid datum est repeti potest, quæst. 109. nu. 212. 538

CONCVSSIONIS pœna non tenetur iudex, qui aliquid recipit à sponte dante nulla præcedente metus illatione, q. 111. num. 42 & seq. 564

Concussio aliud non est, quam subditos præmere occasione dignitatis, vel officij, & alia ad materiam, quæst. 111. numer. 43. & seq. 564

Concussionis crimen dicitur committi etiam ab inferioribus officialibus Præsidis, qui eiusdem Præsidis simulato iussu metum incutiunt, & pecuniam extorquent, q. 111. nu. 45. 564

Concussionis crimen dicitur committi etiam à persona priuata non habente officium, q. 111. nu. 46. 564

Concussionis crimen committitur non solum facto, sed etiam verbo, q. 111. num. 47. 564

Concussio dicitur committi cum mendacio, quamuis expressè metus non inferatur, q. 111 nu. 48. 564

Concussionis crimen, & pœna præscriptione non tollitur, q. 111. numer. 52. 565

Concussionis crimen non est publicum, sed priuatum, q. 111. nu. 53. de[illegible] tu, vt nu. 54. 565

Concussio non præsumitur in iudice ex [illegible] ante, q. 111. num. 55. contra, num. 56. & seq. vbi [illegible] bus coniecturis, vel inditijs. Distingue, vt nu. 58. 565

CONDEMNATVS ad perpetuos carceres testari non potest, q. 102. nu. 141. & nu. 142. vbi quid si ex carceribus aufugerit, & num. 143. vbi quid de testamenti factione passiua, & num. 144. & seqq. vbi quid de Clericis cõdemnatis ad perpetuos carceres. pag. 330

Condemnari nemo potest, nisi confessus, aut conuictus sit, q. 81. nu. 81. & seqq. 12

CONDVCTOR, seu habitator, quando teneatur de incendio cõtingente in domo conducta ex leuissima eius culpa, q. 110. num. 25. & seqq. 543

Conductor seu habitator alicuius domus gratis, & sine pensione, tenetur de incendio orto ẽt ex leuissima sua culpa, q. 110. nu. 28. 544

Conductores, & habitatores domus combustæ, non tenentur domino domus ad damni refectionem, q. 110. num. 127. & 129. vbi de veriori, & receptiori opinione, licet alij contra, num. 128. pag. 555

Conductor tenetur de incendio orto in domo conducta, quando sumus in casibus, in quibus ipse tenetur de leuissima culpa, q. 110. nu. 129. & seq. 555

Conductor non tenetur de incendio orto in domo conducta, quamuis promiserit vti re locata diligenter, fideliter, & arbitrio boni viri, q. 110. nu. 131. 556

Conductio facta in ludo prohibito, vel occasione ludi non valet, q. 109. nu. 203. & seqq. vbi idem de contractu locationis, & permutationis. 537

Conductor si vtitur re locata alio modo, quam solito, & destinato, præsumitur in culpa incendij sequuti, q. 110. num. 62. & 63. vbi ècontra, quòd excluditur culpa, quando quis combusta re vsus fuit ad solitum, & destinatum seruitium. 548

Conductoris inimici si incendium immittant culpa tribuitur conductori, q. 110. num. 64. & 65. vbi ècontra si incendium immittatur ab inimicis locatoris, & nume. 66. vbi in dubio an præsumatur immissum ab inimicis locatoris, an vero conductoris, et nu. 67. vbi quòd is cuius inimici incendium immiserunt, tenentur etiam de incendio profluente in domos vicinorum, quòd tamen declaratur, vt num. 68. & 71. & nu. 69. & seq. vbi quid si inimicitia orta fuit sine culpa illius contra quem agitur ad dãni resarcitionem. 348. & 349

Conductor non præsumitur in culpa incendij sequuti in domo quam inhabitat si in illa ignem non tenuit, q. 110. num. 79. 549

Conductor non tenetur de incendio sequuto in domo, quam conduxit, quando constat, quòd illud prouenit non ex illa domo, sed aliunde q. 110. num. 81. 549

Conductor non potest condemnari ex sola præsumptione, quòd incendium præsumitur ortum sua culpa, nisi probet culpam specialem alicuius certæ, & determinatæ personæ, q. 110. num. 93. contra num. 95. sed an isto casu sufficiat præsumptiua probatio, numer. 94. 551

Conductor hospitij, an teneatur de incendio orto in hospitio, in quo plures aduenæ hospitabantur tempore orti incendij, an verò hospitantes in eo, q. 110 nr. 99. 552

CONFESSIO iudicialis regulariter ad condemnandum sufficit, & in confessum iudicis partes non sunt; nisi in ipsum condemnando, q. 81. num. 3. 2

Confessione iudiciali nulla maior probatio facit, rem manifestam, inducit notoriam, habet vim rei iudicatæ, et ijs similia, quæst. 81. num. 4. 2

Confessio iudicialis spontanea validat nullitatem processus, q. 81. nu. 5. vbi remissiuè. 3

Confessio facta in vno iudicio, præiudicat etiam in alio, quòd quando verum sit, q. 81, nu. 6. vbi remissiuè. 3

Confessio qualificata scindicur, potestq, pro parte acceptari, & pro parte non, quod quando verum sit, q 81. num. 7. vbi remissiuè 3

Confessio spontanea non indiget ratificatione, q. 81. nu. 8. contra num. 9. Prima opinio est verior, & communior, num. 10. præterquam in confessione minoris, num. 11. cautius tamen est, vt iudex faciat etiam ratificare confessionem spontaneam, nu. 12. 3

Confessio minoris etiam spontanea indiget ratificatione, quæst 81. numer. 11. 3

Confessio spontanea valet etiam quòd fuerit emanata, nullis præcedentibus inditijs, quæst. 81. num. 13. contra, num. 14. & sequenti. 4

Confessio validat nullitatem Processus, etiam defectu iuditiorum præcedentium, q 81. 13. contra, nu. 14. 4

Confessio delinquentis nocet etiam hæredi, quæst. 81. num. 16. & sequentibus. 4

Confessio defuncti potest reuocari per hæredem docto errore, quæst. 81. num. 19. 4

Confessio spontanea nocet confitenti, etiam quòd is fuerit absolutus per sententiam, q. 81. num. 20. 4

Confessio falsa non præiudicat confitenti, q. 81. num. 21. & in parte falsa, in totum præsumitur falsa, num. 12. in dubio tamen confessio præsumitur vera, & non falsa, nu. 23. 4. & 5

Confessio dicentis se occidisse hominem, qui viuus reperiatur confitenti non nocet, q 81. num. 24. 5

Confessio vnius tertio non præiudicat, quæst. 81. num. 65. in xxiij. limi-

limitatione. 10
Confessio non nocet confitenti, quando constat iudici de illius innocentia, tam ante sententiã, quam post sententiam, & quid isto casu habeat facere iudex, q. 81. nu. 25. 5
Confitens minus punitur, quam conuictus, q. 81. num. 26. vbi remissiuè. 5
Confessio facta coram iudice incompetenti non sufficit ad condemnandum, q. 81. num. 27. 5
Confessio inueri similis, & cui resistant indicia innocentiæ, non est sufficiens ad condemnandum, q. 81. nu. 28. 5
Confessio impossibilis non nocet confitenti, quæst. 81. num. 29. 5
Confessio debet verificari omnibus suis circumstantijs, & qualitatibus aliter confitenti non nocet, q. 81. nu. 30. 6
Confessio debet esse specifica, continens locum, & tempus commissi delicti, non autem generica, & informis, q. 81. nu. 31. 6
Confessio dubia, incerta, tacita, vel implicita, non sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 32. & 34. 6. & 7
Confitens se socium criminis, an tacitè dicatur fateri crimen, q. 81. num. 33. 7
Confessio dubia, & incerta interpretatur in bonam partem, q. 81. nu. 35. Limita primo, in foro fori, secus in foro poli. Limita 2. in homine malæ famæ, num. 37. Limita 3. in ijs, quæ de se mala, & prohibita sunt, n. 38. 7
Confessio dubia, & tacita, licet non sufficiat ad condemnandum, sufficit tamen ad torquendum, q. 81. num. 39. 7
Confessio sine causa facta nihil valet, q. 81. num. 40. 7
Confessio incidenter facta, quando valeat, q. 81. num. 41. Vbi remissiuè. 8
Confessio emanata sub spe impunitatis, quando valeat, q. 81. nu. 42. vbi remissiuè. 8
Confessio erronea, quando valeat, quæstio. 81. num. 43. Vbi remissiuè. 8
Confessio minoris sine curatore, quando valeat, q. 81. num. 44. vbi remissiuè. 8
Confessio emanata coram solo notario iudice non præsente, non sufficit ad condemnandum, q. 81. n. 45. Limita primo, quando notarius examinat de mandato iudicis, num. 46. contra num 47. Limita 2. quia talis confessio sufficit ad torturam, num. 48. Declara vt in num. 49. 8
Confessio emanata coram iudice non sedente pro tribunali, non valet, q. 81. num. 50. Licet alij contra num. 51. Limita primo, quoad pœnam extraordinariam, num. 52. Limita 2. quoad torturam num. 53. 8. & 9
Confessio non acceptata non sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 54. Limita, quia sufficit eam esse acceptatam à iudice, nu. 55. 9
Confessio emanata calore iracundiæ, non nocet confitenti, q. 81. nu. 56. Amplia idem in confessione emanata, non deliberatè, sed repentinè, & ex abrupto. Limita primo, dummodo confessio hæc fuerit renocata, alias secus, num. 58. Limita 2. dummodo probetur iracundia, alias secus, num. 59. 9
Confessio non potest facere delictum, vbi delictum non est, nec minus potest illud facere punibile, vbi de iure pœnam non meretur, q. 81. num. 63. 9
Confessio illius, qui dicit se deliquisse, & fecisse actum punibilem, qui re vera, nec delictum sapit, nec pœnam meretur, confitenti non nocet, q. 81. num. 63. 9
Confessio Procuratoris, non nocet Domino, q. 81. num. 60. Limita, nisi haberet speciale mandatum etiam ad confitendum, numer. 61. 9
Confessio facta coram duobus ex tribus iudicibus datis est nulla, & non sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 62. 9
Confessio eorum quę iuris sunt, vel quæ non dependent à facto, vel voluntate confitentis, confitenti non præiudicat, q. 81. nu. 63. 9
Confessio, quæ in ciuilibus sufficit ad condemnandum, an sufficiat etiam in criminalibus, & econtra, q. 81. nu. 64. & seq. 10
Confessio validat nullitatem processus, & vbi habemus confessionem, non attenditur defectus ordinis iudiciarij, q. 81. num. 66. contra num. 67. 10. & 11
Confessio validat ineptitudinem inquisitionis, seu accusationis, q. 81. nu. 68. contra nu. 69. 11
Confessio validat nullitatem processus, etiam ex defectu inditiorum, q. 81. num. 70. 11
Confessio validat nullitatem capturę, q. 81. num. 71. contra, num. 72. 11
Confessio validat nullitatem processus, etiam quod sit omissus ordo substantialis, q. 81. nu. 73. 11
Confessus potest condemnari etiam peremptа instantia, quæstio. 81. num. 74. 11
Confessio validat nullitatem processus in ciuilibus, secus in criminalibus, q. 81. num. 85. 13
Confessus potest condemnari etiam nullo præcedente processu, quæst. 81. nu. 75. Et idem sine litis contestatione, q. 81. nu. 76. 12
Confessus potest condemnari a iudice, non obstante nullitate processus, sed non per hoc iudex cogitur condemnare, q. 81. numero 77. 12
Confessus in criminalibus, non punitur sine sententia condemnatoria, licet secus sit in ciuilibus, q. 81. num. 78. 12
Confessio non validat nullitatem processus, quando nullitas resultat ratione præposterati ordinis, q. 81. nu. 79. contra nu. 80. 1
Confessio non præcedenti inquisitione, non sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 81. vbi declaratur. 12
Confessio emanata per torturam, non validat nullitatem processus, q. 81. nu. 83. Idem in confessione emanata metu tormentorum, q. 81. nu. 84. Et multo magis confessio per torturam, non supplet defectum inditiorum, q. 81. nu. 85. & generaliter confessio nunquam supplet iniustitiam torturæ, q. 81. num. 86. 13
Confessio quando est nulla in seipsa, non sufficit ad condemnandum, q. 81. num. 87. 13
Confessio facta coram iudice delegato, non validat nullitatem processus q. 81. num. 88. 13
Confessio non validat nullitatem processus prouenientem ex defectu iurisdictionis, q. 81. num. 89. 13
Confessio ficta non validat nullitatem processus, q. 81. nu. 90. 13
Confessus non potest condemnari in pœnam ordinariam, quando processus est nullus, q. 81. nu. 91. 13
Confessio facta in vno iudicio, regulariter probat in alio, q. 81. numer. 92. Amplia 1. non solum in ciuilibus, sed etiam in criminalibus, nu. 93. Amplia 2. vt confessio facta in iudicio ciuili, præiudicet in criminali, nu. 94. contra nu. 95. Amplia 3. vt confessio facta in criminali, præiudicet in ciuili, num. 96. Amplia 4. etiam in confessione facta coram arbitrio, & hanc ampliationem, nu. 97. Declara 1. quoad semiplenam probationem, non autem quoad plenam, num. 98. Declara 2. vt procedat in ciuilibus, secus in criminalibus, num. 99. Amplia 5. vt confessio facta in iudicio summario, probet etiam in plenario, nu. 100. Amplia 6. in confessione facta in iudicio nullo, num. 101. Amplia 7. etiam in confessione facta teste, nu. 102. Limita primo inter easdem personas, secus si inter diuersas, num. 103. Limita 2. quoad tertium, nu. 104. Limita 3. in confessione ficta, num. 105. Limita 4. in confessione tacita, num. 106. Limita 5. quando confessio fuit reprobata à iudice, vel à parte, num. 107. Limita 6. in confessione procuratoris, num. 108. Limita 7. in confessione incidenter emanata, nu. 109. Vbi etiam quid si agatur de interesse partis. Limita 7. in confessione emanata ad diuersum finem, d. num. 109. Limita 9. quando variatur modus agendi, dicto numer. 109. pag. 13. 14. & 1
Confessio qualificata in criminalibus, & in ijs quæ habent contra se præsumptionem, prout est homicidium, iniuria, & similia, regulariter scinditur, & pro parte acceptatur, pro parte autem impugnatur, q. 81. nu. 110. & seq. contra, nu. 111. 16
Confessio probat contra confitentem, pro eo autem, nihil probat, q. 81. num. 111. 16
Confessio qualificata, & emanata sub implicito structu verborum, scinditur, & pro parte acceptari, pro parte autem non q. 81. nu. 113. 17
Confessio qualificata potest per fiscum pro parte acceptari, & pro parte impugnari, etiam quod sit prolata sub vnico structu verborũ, q. 81. nu. 114. contra nu. 115. Distingue num. 116. 17
Confessio qualificata scinditur, & pro parte acceptatur, non solum quando qualitas tendit ad omnimodam impunitatem, & excusationẽ, sed etiam si tendat ad mitigandum pœnam, vt in eo qui fatetur occidisse, sed non animo occidendi, nu. 117. 17
Confessio qualificata scinditur, & pro parte acceptatur, quando qualitas adijcitur ex interuallo, post confessionem delicti, q. 81. nu. 118 & 119. vbi quod potest reus, qui à principio simpliciter fassus est delictum ex interuallo, postea qualitatem adijcere, num. 119. & isto casu imponitur pœna ordinaria, num. 120. Licet alij contra num. 121. Nisi tamen reus adiectam ex interuallo qualitatem pro-

probauerit, num. 122. Sed quid si iurauit meram, & plenam veritatem dicere, num. 123. & 124. 17. et 18
Confessus commisisse homicidium appensatè non potest amplius postea probare, quod non appensatè occiderit, q. 81. nu. 125. contra, num. 126. 18
Confessio qualificata ex interuallo, post præcedentẽ negationem, potest pro parte acceptari, & pro parte impugnari, q. 81. num. 127. & licet isto casu reus nõ prohibeatur probare qualitatem adiectam, nu. 128. Si tamen eam non probauerit, punitur pœna ordinaria, num. 129. Declara, vt nu. 130. & seq. 18
Confessio qualificata multo magis potest pro parte acceptari, & pro parte non, quando aliunde, quam ex confessione constat de delicto, q. 81. num. 132. & isto casu imponitur pœna ordinaria, nu. 133. Sed quid si de delicto non constat, nisi per inditia, num. 134 & seq. 18. & 19
Confessus qualificatè potest torqueri, vt simpliciter, sine qualitate respondeat, q. 81. num. 136. contrarium seruatur in pract. nu. 137 & est ratio, quia si in tortura reus persistat, purgat omnia, et absoluendus est, num. 138. & 140. licet aliy contra, nu. 139. Et quid de eo, qui à principio negauit delictum, & deinde fassus est, cum qualitate, an possit, vel debeat torqueri, nu. 141. 19
Confessio qualificata, incipiens a negatiua non potest diuidi, sed debet in totum acceptari, vel in totum oppugnari, q. 81. num. 142. Idem si absque negatiua confessio incipiat a conditione, nu. 143. verum has confessiones, & responsiones iudex admittere non debet, nu. 144. Sed an isto casu possit imponi pœna ordinaria, vel extraordinaria num. 145. & seqq. 20
Confessio qualificata, non potest diuidi, quando confitens adiecit causam, et non aliter, &c. q. 81. nu. 148. 20
Confessio qualificata, non diuiditur in non prohibitis, & non habentibus contra se præsumptionem, q. 81. nu. 149. 20
Confessus extraxisse frumentum extra territorium, sed cum licentia, an possit reiecta qualitate licentiæ condemnari, q. 81. nu. 150. & seqq. 20
Confessio qualificata non diuiditur, quando de qualitate constat aliunde, vel ex probationibus, vel etiam præsumptionibus, quæst. 81 num. 153. 20
Confessio qualificata an possit diuidi, quando aliunde non constat de delicto, q. 81. nu. 154. & seqq. 21
Confessio qualificata sufficit ad condemnandum, non in pœnam ordinariam, sed tantum in extraordinariam, q. 81. nu. 157. licet aliy contra num. 158. Amplia primo, vt nec etiam possit imponi pœna corporalis, num. 159. contra num. 160. resolue vt, nu. 161. Amplia 2. etiam quòd confessio sit grauata aliys inditys, num. 162. Amplia 3. etiam quod confessio qualificata incipiat a cõditione, num. 163. Limita primo, quando confessioni adiecta est qualitas ex interuallo, num. 164. Limita 2. quando aliunde constat de delicto, num. 165. Limita 3. quando reus à principio negauit, & postea fassus est cum qualitate, num. 166. Limita 4. quando confessio emanauit sub duplici structu verborum, nu. 167. Limita 5. quando contra qualitatem adiectam confessioni, adest aliqua præsumptio. Et quid si pro qualitate, adest præsumptio, An istis casibus possit imponi pœna ordinaria, vel extraordinaria, nu. 168. et seqq. 21. & 22
Confessus sponte mitius punitur, quam conuictus, q. 81. nu. 172. contra num. 173. vbi præsertim in atrocioribus. 22. et 23
Confessus timore probationum, mitius punitur, quando conuictus, q. 81. num. 172. contra num. 174. contra num. 175. Sed quando quis dicatur confessus timore probationum nu. 176. & seq. 23
Confessus sponte mitius punitur, quam conu[illegible] 81. num. 178. 23
Confesso sponte facilius Princeps gratiam, & indulgentiam concedit, quam conuicto, q. 81. nu. 179. 24
Confessus sponte, an, & quando mitius puniatur, stante statuto, vt confesso minuatur pœna, quandoue hoc statutum habeat locum, & de materia, q. 81. nu. 180. 24
Confessus sponte delictum de quo interrogatur, præsumitur sine dolo deliquisse, q. 81. num. 180. in quinta ampliatione. 24
Confessus sponte mitius punitur, quam conuictus, in pœnis arbitrarijs secus in pœnis ordinarijs certis, et à lege statutis, q. 81. num. 183. contra num. 184. Et quid in iudice delegato, nu. 185. 24
Confitens delictum, sed negans qualitatem aggrauantem delicti, non punitur mitius, quam conuictus, q. 81. nu. 186. 24
Confessus sponte punitur mitius, quam conuictus, ex veris probationibus, secus si quis conuictus sit ex præsumptionibus, q. 81. num. 187. 24
Confessio facta coram iudice incompetente regulariter non sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 188. Amplia primo, etiam in confessione ratificata, & geminata, num. 189. Amplia 2. etiam quòd confessio emanauerit coram iudice incompetente, non tamen vetito, num. 190. 192. licet aliy contra num. 191. Amplia 3. coram iudice incompetente, non solum ratione personæ, sed etiam ratione causæ, num. 203. Amplia 4. in confessione criminis capitalis facta coram iudice pedaneo, num 204. Limita vt talis confessio facta coram iudice incompetenti, non sit nulla ipso iure num. 205. 25. & 26
Confessio clerici facta coram iudice laico, non sufficit regulariter ad cõdemnandum, q. 81. nu. 193. & 195. licet aliy contra, num. 194. Amplia primo, etiam quòd clericus non inuitus, sed sponte coram iudice laico, confessus fuerit, num. 196. licet aliy contra, nu. 197. Amplia 2. etiam in clericis primæ tonsuræ, num. 198. Amplia 3. etiam quòd clericus fateatur se laicum, num. 200. Aplia 4. etiam si clericus fateatur coram iudice Ecclesiastico, non tamen suo, sed incompetente, nu. 199. Limita primo, quia talis confessio facit præsumptionem, & adiuuat alias probationes, num. 201. Limita 2. quia ex tali confessione oritur infamia, per quam potest clericus suspendi vsque ad debitam purgationem, num. 202. 25. & 26
Confessio facta coram iudice incompetente, regulariter facit inditiũ ad torturam coram iudice incompetente, q. 81. num. 206. Limita primo, nisi fuerit reuocata num. 215. contra, num. 216. Limita 2. in confessione emanata nullis præcedentibus inditijs, nu. 217. Limita 3. quando de crimine agitur ciuiliter, num. 218. Limita 4. quando ex confessione hac nulla est orta infamia, post d. num. 218. Limita 5. in confessione incidenter emanata coram iudice incompetente, ibidem post d. nu. 218. 26
Confessio clerici facta coram iudice sæculari, facit regulariter contra ipsum inditium ad torturam, coram iudice Ecclesiastico, q. 81. nu. 207. licet aliy contra, nu. 208. Amplia idem in confessione facta coram iudice sæculari, non in forma iudicij, sed extraiudicialiter, nu. 209. Limita 1. procedere in confessione spontanea, secus in confessione emanata per turturã, nu. 210. Limita 2. procedere quando clericus spõtè comparet coram iudice sæculari, secus si inuitꝰ trahitur, nu. 211. q̃ an verũ sit, nu. 212. & seqq. 26. & 27
Confessio incidenter emanata de crimine, ad quod non agebatur regulariter ad condemnandum non sufficit, q. 81. num. 219. 29
Confessio clerici promouendi ad sacros ordines de delicto ipsi obiecto, ne promoueatur, nõ sufficit ad ipsũ condemnandũ, q. 81. n. 220. 29
Confessio criminis per viam exceptionis obiecti, tanquam incidenter facta, non sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 221. 29
Confessio testis de crimine, per viam exceptionis, contra ipsum oppositi, tanquam incidenter emanata, non sufficit ad ipsum condemnandum, q. 81. num. 223. contra, num. 224. Limita primam opinionem duobus modis, nu. 225. 29. et 30
Confessio accusatoris de crimine sibi obiecto, ad effectum ipsum expellendi ab accusatione, non sufficit ad condemnandum, q. 81. numer. 226. 30
Confessio vnius incidenter emanata, multo minus nocet tertio, q. 81. num. 227. 30
Confessio extraiudicialis incidenter emanata, non facit indicium ad torturam, q. 81. num. 228. 30
Confessio incidenter emanata in vno iudicio, an faciat fidem in alio, q. 81. num. 229. 30
Confessio incidenter emanata multo minus probat quando agitur de interesse partis, q. 81. nu. 230. 30
Confessio incidenter emanata, probat in crimine falsi, 81. num. 231. & seq. 30
Confessio testis, vel accusatoris dicentis se falsum deposuisse, & falso accusasse, sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 233. 30
Confessio producentis instrumentum de falsitate dicti instrumenti opposita, etiam quod incidenter sit emanata, sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 234. 31
Confessio incidenter emanata in crimine simoniæ, sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 235. contra, nu. 236. 31
Confessio incidenter emanata, sufficit ad condemnandum, quando iudicium, & illius tela fuit contra confitentem, saltem generaliter ordinata, q. 81. nu. 237. 31
Confessio incidenter emanata plenè probat in causa inquisitionis formatæ

formate in capite, & membri, quæst. 81. num. 238. 31
Confessio incidenter emanata de crimine oppositio, plenè probat, quando exceptio criminis sapit accusationem, & illius locum assumit, q. 81. nu. 239. 31
Confessio criminis per viam exceptionis oppositi, sufficit ad condemnãdum, quando confitens assumpsit defensionem obiecti criminis, sed an hoc verum sit, & quando, q. 81. nu. 240. & seqq. 32
Confessio incidenter emanata sufficit ad condemnandum, parte instante, vel iudice inquirente, quæst. 81. num. 246. Contra, num. 247. 32
Confessio accusatoris de crimine per viam reaccusationis contra ipsum intentato, sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 247. 32
Confessio incidenter emanata, sufficit ad condemnandum, quando condemnatio venit ex manu Principis, q. 81. nu. 247. 32
Confessio testis interrogati, vt principalis quoad se, & testis quoad alios, sufficit ad ipsum condemnandum, q. 81. nu. 249. 32
Confessio incidenter emanata, sufficit ad condemnandum quando cõstat de delicto per alias probationes, q. 81. num. 250. 32
Confessio incidenter emanata, sufficit ad condemnandum, quando crimen confessatum tangit causam, & illi est connexum, q. 81. nu. 251. contra, num. 252. 32. & 33
Confessio testis, vel accusatoris dicentiũ se participes criminis, de quo principaliter agitur, sufficit ad eos puniendum, q. 81. nu. 253. 33
Confessio accusatoris dicentis in accusatione contra iudicem, se iudicem ipsum corrupisse, sufficit ad ipsum puniendum de corruptione confessata, q. 81. num. 259. 33
Confessio vxoris accusatæ de adulterio, & dicentis maritum fuisse lenonem, sufficit ad ipsam condemnandum de adulterio, q. 81. num. 267. contra, 258. 33
Confessio testis dicentis se commisisse simoniam, pro qua excusanda erat inductus ab altero, sufficit ad ipsum condemnandum in pœnam ordinariam, q. 81. num. 260 licet alij contra, num. 261. Limita hanc conclusionem duobus modis, nu. 262. et seq. 33. & 34
Confessio incidenter emanata in iudicio ciuili, non sufficit ad condemnandum in iudicio criminali, etiam quod crimen confessatum, tangat causam de qua agitur, & illi sit annexum, q. 81. nu. 264. Limita vt, num. 265. 34
Confessio incidenter emanata, licet non sufficiat ad condemnandum in pœnam ordinariam, sufficit tamen quoad pœnam extraordinariam, q. 81. num. 266. & 268 licet alij contra, num. 267. Limita vt, num. 271. 34
Confessio incidenter emanata in casibus in quibus ad condemnandum sufficit, non tamen sufficit ad imponendum pœnam ordinariam, sed tantum extraordinariam, q. 81. nu. 269. contra, nu. 270. 34
Confessio incidenter emanata, sufficit ad condemnandum, quando illa reproducitur in alio iuditio nouiter formato, ad effectum cõdemnandi confitentẽ, q. 81. nu. 272. contra, n. 273. & seqq. 34. & 35
Confessio incidenter emanata, sufficit ad torquendum in alio iudicio, q. 81. num. 274. 35
Confessio sub spe impunitatis emanata, an, & quando sufficiat ad condemnandum, & de materia vltra infrascripta, vide infra, vers. Iudex, num, 276. 36
Confessio emanata sub spe promissionis impunitatis factæ à iudice, non sufficit ad condemnandum, q. 81. num. 276. & num. 370. licet contra, num. 278. 36
Confessio sub spe impunitatis emissa multo minus nocet confitenti, quando apparet falsa, vel non verificata, q. 81. nu. 284. 37
Confessio sub spe impunitatis emissa, sufficit ad condemnandum, quando iudex dolosè nõ processit, sed tantũ reo suasit, vt liberabit, et nihil mali habebit, si veritatẽ fassus fuerit, q. 81. n. 256. 37. & 38
Confessio sub spe impunitatis non nocet confitenti, si fuerit reuocata, secus si ratificata, q. 81. num. 287. & isto casu ratificatio debet esse expressa, nec sufficit tacita, num. 288. Debet que ratificans certificari, quod impunitatis promissa, nulla habebitur ratio, num. 289. & si confessio fuerit emanata per torturam, tunc etiã ratificata non nocet, num. 290. Prout etiam nec ratificatio operat, qñ confessio emanauit nullis præcedentib. indicijs, n. 291. 38
Confessio emanata sub spe impunitatis, nocet confitenti, quando est adminiculata aliis inditijs, q. 81. nu. 292. contra, nu. 293. Sed quid si inditia sint indubitata, nu. 294. & 295. 38. & 39
Confessio sub spe impunitatis, an, & quando noceat confitenti in crimine hæresis, quæst. 81. nu. 296. & sequenti. 39
Confitens falsum ex impunitate sibi promissa propter acceptum præmium punitur, ac si verè delictum confessus fuisset, quæst. 81. num. 299. 39
Confessio emanata sub spe impunitatis, licet non sufficiat ad condemnandum, sufficit tamen ad torquendum, q. 81. num. 300. sed isto casu tortura debet esse moderata, nu. 301. 39
Confessio emanata sub spe impunitatis, an saltem sufficiat ad condemnandum in pœnam extraordinariam, q. 81. nu. 302. & seq. 39
Confessio extorta a iudice per simulationes, fictiones, & mendacia, an & quando sufficiat ad condemnandum, vide infra vers. Iudex, q. 81. num. 304. 40
Confessio erronea, an, & quando reuocari possit, quomodo error probandus, & alia ad materia, vltra infrascripta, vide infra, versic. Error.
Confessio, siue spontanea, siue per torturam, quando est erronea, potest reuocari, & reuocata non nocent, quæst. 81. num. 315. licet alij contra, num. 316.
Confessio potest per confitentem excusari, declarari, & interpretari, q. 81. num. 317. 42
Confessio etiam quod sit iurata, potest prætextu erroris reuocari, q. 81. nu. 318. etiam quod confitens plenam, & meram veritatem, dicere iurauerit, nu. 319. licet alij contra, num. 320. 42
Confessio etiam acceptata potest reuocari, si est erronea, quæst. 81. nu. 321. & 323. licet alij contra, num. 322. 42. & 43
Confessio deliberata, geminata, seu ratificata, potest reuocari prætextu erroris, q. 81. num. 324. contra, num. 325. Distingue vt, num. 326. 43
Confessio erronea potest reuocari etiam post sententiam, q. 81. num. 327. Et etiam in causa appellationis, nu. 328. 43
Confessio quando est erronea potest reuocari etiam in tertio inuito confitenti, q. 81. nu. 329. 43
Confessio quamuis sit aliis inditijs grauata, potest reuocari, si erronea sit, q. 81. nu. 333. licet alij contra, nu. 332. 43. & 44
Confessionis reuocatio calumniosè proposita, non est admittenda per iudicem, q. 81. num. 333. & quando dicatur calumniosa, remittitur arbitrio iudicis, num. 334. Declara vt num. 335. 44
Confessio non potest reuocari, quando eam præcessit alia confessio extraiudicialis, q. 81. num. 336. 44
Confessio quando reuocatur allegandus, & probandus est error aliter reuocatio non prodest, q. 81. nu. 337. 44
Confessionis reuocatio admittitur, quando pro reuocatione adsunt inditia, q. 81. num. 339. 44
Confessionis reuocatæ error probatur per testes, & non per torturam, q. 81. num. 342. 45
Confessionis error probatur, probando rem aliter se habere, q. 81. num. 343. Declara vt, num. 344. & sequentibus. 45
Confessionis reuocatio, quando fit in continenti, admittitur etiam non probato errore, q. 81. nu. 348. fallit quando confessio fuit acceptata à parte, vel à fisco, nu. 349. 45. & 46.
Confessio in parte erronea, in totũ præsumitur eronea, q. 81. n. 350. 46
Confessio relatiua ad scripturam non nocet confitenti, quando in scriptura apparet contrarium eius, quod quis confitetur, quæst. 81. num. 351. 46
Confessus minor, an, & quando aduersus confessionem restituatur in integrum, q. 81. num. 375. & seq. vide infra vers. Minor restituitur, vbi est posita hæc materia.
Confessio minoris emanata sine tutoris, aut curatoris authoritate in criminalibus, non valet regulariter, nec sufficit ad condemnandum, q. 81. nu. 352. Amplia primo, & multo magis in confessione infantis, quæ non valet ẽi cum authoritate tutoris, nu. 353. Amplia 2. ẽt in confessione minoris habentis patrẽ, n. 354. Amplia 3. quæ [illegible] minoris sine solemnitatib. requisitis à statuto d. n. 354. in tertia ampliatione. Amplia 4. ẽi in confessione minoris patris familias, n. 354. Amplia 5. ẽt in confessione adulti, & maioris 14. annorum, num. 356. Amplia 6. ẽt q̃ minor curatorẽ non haberet, quia isto casu curator dandus est, nu. 357, Amplia 7. vt ẽt negatio delicti, ex qua minor consequeretur præiudicium, non valeat sine tutoris, aut curatoris authoritate, n. 358. Amplia 8. ẽt in confessione minoris iurata, n. 359. Amplia 9. ẽt in cõfessione minoris geminata, & repetita, n. 360. Amplia 10. vt tutor. seu curator isto casu debeat interponere suã authoritatẽ, nõ statim. sed ex interuallo, et cũ cognitione cãe, n. 361. Limita 1. vt regula procedat in iys; quæ respiciunt ordinẽ iudicis, pertinent q̃ ad iudiciũ solemnizandum, secus aũt in iys, q̃ fiunt ad inqrendũ veritatẽ, put est tortura, in qua licet ẽt curator ebdeat interuenire in ipsius decreto, nõ tñ debet interuenire in ipsa

ipsa tortura, num. 362. licet alij contra, num. 363. Declara limitationem vt, num. 364. Limita 2. quia sufficit curatoris authoritatem interuenire in iuramento dato minori, antequam examinetur, non autem in ipso examine, seu confessione, nu. 365. Limita 3. in confessione minoris ficta, resultante scilicet ex eius contumacia, nu. 366. Limita 4. vt sufficiat loco curatoris dari per iudicem minori legitimus procurator, num. 367. Limita 5. quando statutum habet minorem pro maiori, num. 368. Limita 6. in confessione minoris non contra se, sed contra alium, vt testis, numero 369. Limita 7. vt quicquid sit de iure, in practica non seruatur hęc solemnitas dandi tutorem, seu curatorem minoribus, quando examinantur in criminalibus, nu. 370. & seqq. vide de materia, & quid seruetur in Vrbe, vigore Statutorum, num. 372. & seq. 46.47.48. & 49.

Confessio extraiudicialis non probat plenè, ideo non sufficit ad condemnandum, q. 82. num. 1. Limita primo, quando confessio extraiudicialis est adminiculata, & verisimilis, num. 2. contra, num. 3. concordat vt, num. 4. Limita 2. in confessione extraiudiciali facta parte præsente, nu. 5. contra, nu. 6. Et hæc contraria opinio videtur verior, num. 12. Præterquam quando de crimine agitur ciuiliter, quia tunc facta parce præsente, plenè probat, d. num. 12. Sed an sit necessaria expressa acceptatio, dic quod sic, num. 7. cõtra, nu. 8. Item an talis confessio possit acceptari ab aliquo notario nomine fisci, dic quod sic, num. 9. Et an ab aliqua priuata persona, num. 10. & 11. Limita 3. in confessione extraiudiciali geminata, quæ plenè probat delictum, num. 13. contra, num 14. Limita 4. in confessione extraiudiciali facta ad exonerationem conscientiæ, vt puta quando quis in articulo mortis fatetur se vsuram commisisse, num. 15. Limita 5. in confessione extraiudiciali facta coram populo, seu multitudine personarum, num. 16. Limita 6. in confessione extraiuditiali facta coram sindico representante populum. nu. 17. Limita 7. in confessione extraiudiciali iurata, num. 18. contra num. 19. Limita 8. quando agitur de probando aliquid, quod consistit in animo, numero 2. Limita 9. in crimine hæresis, num. 21. Limita 10. quando confessio extraiudicialis continet in se delictum, vt puta quando clericus se gloriatur, de aliquo crimine, quia tunc sufficit ad condemnandum in pœnam extraordinariam, num. 22. 51.52. & 53

Confessio extraiudicialis regulariter facit contra confitentem inditium ad torturam, q. 82. num. 23. Amplia primo, etiam confessione extraiuditiali minoris. num. 24. licet alij contra, num. 25. Amplia 2. vt confessio extraiudicialis accusatoris ad fauorem accusati, facit magnum inditium innocentiæ pro ipso accusato, num. 26. Limita primo, quando confessio extraiudicialis fuit reuocata, num. 28. Limita 2. in confessione extraiudiciali, informi, incerta, generali, indiscreta, & facta sine loco, & tempore, num. 29 contra, num. 30. Limita 3. in confessione extraiudiciali facta sine causa, nu. 31. contra, num. 32. Limita 4. in confessione extraiudiciali non verisimili, & non probabili, num. 33. & num. 35. licet alij contra, num. 34. Limita 5. in confessione emanata calore iracũdiæ, n. 36. Limita 6. in cõfessione extra iudicia si emanata ioco per luscitiam, seu iactantia, n. 37. Limita 7. in confessione extraiudiciali emanata metu, minis, vel persuasionibus, num. 38. Limita 8. in confessione extraiudiciali, clerici, quæ non facit inditium ad torturam, nisi præcedat diffamatio, num. 39. & 41. contra, num. 40. Limita 9. quando de crimine agitur ciuiliter, num. 42. Limita 10. in confessione extraiudiciali incidenter emanata, num. 43. Limita 11. dummodo confessio sit concludenter probata per duos testes idoneos, non singulares; immo, et rogatos, nu. 44. & seqq. 56 & 57

Confessio minoris extraiudicialis, an faciat cõtra ipsum inditium torturam, quæst. 82. num. 24. & 25. 55

Confessio per torturam extorta inditijs non præcedentibus est nulla, & non sufficit ad condemnandum, q. 83. num. 1. Amplia primo, etiam in confessione iurata, num. 2. Amplia 2. etiam in confessione emanata coram iudice habente liberum, & absolutum arbitrium, nu. 3. Amplia 3. vt nec conualidetur per superueniẽtia, inditia, nu. 4. Declara ampliationẽ vt, nu. 5. Amplia 4. ẽt in crimine læsæ maiestatis, & alijs exceptis, & atrocissimis delictis, n. 6. Amplia 5. et multo magis qñ res protestatur in tortura, vel ante, & si quid fatebitur, erit pp indebitam torturã, & illius doloru. n. 7. Amplia 6. vt talis confessio, nec ẽt nocet alijs nominatis, n. 8. Amplia 7. ẽt in confessione ratificata, nu. 9. licet alij cõtra, n. 10. Amplia. 8. ẽt, in confessione verificata per inspectionem oculorũ, n. 11. Declarationem vt, n. 12. et 13. Amplia 9. vt nõ solum non valeat confessio, sed nec ẽt valeant oĩa inde sequuta, nu. 14. Amplia 10. vt talis confessio extorta sine inditijs, non faciat nouũ inditiũ ad torturã, nu. 15 & 16. Limita 1. in confessione hominis robusti, & leuiter torti, n. 17, contra, n. 18. Limita 2. in publicis latronibus, & diffamatis viarum grassatoribus, nu. 19. Limita 3. quando confessio fuit ratificata coram alio iudice, qui vim non intulit, num. 20. contra, uum. 21. 58.59. & 60

Confessio an præsumatur spontanea, an vero potius per torturam, q. 83. num. 22. & seqq. 61

Confessio metu tormentorum extorta, an dicatur ratificata per geminatam confessionem coram alio iudice, qui metum non intulit, quæst. 83. num. 20. & seq. 60

Confessio metu tormentorum extorta ad condemnandum, non sufficit, quia æquiparatur confessioni factæ in tormentis, quando nulla præcedunt inditia, quæ 83. num. 32. 62

Confessio præsumitur potius facta metu tormentorum, quàm sponte, q. 83. num. 33. contrarium verius, num. 34. & seq,. 62

Confessio in carcere emanata dicitur facta metu tormentorũ, q. 83. n. 37. contra, n. 38. Prima opinio posset saluari, qñ carceratio fuit decreta, non solõ sine inditijs, sed ẽt à iudice malæ qualitatis, & malæ famæ, solitoq; metũ, & violentiã inferre, nu. 39. Item posset saluari eadem prima opinio, quando carcer haberet qualitates de quibus remissiue, num. 40, 63

Confessio dicitur facta metu tormentorum, quando est facta in carcere atroci, in quo valde reus pateretur, et cruciaretur, q 83. n. 41. 63

Confessio dicitur facta metu tormẽtorum, quando reus detinebatur in carcere, in quo famem, & sitim patiebatur q. 83. nu. 42. Idem si in loco in quo alimenta denegabantur, num. 43. 64

Confessio dicitur metu extorta, quando est facta ab eo, qui detinebatur in ceppis, cathenis, & manibus ferreis, q. 83. n. 44. 64

Confessio dicitur metu tormentorum extorta ex solis minis de torquẽdo illatis, q. 83. nu. 45. contra. n. 46. Declara vt, n. 47. vbi prima opinio reputatur, præsertim quando reus est persona non sagax, sed timida, & tripidæ complexionis, prout est mulier, d. n. 47. & præsertim ẽt qñ minæ de torquendo fuerunt atroces, et vehementes, n. 48. Iudex q; fuerit terribilis, et solitus minas exeq, n. 49. 64

Confessio dicitur metu tormentorum extorta, quando emanauit, post decretum de torquendo factum a iudice, q. 83. num. 50. 65

Confessio dicitur metu tortura extorta, qñ quis examinatus, fatetur apud tormenta, vel in loco tormentorũ, q. 83. n. 51. contra. n. 52. Dic qđ minis interuenientib. prima opinio est verior, n. 53. Minis verò non interuenientibus est verior secunda opinio, quando reus est persona sagax, & non pusillanimis, secus si sit persona timida, & pusillanimis, num. 54. 65

Confessio dicitur metu torture extorta, quando est facta ab eo, qui est ligatus ad torturam, cum minis de torquendo, q. 83. num. 55. Immo etiam quòd minæ non interueniant, nuu. 56. 65

Confessio dicitur metu tortura extorta, quando est facta ab eo qui de mandato iudicis fuit spoliatus, vt torqueretur, q. 83. n. 57. 65

Confessio dicitur metu extorta etiam quòd metus non fuerit illatus. si tamen præcedenti die fuerit illata tortura, q. 83. num. 58. Declara vt, nu. 59. 65. & 66

Confessio quando dicatur metu tormentorum extorte, iudicis arbitrio, remissium est, q. 81. num. 61. 66

Confessionis metus purgatur per ratificationẽ, q. 73. nu. 63. contra, num. 64. Et quid si ratificatio subsequatur coram alio iudice, num. 62. 66

Confessio non dicitur metu extorta in hominibus assuefactis torturæ, q. 83. num. 65. 66

Confessio metu tormentorum extorta, licet non sufficiat ad condemnandum, benè tamen sufficit ad torquendum, q. 83. nu. 66. 66

Confessio facta in tortura, non sufficit regulariter ad condemnandum, nisi fuerit ratificata, q. 83. num. 67. 66

Confessio emanata in tortura, & firmiter ratificata, sufficit ad condemnandum, non aliter, ac si esset spontanea; immo dicitur confessio spontanea, nec notarius falsum scribit scribendo, quòd ratificans sponte confessus est, quod an verum sit, et qñ, q. 83. n. 69. 67

Confessio non in tortura, sed metu tormentorum emanata adhuc ratificari debet, q. 83. num. 70. 67

Confessionis ratificatio debet fieri extra locum, & aspectum torturæ, q. 83. num. 71. 67

Confessus ad hoc, vt postea ratificet, & non reuocet confessionem facta, potest reponi in alio carcere, ne ab alijs carceratis instruaẽ ad

UNIVERSIDAD DE MURCIA

ad non ratificandum, quæst. 83. nnm. 72. 67
Confessio ratificari debet non incontinenti, vel paulò pòst torturam, sed ex interuallo, cessato dolore tormẽtorũ, q. 83. n. 73. Hocautem interuallum debet esse ad minus vnius diei, & vnius noctis, & sic horarum 24. nu. 74. Immo secundum aliquos debent expectari tres dies, & tres nocles, num. 75. Sed veritas est, & ita magis communiter receptum est, quòd hoc interuallum remittitur arbitrio iudicis, & alias, vt in num. 76. 68
Confessio spontanea non indiget ratificatione, q. 83. num. 77. 68
Confessio adminiculata non indiget ratificatione, q. 83. num. 78. contra, num. 79. 68. & 69
Confessio per torturam emanata, præcedente extraiudiciali confessione, non indiget ratificatione, q. 83. nu. 80. contra. nu. 81. 69
Confessio non indiget ratificatione, quando tortura fuit leuis, & tortus fuit homo robustus, q. 83. num. 82. contra, num. 83. 69
Confessio extorta per sugestionem ad condemnandum, non sufficit, & omnia inde sequuta ipso iure nulla redduntur, quæst. 83. num. 84. 70.
Confessionis extortæ per suggestionem materiam, supple infra versic Suggestio, & versic. Iudex, & versic. Reus.
Confessio per suggestionem extorta, non nocet etiam quòd sit ratificata, q. 83. num. 94. 70
Confessio per suggestionem extorta, non solum non nocet confitenti, sed nec etiam nocet aliis, q. 83. num. 95. 70
Cõfessio calore iracũdiæ emanata, non nocet confitenti, quæst. 91. nu. 24. 136
Confessus, & conuictus simul non appellat, q. 101. nu. 44. 301
Confessus & conuictus insimul non appellat, q. 101. nu. 114. & 115. vbi ponitur ratio huius conclusionis, 310
Confessus, & conuictus simul non appellat in omnibus criminibus, nedum in expressis in l. secunda C. quorum appell. quæst. 101. num. 116. Quamuis alij contra, num. 117. 310
Confessus, & conuictus simul non appellat, non solum in criminalibus. sed etiam in ciuilibus, q. 101. nu. 118. & 120. contra num. 119. distingue vt, nnm. 121. 310
Confessus, & conuictus simul non appellat etiam in delictis attentatis, & non consummatis, num. 122. 310
Confessus, & conuictus fictè etiam appellare non potest, q. 101. nu. 126. & seq. vbi ponuntur duo exempla. 310
Confessus, & conuictus non potest appellare, etiam quòd non sit argumentis superatus, q. 101. num. 129. & seq. 311
Confessus in tortura, vel formidine tormentorum, potest appellare, q. 101. num. 132. Limita primo, nisi confessio fuerit ratificata, quia tunc habetur pro spontanea, & appellationem tollit, num. 133. Declara primo limitationem, dummodo tortura fuerit legittimè data, secus si aliter, quia tunc ratificatio nihil operatur, nec appellationem tollit, num. 134. Declara secundò, eandem limitationem procedere in confesso, & conuicto, secus autem in non conuicto, sed confesso formidine tormentorum, quia tunc ratificatio non tollit appellationem, vt in numero 135. Limita 2. in confessione emanata per torturam ex indubitatis indicijs, quia per eam tollitur appellatio, etiam non sequuta ratificatione, num. 136 contra, nnm. 137. 311. & 312
Confessus post sententiam potest appellare etiam quòd sit conuictus, q. 101. num. 138 quòd procedit in criminalibus. secus autem in ciuilibus, nu. 139. 312
Confessio procuratoris appellationem non tollit, q. 101. nu. 140. 312
Confessus, & conuictus potest appellare, quando in appellatione deducit aliquam causam, per quam offuscatur confessio, & probatio contra ipsum existens, q. 101. nu. 143. contra, num. 144. distingue in num. 145. & 146.
Confessus, & conuictus vigore contumaciæ, non prohibetur appellare etiam stante statuto, quod contumax habeatur pro confesso, &c. q. 101. num. 146. 312
Confessus post litem contestatam, & cum prius delictum negauerit, non prohibetur appellare, q. 101. num. 147. contra, n. 148. 312
Confessus, & conuictus potest appellare in pluribus alijs casibus de quibus remissiue, q. 101. nu. 149. 313
Confessus tantum, & non conuictus, non prohibetur appellare, q. 101. num. 150. Et isto casu prodest appellatio, quia in causa appellationis, poterit appellans suam appellationem reuocare, nu. 151. quæ omnia procedunt non solum de iure ciuili, sed etiam de iure canonico, nu. 152. & 153. contra, q; immo confessus tantum non possit appellare, neq; de iure ciuili, neq; de iure canonico, & quòd iudex a quo teneatur deferre appellationi interpositæ per confessum tm, nu. 154. 155. & 156. In hac contrarietate communiter affertur distinctio, vt admittatur appellatio, quãdo in appellatione aliqua inseritur cã, propter quam offuscatur confessio, vel ea excuset, secus si in appellatione nulla inseratur causa talis, n. 157. Verũ causæ insertio in appellatione est necessaria, non ad effectũ, vt sustineatur appellatio, quia etiam sine ea valet appellatio eius, qui tantum confessus est, sed ad effectũ, vt impediatur exequutio sententiæ, num. 158. sed vtrum sit necessaria probatio causæ insertæ in appellatione, nu. 159. 313. & 314
Confessus tantum an appellet in ciuilibus, q. 101. nu. 160. 314
Confessus tm an possit appellare vigore constitutionũ Marchiæ, & Bullarũ Summorũ Pontificũ, & de materia, q. 101. n. 161. et seq. 315
Confessum, aut conuictum esse paria sunt. q. 81. num. 1. & seqq. 2
Confessus, seu conuictus condemnari potest, quia paria sunt quem confessum, aut conuictum, q. 81. nu. 1. & seqq. 2
Confessio an inducat notorium, q. 81. nu. 4. 2
Confessionis reuocatæ error plenè probandus, q. 81. nu. 338. contra q sufficiant præsumptiones, & coniecturæ, n. 339. & seqq. 44
Confessionis reuocatæ error probatur per testes, & non per torturam, q. 81. num. 342. 45
Confessionis error probatur, probando rem aliter se habere, q. 81. nu. 343. Declara vt, num. 344. & seqq. 45
Confessionis deliberatæ error, non dicitur deliberatus probando, rem aliter se habere, nisi etiam probetur causa eroris, & quare reus sic confessus fuit, q. 81. nu. 344. licet alij contra, nu. 345. Declara vt, num. 346. 45
Confessio extraiudicialis clerici an faciat contra ipsum inditium ad torturam, non præcedente diffamatione, q. 82. nu. 39. 56
Confessio extraiudicialis accusatoris, quòd accusatus nõ sit delinquẽs, valde prodest ipsi accusato, q. 82. nu. 26. 55
CONFVGIENS ad ecclesiam, si extrahatur ab ea per iudicem promittentem liberationem, an, & quando talis promissio sit seruanda, q. 81. nu. 282. 37
CONIVNCTA persona non admittitur in criminalib. ad cõparendum pro coniuncto inquisito, & absente. q. 99. nu. 7. 235
Coniunctionis ratio facit, vt disposita in vno coniuncto, censeantur etiam disposita in alio, q. 103. nu. 234. & sequenti. 357
Coniunctus non præsumitur habere animum inuriandi alium suum coniunctum, q. 105. nu. 148. 392
CONEXORVM eadem est ratio, q. 103. nu. 238. & seq. 357
CONSCII, complices, & participes corruptionis, & baratteriæ commissæ a iudice, & officiali, puniuntur eadem pœna, qua punitur iudex, seu officialis corruptus, q. 111. nu. 139. 574
CONSILII verba interpretantur potius ad bonum, quam ad malum, q. 85. nu. 18. 75
Consilia, tractatus, & similia, dicũtur difficilis probationis. Ideo in ijs sequit condemnatio ex præsumptionib. & inditijs, q. 86. n. 39. Limita 1. dumodo præsumptiones, & inditia sint indubitata, aliter secus, n. 37. Limita 2. vt id procedat quoad pœnã extraordinariam secus quoad pœnam ordinariam, num. 38. 84. & 85
Consulẽs fieri iniuriam, tenetur pœna iniuriarum, q. 105. n. 90. 389
Consulens, seu mandans fieri libellum famosum, tenet eadem pœna, qua tenetur fabricator, q. 105. nu. 445. 423
CONSTITVTIO respiciens duo determinabilia debet ea pariformiter determinare, q. 103. nu. 250. 358
Constitutio Pij V. volens non posse allegari nouam causam in pace, seu cautione rupta, non habet locum in terris mediatè ecclesiæ subiectis, q. 107. nu. 517. 498
Constitutio Pij V. volens non posse allegari nouam causam in cautione ac holl offendendo rupta, non habet locum in pœnis applicandis parti, q. 107. num. 517. 498
Constitutiones, & statuta prohibentia allegationem nouæ causæ, pro excusatione pacis, & cautionis ruptæ, reputantur odiosa. & non fauorabilia, q. 107. nu. 518. quamuis alij contra, nu. 419. 498
Constitutio fauorabilis comprehendit omnes subditos immediatè, vel mediatè subiectos, q. 108. nu. 61. 505
Constitutiones extrauagantis primæ de sent. excommunic. & Gregorij xiij. de datis, & promissis, recipiunt interpretationem ab antiquo iure naturali, diuino, vel humano, q. 111. num. 359. 595
Constitutio fauore publico introducta trahitur etiam ad casus impositos, q. 102, num. 253. 558
Constitutio mandans puniri delicta dicitur fauorabilis, quæst. 103. num. 53. 358

Constitutiones, seu statuta prohibentes allegationem nouæ causæ, ad excusationem pacis, vel cautionis ruptæ, habent tantummodo locum in pœnalibus paciscentibus, non autem in alijs comprehensis in pace, seu cautione, q.107.num.515. 498

Constitutio Pij V. prohibens delationem Archibusettorũ, & aliorũ armorũ, an cõprehendat Barones Status ecclesiastici & an comprehendat subditos dictorum Baronum, & an ad eorum territoria extendatur, & an etiam idem Barones possint dare licentiam deferendi huiusmodi armorum genus, q.108.num. 58. & seqq. vsq; ad num 64. 505. & 506

Constitutio generalis, & generaliter loquens, comprehendit omnes personas, quantumuis priuilegiatas. Dummodo tamen speciale priuilegium non habeant in materia de qua agitur, quæst. 108. num. 60. 505

CONSVETVDO loci regulariter delinquentem excusat, q.95.num.1. Quamuis alij contra, nu.2. 170

Consuetudo actum de sui natura illicitum, et punibilem facit licitum, & impunibilem, q.95. num.3. 171

Consuetudo facit licitos, et approbatos contractus, aliàs illicitos, dolosos, & reprobatos, q.95.num.4. 171

Consuetudo excusat ab vsura, q.95.num.5 Contra, nu.6. Limita nisi euidenter constet de vsura, nu.7. Limita 2. quia non excusat à restitutione vsurarum, licet excuset a pœna, num.8. 171

Consuetudo excusat iudicem iudicantem contra legem q.95.n.9. 171

Consuetudo excusat etiam à pœna priuati carceris, q.95 nu.10. 171

Consuetudo excusat notarium, & alium scribentem a pœna falsi, q. 95.num.11. 171

Consuetudo excusat notarium, si dicit in instrumento pecuniam numeratam, quæ verè numerata non est, q.95.nu.12. & 13. 172

Consuetudo excusat sigillantes scripturas cum alieno sigillo, etiam quòd dominus sigilli hoc ignoret; & præsens non sit, ac etiã quòd sigillans non fuerit deputatus ad sigillandum illas scripturas, q.95 num.14. 172

Consuetudo excusat notarium dicentem aliquem fuisse præsentem, qui præsens non fuerit, q.95.num.15. 172

Consuetudo excusat notarium rogantem se de actis factis coram iudice cum re vera iudex fuerit absens, q.95. num.16. 172

Consuetudo excusat notarium banchi subscribentem præcepta, monitoria, mandata, & alias ordinationes ignorante iudice, & tamen dicunt de mandato iudicis, q.95.nu.17. 172

Consuetudo excusat notarium a falso, quando ex falsitate non resultat aliquod præiuditium, secus si aliter, q.95. num.18. 172

Consuetudo licet excuset notarium a pœna falsi, non tamen per hoc instrumentũ, in quo est commissa falsitas circa substantialia probat, quæst.95.num.19. 172

Consuetudo excusat a non obseruatione iuramenti, q.95.n.20. 172

Consuetudo excusat monacos non obedientes regulis eorum religionis, q.95.nu.21. 173

Consuetudo exiusat a mala fide, q.95 num.22. 173

Consuetudo excusat etiam in crimine homicidij, q 95.num.23. cõtra, num.24. 173

Consuetudo excusat delicta commissa in ludis, colluctationibus, & torneamẽtis ab eadem consuetudine permissis, q.95.n.25. Amplia vt excuset etiam a pœna extraordinaria, num.26. Limita, nisi in delicto in sit dolus, nu.27. 173

Consuetudo excusat a dolo, q.95.nu.28. 173

Consuetudo excusat a culpa, q.95.nu 29. Sed an excuset a culpa leui, num.30. 173

Consuetudo excusat non solum à pœna ordinaria, sed etiam ab extraordinaria, q 95.num.31. 173

Consuetudo ad hoc, vt excuset delinquentem, debet probari, seu quo modo probetur, & de materia, q.95.nu.32. 173

Consuetudo excusat non solum a pœna legali, sed etiam a pœna statutaria, q.95.nu.34. 174

Consuetudo excusat in ijs quæ sunt prohibita a iure naturali, vel diuino, q.95.uu.36. & seq. contra, num.38. 174

Consuetudo non excusat in crimine blasphemiæ, q.95. nu.39. 174

Consuetudo non excusat in crimine iniuriarum, quæst. 95. num.40. contra, nu 41. 174

Consuetudo licet excuset a pœna temporali, non tamẽ excusat a pecca to, q.95.nu. 42. 174

Consuetudo reprobata a Principe, vel a lege, non excusat delinquentem, quæst. 95. num 43. contra, num 44. 174

Consuetudo in materia metallorum, maximè attendenda est, quæst. 104. num.65. Quæ tamen consuetudo non potest domino fundi præiudicare, quoad illius deteriorationẽm, nisi soluto pretio, nu. 66. Talisque consuetudo nihil operatur, nisi sit præscripta spatio triginta annorum, num.67. Nec Principi asserenti consuetudinem ad sui fauorem credendum est, num. 68. & quomodo per testes probetur ista consuetudo, nu, 69. De præscriptione autem effodiendi metalla, an, & quanto tempore inducatur, num. 70. 377. & 378.

Consuetudo ponendi se in manibus inimici, & vt vulgo ducitur ad illius discretionem, non valet, q.105.num.168. 394

Consuetudo excusat iudicẽ a crimine concussionis, q. 111.n.223. 582

Consuetudo ludi permissa, vt quod amissum in ludo non repetatur, non valet, quæst 109.num.46. Præsertim in clericis, num.47. Contrarium quòd huiusmodi consuetudo valeat, num.48. & sequentibus. In hac contrarietate vide plures distinctiones, num. 50. & seqq. 520

Consuetudo permittens ludi cum fraude, & falsitate, & quod in hoc ludo amissa pecunia, non repetatur, non valet, q.109. n.71. 522

CONSVLTOR, qui iudici dedit malum consilium per imperitiam, tenetur, & facit litem suam, quæst 111.num.463. Contra, numero 464. Resolue vt, nu.465. & seq. 607

CONTRACTVS per iracundiam celebrati, non valent, q. 91.num.19. 135

Contractus ad pias causas valet, etiam quòd ex iracundia emanauerit, q.91.num.20. Declara vt, num.22. 135

Contractus facti occasione ludi liciti, valẽt, q.109.n.109. & seq. 526

Contractus, & promissiones factæ in ludo prohibito, vel occasione ludi, non valẽt, q.109.nu.203. & seq. vbi idem de contractu, locationis, conductionis, & permutationis. 798

Contractus factus in ludo, vel occasione ludi, an confirmetur iuramento, q.109. nu. 213. 799

Contractus omnes facti cum Iudice, seu Magistratu, ad hoc vt iniustitiam faciant, sunt nulli, q. 111.nu. 175. 577

Contractus illiciti, dolosi, & reprobati, fiunt liciti, & approbati propter loci consuetudinem, q.95. num. 4. 171

Contractus continens pecuniam numeratam, quæ verè numerata non est, est licitus propter consuetudinem, q.95.nu.12. & 13. 172

CONTVMACIA, & inobedientia ex qua incurritur excõicatio ad effectum absoluendi excõicatum, probatur per instrumentum, q.84. num.24. Declara vt, n.26. & seqq. 74

CONVICTVS, seu confessus æquè condemnari potest, quia paria sunt quem esse confessum, aut conuictum, & è contra condemnari nemo potest, nisi sit cõfessus, aut cõuictus, q 81.n.1. et seq. 2

Conuictus dicitur Reus trib. modis, testibus scilicet, instrumentis, & inditijs indubitatis, q.84. ante nu.1. 72

Conuictus dicitur etiam ille, qui indubitatis inditijs grauatus reperitur, q.86.num. 56. 86

Cõuictus reputatur is, qui habet cõtra se pr̃sumptionẽ iuris, & de iure, qui ppea appellare nõ potest, q.101.n. 124. Limita qñ sumus in casu in quo iuris pr̃sumptio admittit pbationẽ in cõtrariũ 125.310

Conuictus, quis dicitur etiã ex indubitatis inditijs ad effectum ne possit appellare, q.101, num.128. 310

Conuictus, tantum potest appellare, q.101.num 131. 311

Conuictus ex dubia probatione nõ prohibetur appellare, q.101.n.141. & seq. vbi etiam quando dicatur isto casu dubia probatio. 312

CORNVA affigens ad domum alicuius tenetur pœna libelli famosi, q.105.num 469, 425

CORRVMPENS Iudicem, tenetur eadem pœna, qua tenetur iudex corruptus, q.111.nu 98. 569

Corrũpẽs iudicẽ, tenetur pœna falsi, & relegatur, q 111.nu.99. 569

Corrumpens iudicem, punitur in quacumque causa, siue priuata, siue publica, & siue fiscalis sit, quæst. 112.num.100. 569. & 570

Currumpens iudicem non pecunia, sed prece, aut alio modo, punitur pœna centum aureorum, q.111.num.102. 570

Corrumpens iudicem tenetur actione de dolo, ad expensas quas aduersarius fecit, q.111.nu. 106. 570

Corrumpens iudieem non repetit pecuniam, quam iudici dedit, quia turpiter dedit, q.111.num. 107. 570

Corrumpens iudicem, amittit causam, & actionem, q.112. num. 124. 572

Corrumpens iudicem, si reus est, ius defendendi amittit, q. 111. num. 125. & seq. vbi idem in criminalibus. 572

Corrumpens notarium, perdit causam, non aliter, ac si iudicem corrupisset, q.111.num.127. 572

UNIVERSIDAD DE MURCIA

Corrumpens iudicem amittit actionem, & causam, non ipso iure, sed per sententiam, q.111.num.128. 572
Corrumpens iudicem non pecunia, sed precibus, aut alio modo, non amittit causam, q.111.nu 129. 582
Corruptio, & barattaria committitur etiam à iudice aliquid recipiente aspontè dante, q.111.num.160. 576
CREDENS viro fidedigno regulariter excusatur a dolo, q.90.n.109. Amplia primo, etiam quòd vir fidedignus, sit vnicus, nu.110. Amplia 2. etiam quòd ille vir non esset nobilis, dummodo fide dignus, num.111. Amplia 3. quia præsumitur quem esse fide dignum, nu.112. Amplia 4. vt sic credens excusetur etiam quòd errauerit in iure, num.113. Amplia 5. quia talis credulitas excusat etiam a mala fide, num.114. Amplia 6. quia excusat etiã a culpa, num, 115. Amplia 7. quia excusat a contemptu iudicis, num.116. Amplia 8. quia excusat a pœna conuentionali, nu.117. Limita primo, in ijs quæ pendent a voluntate Principis, num.118. Limita 2. in credente alicui mulieri, quamuis fide dignæ, num.119. Limita 3. quando agitur de præiuditio tertij, & credens contrauenit suæ promissioni de non offendendo aliquid, num.120. Contra, num.121. Limita 4. in materia præscriptionis, num.122. Limita 5. quando assertio viri fide digni, non erat verisimilis, num.123. contra, num.124. Limita 6. vt talis credulitas excuset hominem simplicem, & ignarum, secus autem hominem callidum, & versutum, prout est iuris Doctor, num.125. Limita 7. in actu, qui expressè sonat in delictum, num.126. Limita 8. quia eadem credulitas excusat in ijs, quæ sunt facti, secus in ijs, quæ sunt iuris, num.127. contra, num.128. 132. & 133
Credulitas ẽt fatua, & temeraria excusat a dolo q.103. n.257. 358
Credulitas, & causa quælibet leuis, iniusta, irrationabilis fatua, & temeraria, excusat a dolo, & a pœna, q.90.num.1. & seqq. 123
CRIMEN læsæ maiestatis, an probetur per scripturam quæst.84.num.11. 73
Crimen læsæ maiestatis non committitur sine dolo, q.87.nu.10. 96
Crimen læsæ maiestatis an appellationem amittat, quæst.101.num.9. & seqq. 297
Crimen, an, & quale, probetur per instrumentum, vel scripturam, infra in verbo, Delictum, & in verbo, Instrumentum, & in verbo Scriptura, & q.84.num.5. & pluribus seqq. 72. & 73
Crimen iniuriarum an excusetur ex eo, quòd iniuria per iracundiam illata fuerit, quæst.91.nu.30. & seqq. 136
Crimen incendij grauissimum est, & alia in detestationem huius criminis, q.110.num.2. 540
Crimen an dicatur fateri, qui dicit se socium criminis, q.81.n.33. 7
CRIMINALIS an dicatur causa, quando agitur contra eũ, qui gratiam habuit de delicto ad restitutionem rerum furatarũ, q.100.num.14. 277
Criminalis causa, quando faciat supersedere in ciuili, & è contra, q.100.num.58. & seqq. & dixi supra in versic. causa. 281
Criminalis actio, quando possit cumulari cum ciuili, & è contra, vide supra versic. Actio, & infra versic. Cumulatio.
Criminali actione electa, quando possit quis ciuilem actionem intentare, & è contra, vide supra vers. Actio, & infra vers. Cumulatio.
CVLPA lata regulariter æquiparatur dolo, q.87.nu.14. 96
Culpa lata æquiparatur dolo ẽt quòd dispositio loquatur per dictiones taxatiuas, q.87.nu.15. 96
Culpa lata dolo proximè dicitur, & quandoque dolus nuncupatur, q.87.num.16. 96
Culpa lata æquiparatur dolo in actionibus descendentibus ex contractu, vel quasi, q.87.nu.17. 96
Culpa lata non æquiparatur dolo in criminibus, & delictis, quæst.87.num.18. licet alij contra, nu.19. 96
Culpa lata nõ æquiparatur dolo in pœnis corporalibus, n.20. Amplia etiã q. pœna euadat corporalis in defectu pecuniariæ, n.21. 97
Culpa lata non æquiparatur dolo, quando agitur de pœna mortis, q.87.num.22. 97
Culpa lata non æquiparatur dolo in delictis, quæ de sui natura dolum requirunt, q.87.nu.23. Declara vt, num.24. 97
Culpa lata non æquiparatur dolo in pluribus remissiuè, q.87.n.38. 98
Culpa lata æquiparatur dolo in pœnis pecuniarijs, q.87.num.39. licet alij contra, nu.40. Declara vt, nu.41. & seq. 98
Culpa lata æquiparatur dolo in delictis in omittendo, q.87.n.43. 98
Culpa lata æquiparatur dolo, quando agitur de imperitia alicuius, quæst.87.num.45. 99
Culpa lata æquiparatur dolo, si ea proderit ex versutia, & malitia, secus si ex ignauia, seu negligentia, q.87.nu.60. 100
Culpa lata criminaliter punitur, q.87.nu.70. 101
Culpa lata mitius punitur, quam dolus, q.87.nu.71. 101
Culpa lata non potest corporaliter puniri, quæst.87.num.72. contra, num.73. 101
Culpa leui, seu leuissima nõ punitur accusator, non interueniente q.87 num.74. 101
Culpa in omittendo, si leuis sit, criminaliter non punitur, quæst.87.num.75. 102
Culpa leuis non potest criminaliter puniri, q.87.num.76. contra, nu.77. Dic quòd si potest ciuiliter purgari cum refectione damnorum non punitur criminaliter, secus si non potest ciuiliter purgari, num.78. 102
Culpa leuissima an possit criminaliter puniri, q.87.nu.79. Dic quòd non, num.80. contra, num.81. Distingue vt, num.82. 102
Culpa leuis mitius punitur quam lata, q.87.nu.83. 102
Culpa leuis, seu leuissima nunquam punitur pœna ordinaria, quæst.87.num.84. 102
Culpa leuis nunquam punitur pœna corporali, sed tantum pecuniaria, quæst.87.nn.85. licet alij contra, nu.86. 102
Culpa in genere quid sit, q.88.num.48. & seqq. vbi plures afferuntur diffinitiones. 106
Culpæ in genere plura exempla, q.88.nu.51. & sequenti. vbi etiam remissiuè plura exempla non existentis culpæ. 107
Culpa alia lata, alia leuis, & alia leuissima, q.88 num.53. Alij verò dixerunt quinque species culpæ latissimam scilicet latiorem, latam, leuem, & leuissimam, num.54. Sed hæc vltima distinctio reprobatur, nu.55. Alij quatuor culpæ species esse voluerunt latiorem, scilicet latam, leuem, & leuissimam, nu.56. 107
Culpa latissima est idem, quòd dolus verus, & manifestus, q.88.nu.57. Quamuis alij dixerint esse idẽ q. dolus præsamptus, n.58. 107
Culpæ latissimæ diffinitio, q.88.num.59. 107
Culpa latior est idem quòd dolus præsumptus, q.88.num.60. 107
Culpæ latioris diffinitiones, quæst.88.num.61. & seqq. 107
Culpa latior an sit dolus, q.88.num.62. 107
Culpa latior est adhibere in rebus alienis minorem curam, quam in suis, q.88.num.63. quando hoc verum sit, nu 64. 107
Culpa latior differt a culpa lata, tanquã excedens, et excessũ q.88.num.65. 107
Culpa lata quandoque in iure appellatur latior, q.88.nu.66. 107
Culpæ latæ diffinitio, q.88.num.67. 107
Culpa lata, alia ex versutia, alia autem ex ignauia prouenit, q.88.nu.68. sed hæc distinctio reprobatur, num.69. 107. & 108.
Culpa lata in iure dicitur magna, seu nimia negligentia, & quandoq; etiam stultitia, imprudentia, supina ignorantia, & nimia securitas, q.88.num.70. 108
Culpæ latæ plura exempla remissiuè, q.88.nu.71. 108
Culpa lata est ignorare, & non intelligere, id quod omnes homines sciunt, & intelligunt, q.88.nu.72. Declara vt nu.73. & 74. 108.
Culpa lata non potest dici dolus præsumptus, quæst.88.num.75. contra, num.76. 108
Culpæ leuis diffinitiones, q.88. num.77. & seq. 108
Culpa leuis est facere, vel non facere, id quod diligens pater familias faceret, vel omitteret in rebus suis, quæst.88.num.79. 108
Culpæ leuis plura exempla, tàm in ciuilibus, quàm in criminalibus, q.88.num.80. 108
Culpa leuis differt a lata remissiuè, quæst.88.num.81. 108
Culpæ leuissimæ exempla, q.88.num.82. 108
Culpa leuissima est imprudenter, & sine proposito facere, vel omittere id quæ alius faceret, vel non omitteret diligentissimus pater familias, q.88.num.83. 108
Culpæ leeissimæ exempla, q.88.num.82. 108
Culpa leuissima est imprudenter, & sine proposito facere, vel omittere ea, quæ non faceret, vel non omitteret diligentissimus pater familias, q.88.nu.83. 108
Culpæ leuissimæ exempla remissiuè, q.88.nu.84. 109
Culpa leuissima in iure, quandoque significatur sub nomine diligentiæ, & quandoque sub nomine custodiæ. Nunquam autem leuissima appellatur, q.88.nu.85. 109
Culpa an sit lata, leuis, vel leuissima iudicis arbitrio remititur, q.88.num.86. 109
Culpa quandoq; comprehendit dolum, & quandoque tanquam a dolo separata, et diuersa in iure consideratur, q.88.nu.87. 109

Culpa alia in committẽdo, alia aũt in omittẽdo cõsistit, q. 88. n. 88. 109
Culpa in omittendo est minor, quam in committendo, q. 88. n. 89. 109
Culpa leuis, seu leuissima in faciendo æquiparatur culpę latæ in omittendo, q. 88. num. 90. 109
Culpæ appellatione regulariter venit culpa leuis, q. 88. num. 91. 109
Culpæ appellatione non venit lata, q. 88. num. 92. contra, num. 93. resolue, vt num. 94. 109
Culpæ appellatione non venit leuissima, q. 88. nu. 95. quandoque tamen venit etiam leuissima, num. 96. 109
Culpæ appellatione venit leuis, non autem lata, seu dolus, quando in dispositione in qua fit mentio culpæ, fuerit etiam facta mentio doli, q. 88. num. 97. 109
Culpæ appellatione venit etiam dolus in dispositione volente aliquem teneri de culpa, q. 88. num. 98. 110
Culpæ appellatione venit, ea quam subiecta materia venire suadet, q. 88. num. 100. 110
Culpa præsumitur potius quam dolus, q. 89. num. 9. 111
Culpa in dubio non præsumitur, ideo per allegantem probanda est, q. 89. num. 10. 111
Culpa per allegantem probanda est, etiam quod consistat in omittendo, q. 89. num. 11. 111
Culpa si probanda est, probari debet in specie, q. 89. nu. 12. 111
Culpa vt nõ præsumatur ois interpretatio facienda est, q. 89 n. 13. 111
Culpa præsumitur in ijs quæ non solent committi sine ea, prout est incendium, furtum & similia, q. 89 nu. 14. 111
Culpa præsumitur ex qualitate facti, q. 89. nu. 15. 111
Culpa lata est ignorare iura, q. 90. num. 95. 130
Culpa in incendio, quando dicatur consistere in committendo, & quãdo in omittendo, q. 110. nu. 26. 543
Culpa lata est errare in iure, & non dolus, q. 111. nu. 479. & seqq. vbi de materia. 608
Culpa lata nõ equiparat dolo in actione iniuriarũ, q. 105. n. 112. 390
Culpa in incendio quomodo puniatur, q. 110. n. 16. & 17. Vbi quid si culpa fuerit lata, & num. 18. vbi an, & isto casu ex culpa lata teneatur incendiarius ad damna, & interesse, & num. 19. vbi quid si culpa fuit leuis, & nu. 20. & seqq. vbi quid si fuit leuissima, an tunc incendiarius criminaliter puniatur, vel etiam ciuiliter ad damna, & interesse, & num. 24. & seqq. Vbi quid si culpa leuissima fuit in omittendo, & qd si in cõmitẽdo n. 26. vbi quando culpa dicatur in committendo, & quando in omittendo, & num. 28. vbi quid de habitante domum gratis, & num. 29. vbi qd de custodiente rem, mercede, & præmio. 542. 543. & 544
Culpa inhabitantium, & conuersantium in domo, semper in dubio præsumitur incendium causatum, q. 110. num. 41. licet alij contra, nu. 52. Et eo magis præsumitur ortum culpa illius, qui solus inhabitat in domo combusta, q. 110. nu. 43. & 44. vbi quomodo ad hanc culpam excludendam poterit iste solus inhabitãs suam diligentiam probare, & nu. 45. vbi quòd hæc præsumptio culpæ, non sufficit ad condemnandum. 546. *et* 547
Culpa in incendio præsumitur in eo, qui fecit ignem immoderatum, ex quo postea incendium ortum est, q. 110. nu. 47. 547
Culpa incendij excluditur in eo, qui moderatum, & solitum ignem tenuit in domo combusta, q. 110. num. 48. 547
Culpa incendij præsumitur in eo, qui ponit ligna, seu alias res accensibiles in loco incongruo, & periculoso, q. 110. nu. 50. & 53. vbi benè declaratur quãdo in proposito dicatur locus periculosus. 547
Culpa incendij excluditur quando quis res de facili accensibiles, vt puta ligna, canapem, & similia poneret in loco remoto ab igne, q. 110. nu. 51. 547
Culpa incendij excluditur in eo, qui facit ignem in loco remoto, & consueto, q. 110. nu. 52. 547
Culpa incendij præsumitur etiam ratione temporis, vt puta in eo qui stante vento, ignem accendit in loco aperto, quæst. 11. on. 54. 548
Culpa incendij præsumitur in eo, qui de nocte non tenet ignem velatum, q. 110. nu. 55. & nu. 56. vbi quomodo debeat esse velatum, vt culpa excludatur, & num. 57. vbi è contra, quòd excludatur culpa ex cooperitione. 548
Culpa incendij præsumitur in eo, qui tenet ignem in loco contra pacta, & promissiones, tunc enim tenetur de incendio sequuto etiam casu fortuito, q. 110. nu. 58. 548
Culpa inhabitantium præsumitur ortum incendium in eo, qui contra voluntatem domini in illius domo tenuit fœnum, ex quo incendiũ ortũ habuit, q. 110. nu. 59. & 60. vbi secus si nulla præcedat conuentio de non retinendo fœnum eo loci, & num. 61. vbi quid si fœnum fuerit reconditum, humidum, & male siccum, ex quo postea ignis fuit accensus. 548.
Culpa incendij immissi ab inimicis habitatoris, tribuitur habitatori, & ipse de eo tenetur, q. 110. num. 64. & 65. vbi secus è contra, si incendium immittatur ab inimicis locatoris, & num. 66. vbi in dubio an præsumatur immissum ab inimicis locatoris, an verò conductoris, & num. 67. vbi quòd is cuius inimici incendium immiserunt, tenentur etiam de incendio profluente in domum vicinorum, quod tamen declaratur, vt num. 68. et 71. & num. 69. & seq. vbi quid si inimicitia orta fuit sine culpa illius contra quem agitur ad damni resartionem. 548. & 549
Culpa in incendio probatur coniecturis, quia incendium reputatur delictum difficilis probationis, q. 110. num. 73. & 74. vbi ampliatur etiam ad puniendum criminaliter, nu. 75. vbi quod de istis coniecturis statur arbitrio iudicis, & n. 76. vbi remissiuè ponũtur plures cõiecturæ cõcludẽtes culpã incendij, et illã excludẽtes. 549
Culpa incendij de iure contra habitatores præsumpta, tollitur per contrarias præsumptiones, & probationes, q. 110. n. 78. 549
Culpa incendij excluditur in habitatore qui in domo combusta ignem non tenuit, q. 110. num. 79. 549
Culpa incendij excluditur in habitatore qui non erat in domo tempore orti incendij in ea, q. 110. nu. 80. 549
Culpa incendij excluditur in habitatore domus, quando constat, quòd illud prouenit non ex illa domo, sed aliunde, q. 110. n. 81. 549
Culpa incendij non præsumitur in eo habitatore quem fuit probatum esse personam diligentem, & quòd in domo fecit illam diligentiam, quam quisq; facere debet, q. 110. nu. 82. & num. 83. vbi idem quando fecit eam diligentiam, quam in similibus maior hominum pars facere solet, & num. 84 vbi quòd hæc diligentia probatur per familiares, domesticos, & consanguineos, & nu. 85. vbi tñ quòd non sufficit pbare diligentiã in genere, nisi in specie probetur circa custodiam ignis, & tpe orti incendij 550
Culpa alicuius non præsumitur in incendio orto in domo, quando in ea nullus inhabitabat, q. 110. nu. 86. 550
Culpa nemini tribuitur in incendio immisso, ab hostibus publicis, seu latronibus, q. 110. nu. 87. 550
Culpa incendij non tribuitur habitatori domus, qui in domo dimisit duas puellas duodecim annorum, & alium iuuenem annorum viginti, incendiumq; ibidem causatum fuit culpa illarum puellarum, q. 110. nu. 88. & 89. vbi secus si omnes dimissi filij fuissent puer, & infantes. 550
Culpa inhabitantium semper præsumitur incendium ortum esse leuissima tamen, & non alia, q. 110. nu. 90. licet alij contra, num. 91. & 92. vbi quod ista culpa leuissima præsumpta in habitatoribus, erit culpa in omittendo, non autem in committendo. 551
Culpa incerti hominis præsumitur incendium ortum, & propterea non potest ex hac præsumptione habitator condemnari, nisi actor probet culpam specialem alicuius certæ, & determinatæ personæ, q. 110. nu. 93. contra, num. 95. sed an isto casu sufficiat præsumptiua probatio, nu. 94. 551
Culpa inhabitantium partem domus superioris combustæ, an præsumatur incendium ortum, an verò eorum qui habitant partem inferiorem q. 110. num. 99. 552
CVMVLATIONIS actionum materia, vltra infrascriptos versiculos vide supra versic. Actio.
Cumulatio actionis, quid sit, q. 100. nu. 120. 290
Cumulatio actionum potest contingere eodem tempore, & diuerso tempore. Exemplifica vt in q. 100. num. 121. 290
Cumulare actionem idem est, ac electa vna actione aliam proponere, q. 100. num. 122. 290
Cumulatio actionis ciuilis, & criminalis, & è contra à iure prohibita est regulariter, q. 100. nu. 123. quamuis alij contra, n. 124. 291
Cumulatio actionis ciuilis, & criminalis impeditur, qñ vna est alteri præiudicialis, sententiaq; in vna actione lata pariat exceptionem rei iudicatæ in alia, q. 100. nu. 128. & nu. 130. Vbi idem si sententia parere possit hoc præiuditium. 290
CVSTOS carcerum tenetur de culpa lata, quæ isto casu dolo æquiparabitur, q. 87. num. 46. 99
Custos arcis tenetur non solum de dolo, sed de lata culpa, & pro ea corporaliter punitur, q. 87. nu. 47. 99
Custos alicuius rei mercede, & præmio, tenetur de incẽdio ẽt ex leuissima culpa, q. 110. n. 29. Et quid de custodiente rem sine mercede, num. 30. & seqq. & quid de custode, qui ratione officij deligentissimam promisit custodiam, num. 32. 544

UNIVERSIDAD DE MURCIA

D

DAMNATVS ad mortem naturalem efficitur seruus pœnæ, & ideo testari non potest, q.102.nu.111. Amplia primo, vt nec valeat testamentum factum antequam quis sit damnatus ad mortem naturalem, vel ciuilem, nu.112. Amplia 2. etiam quòd damnato ad mortem non sint publicata bona, nu.113. Amplia 3. vt damnatus ad mortem nec possit testari pro anima sua, & ad pias causas, nu.114. Amplia 4 etiam quòd ante exequutionem sententiæ damnatus ad mortem aufugeret, vel ex manibus Curiæ ereptus fuisset, nu.115. licet aliy contra, nu.116. Et isto casu damnatus ad mortem non poterit testari, neque in territorio ciuitatis a qua est bannitus, neque extra, dummodo tamen, tam in condemnando, quàm in procedendo fuerit seruata forma, & dispositio iuris communis, secus autem si fuerit condemnatus de iure speciali, & secundum statutum, nu.117. Amplia 5. non solùm de iure digestorum, sed etiam de iure C. & Authen. num.118. Amplia 6. in damnato ad mortẽ, non solũ secundũ formam iuris cõmunis, sed etiam in damnato, secundum formam statutorũ, seu bannimẽtorum, nu.119. Amplia 7. etiam in testamenti factione passiua, num.120. & seq. vbi ampliatur hæc conclusio etiam in damnato ad mortem ex crimine priuato. Limita primo, si damnatus ad mortem appellauit, & post appellationem fecit testamẽtum, num.122. Limita 2. in testamento facto pendente termino ad appellandum, num.123. contra, num.124. Limita 3. in testamento facto de licentia Principis, nu.125. Limita 4. sic volente statuto, num.126. Limita 5. in damnato ad mortis genus a iure prohibitum, vt puta veneni, mallei, securis, vel præcipity, num.127. Limita 6. in damnato ad pœnam inferiorem, quam mortis naturalis, num.128. Limita 7. in testamento facto pro restitutione malè ablatorum, num.129. Limita 8. in condemnato ad mortem naturalem, seu ciuilem, quando condemnatio est nulla, num.130. Limita 9. quia de consuetudine damnatus ad mortẽ, potest testari nu.131. 327.328.& 329

Damnatus ad mortem ciuilem, propter quam quis perdit ciuitatem, seu libertatem testari non potest, q.102.nu.135. 330

Damnatus ad metallum testari non potest, q.102.nu.138. 330

Damnatus ad bestias testari non potest, q.102.nu.139. 330

Damnatus ad triremes testari non potest, q.102.nu.149. 331

Damnatus ad mortem ciuilem, vt puta ad metallum, vel deportatus non solum non potest testari, sed etiam testamentum antea factũ, rumpitur, q.102.num.149. 331

Damnatus in metallum non est capax hæreditatis sibi delatæ, q.102. num.151. 331

Damnatus ad mortem ciuilem, non prohibetur testari de iure nouo, q. 102.nu.158. 331

Damnatus in metallum, non in perpetuum, sed ad tempus non est incapax hæreditatis sibi delatæ, quæst.102.nu.159. 331

Damnato in metallum incapaci hæreditas delata non defertur fisco, sed venientibus ab intestato, q.102.nu.161. 332

DAMNVM, & iniuria illata aleatori, puniri non possunt, quando illata sunt tempore ludi, secus si alio tempore, q.109.contra, nu. 156. Contra nu.155. 332

Damnum, & iniuria illata aleatori, non punitur, vbi inferatur in loco ludi, secus si in alio loco, q.109.nu.159. contra, nu.158. 533

DANTES, aut recipientes pro obtinenda gratia, vel iustitia apud Sedem Apostolicam, sunt excommunicati, q.111.num.291. & seq. Vbi quòd sunt excommunicati excommunicatione maiori & num.293. Vbi amplius quod sunt anathematizati, & nu, 294. Vbi amplius quòd ab ista excommunicatione non possunt. absolui, nisi a Summo Pontifice, vel ab alio ad id speciale mandatũ habente, præterquã in articulo mortis. 590

Dantes, aut recipientes pro obtinenda gratia, vel iustitia, sunt priuati omnibus beneficijs sæcularibus, et ecclesiasticis ipso iure, sed an requiratur declaratoria, & citatio, q.111.nu.298. & seqq. 590

Dantes, aut recipientes pro obtinenda gratia, vel iustitia apud Sedem Apostolicam, sunt perpetuò infames, ac etiam inhabiles ad alia obtinenda beneficia, q.111.num.301. & seq. 591

Dantes, aut recipientes pro obtinenda gratia, & iustitia apud Sedẽ Apostolicam vltra alias pœnas excommunicationis, priuationis, & infamię, puniuntur etiam aliqua alia pœna extraordinaria arbitrio iudicis, q.111.num.303. 591

Dantes, aut recipientes pecuniam pro obtinenda gratia, vel iustitia apud Sedem Apostolicam, incurrunt excommunic[illegible], & alias pœnas etiam quòd pecunia detur, seu recipiatur simpliciter non facta expressione in quam causam detur, q. 111. num. 137. & seqq. vbi etiam quid de promissione tacita, quid de eo qui non promittit, sed facto deponit, quid de datione, seu receptione pecuniæ nulla præcedente promissione, & ijs similibus. 592

Dantes, aut recipientes pro obtinenda gratia, vel iustitia apud Sedem Apostolicam, sunt excommunicati, & c. vbicumque existant, & non solum orti in Vrbe, et oriundi ab ea, sed etiam inhabitantes eam, & reliquam Italiam, Hispaniam, Galliam, & quæuis alia Regna, quæst. 111. num.322. 592

Dantes, aut recipientes etiam quid minimum pro obtinenda gratia, vel iustitia apud Sedem Apostolicam sunt excommunicati, q. 111.nu.323. 592

Dantes aut recipientes, siue palam, siue occultè pro obtinenda gratia vel iustitia apud Sedem Apostolicam sunt excommunicati, q. 111.num.324. 592

Dantes, aut recipientes pro obtinenda gratia, vel iustitia apud Sedem Apostolicam sunt excommunicati non solum si dent, aut recipiant pecunias, sed etiam omnem aliam rem, seu vtilitatem, q. 111.num.327. 592

Dantes aut recipientes pro obtinendo solã iustitiã apud Sedẽ Apostolicã sunt excomunicati, q.111.nu.328. Declara, vt n.329. 593

Dantes, aut recipientes pro obtinenda gratia apud Sedem Apostolicam non solum in scriptis, vt puta per literas Apostolicas, sed etiam alias quomodocunq; sunt excõicati, q. 111.n.330. 593

Dantes, aut recipientes, aut etiam promittẽtes pro gratia, aut iustitia obtinenda, non à Sede Aapostolica, sed ab aliquo alio Principe, & magistratu non incurrunt excommunicationem, de qua in extrauag. I. de sent. excommunic. & in Constitutione Gregory XIII. q. 111.nu.242. Declara, quia non per hoc effugiunt pœnas Constitutionis S.D.N. Clemẽtis VIII.nu.343. Item declara, quia non per hoc effugiunt alias pœnas, de quibus, num. 344. et seqq. 594

Dare, aut recipere pecuniam, an liceat pro obtinendis officijs, iurisdictionibus, & magistratibus, quæst.111. num.346. 594

Dare, aut recipere pecuniam pro obtinẽdo aliquid tẽporale, vẽdibile, & extimabile non est improbatum à iure, q.111.n.347. 594

Dare, aut recipere aliquid post obtentam gratiam, vel iustitiam non est improbatum, q.111.num.348. 594

Dare, seu promittere pecuniam ad redimendũ se ab indebita vexatione non est prohibitum, q.111.num.349. 594

Dare, aut recipere pecuniã pro differenda, aut auferenda iustitia, an sit licitum, q.111.num.351. & seq. 594

DEBITOR soluens de mandato iudicis, etiam quòd non soluat vero debitori est liberatus propter iudicis mandatum, q.97. num.111. 203

Debitor, et inuentor thesauri potest conueniri ciuiliter, & criminaliter, et quæ actio detur si ciuiliter, aut criminaliter agatur, q.104 nu.27. & seqq. vbi de materia. 373

DECVRIONES eorumq; liberi, nepotes, & pronepotes, nec in metallum, nec in opus publicum, nec ad bestias damnantur, nec fustibus cæduntur, quæst.98. num. 96. 215

DEFENSOR, an, & quando in criminalibus admittatur, vide in verbo Procurator.

DELICTVM regulariter non probatur per instrumentum, q. 84.nu.1. & 2. vbi ponuntur rationes huius regulæ, & nu.4. vbi ponitur exemplum regulæ prædictæ. 72

Delictum commissum in præsentia Notary, nec etiam probatur p instrumentum, q.84.num.3 72

[illegible] probatur per scripturam, quando agitur de imponendo pœnam, q.84.num.5. 72

Delictum non probatur per instrumentum, seu scripturam et am repertam in archiuio publico, q.84.nu.6. 72

Delictu probatur per instrumentũ, seu scripturã, qñ illud cõmittitur scribendo, paciscendo, seu contrahendo, de quo pacto, seu cõtractu fiat per pacisentes, seu cõtrahentes instrm, et scripturã, q.84.nu. 7. & n.8. vbi declaratur hæc conclusio dũmodo constet, q delinquentes confecerint illud instrm, seu scripturã. alias secus, & n. 10. vbi declaratur alio modo, dummodo s. tale instrumentum, seu scriptura facta sit.

Delictum probatur per scripturam, seu instrumentum, quando talis scriptura, seu instrumentum est de se delictum, habetq; in se intrinsecum delictum. q 84. nu.7. 72

Delictum prob[illegible]tur per scripturam, quæ continet statutum factum

contra libertatem ecclesiasticam, quæst.84.num.9. 73
Delictum coniurationis, & conspirationis probatur per scripturam, quæst.84. num. 11. 73
Delictum vsurarum probatur per scripturam, quæst.84.num.12. 73
Delictũ falsi probatur per scripturam, q. 84. num.13. Declara, vt num.14. 73
Delictum periurij, an probetur per scripturam, quæst.84.num.15. 73
Delictum hæresis probatur per scripturam, q 84 num.16. 73
Delictum an probetur per scripturam, quando ciuiliter agitur, q.84.nu.17.& 18. 73
Delictum an probetur per scripturam priuatam, quæst. 84. num. 19. & 20. 73.& 74
Delictum probatur per instrumentum, seu scripturam factam de ordine, seu consensu, ac voluntate delinquentis, q.84.num.21. Declara dummodo non agatur de pœna corporali.nu. 22. 74
Delictum probatur per instrumentum fori, & acta iudiciaria, prout est instrumentum confessionis, vel instrumentum sententiæ, quæst.84. num.23. 74
Delictum probatur per instrumentum, quando non, agitur de præiuditio alicuius, vel de præiudicio leui, q.84.num.24. 74
Delictum inobedientiæ, & contumaciæ probatur per instrumentum. quæst 84.num.24. Declara, vt num.26.& seqq. 74
Delicta parua, & leuia probantur per scripturam, q.84.nu.25. 74
Delictum violentæ spoliationis, an probetur per scripturam, q.84. nu.27. Declara, vt nu. 29. 74
Delictum excommunicationis an probetur per instrumentum, q. 48. nu.28. & seq. 74
Delictum licèt non probetur per instrumentum quatenus est iuris, probatur tamen quatenus est rude factum, q.84 nu.31.contra, num.32. 74.& 75
Delictum probatur indirectè per instrumentum, q.84.nu.33. 75
Delicti adminicula, & circumstantiæ probantur per instrumentum, q.84. nu .34. 75
Delicta licèt non probentur per instrumentum plenè; facit tamen tale instrumentum aliquam probationem, q.84.nu.35. 75
Delictum in dubio non præsumitur, q. 85. num.1. & seqq. 75
Delicti præsumptio exclusiua dicitur præsumptio iuris, quæst. 85. num.3. 76
Delicti præsumptio exclusiua procedit, & habet locum, etiam quòd in contrarium adsit aliqua specialis præsumptio, sed an hoc verum sit, & quando, q.85.nu.20.& seqq. 77
Delictum præsumitur in ijs, quæ prima fronte habent delicti speciem, quæst. 85. num. 27. & seqq. contra, nu. 30. Resolue, vt num.31. & seqq. 78
Delictum præsumitur in ijs, quæ de sui natura mala sunt, & à iure prohibita, q.85.num.34.& seq. Limita primo procedere in ijs, quę prohibita sunt à iure naturali gentium, vel diuino, secus in prohibitis à iure positiuo, vel à statuto, quæst.85.num.36. et seqq. Limita 2. quando probatur causa, seu factum ex quo potest excludi, seu excusari delictũ, quia tũc excluditur et excusatur ẽt in prohibitis à iure natutali, gentium, vel diuino, nu. 40. 78
Delictum non præsumitur etiam in actu prohibito, quando actus ille neminem lędit, & si lædit leuis est læsio, q.85.num.38. 78
Delictum non præsumitur, quando ex hac non præsumptione delicti venit absolutio rei ipsiq; Reo præsumptio est fauorabilis. secus si non esset fauorabilis, & ex non præsumptione delicti reus veniret condemnandus, quæst.85. num.41. Quamuis contrarium tenuerint aliqui, num. 42. 79
Delictum non præsumitur ad fauorem rei, secus ad fauorem actoris, qui in dubio præsumendum est, quòd de[illegible] dnm delictum rei, q.85.nu. 43. Quamuis contrariũ n.44. 79
Delictum præsumitur in foro conscientiæ, & ad vtilitatem animæ, q. 85. num.45. 79
Delictum præsumitur, quando agitur de præiudicio tertij, quæst.85. num.49. 79
Delictum non præsumitur, quando agitur de aliqua causa, excludente delictum, secus si de ea non constet, quæst.85.num.50. Declarat, vt nu.51. 80
Delicta occulta, & difficilis probationis, quæ sint, quæst.86.n.35. 84
Delicta per iracundiam commissa, an, & quando punienda sint vide infra versic. Iracundia.
Delictum si sit à pluribus commissum, sed nesciatur à quo, quomodo tunc procedendum, & de materia vide infra vers. Delinquentium incertitudo, & vers. Homicidium, & vers. Mortuus, & vers. Occisus, & vers. Vulneratus.
Delictum si sit incertum propter multitudinem delinquentium, quomodo isto casu procedendum sit ad inquisitionem, torturam, seu condemnationem vide infra vers. Homicidium, vers. Homicida, vers. Mortuus, vers. Vulneratus.
Delictum an dicatur fateri, qui dicit se socium criminis, quęst. 81. num.33. 7
Delictum vbi non est confessio ibi non nocet, quæst.81.num. 63. 9
Delictum confitens qualificatè, quando possit torqueri ad hoc, vt simpliciter, & sine qualitate, respondeat, q. 81.n.136.& seqq. 19
Delictum, vt excludatur; verba sunt interpretanda in bonam partem, q.85.num.17. 77
Delicti præsumptio exclusiua attenditur potius, quam inclusiua, quæst. 85.num.19. 77
Delicti præsumptio exclusiua procedit, & habet locum etiam quòd in contrarium adsit aliqua specialis præsumptio, sed an hoc verum sit, & quando, q.85.num.20.& seqq. 77
Delicta noctis tempore commissa, reputantur occulta, & difficilis probationis, ideò in illis sequitur condemnatio ex præsumptiua probatione, q.89. Quamuis alij contra, nu.40. 83
Delicta cõmissa per furiosum an, quando, & quomodo puniantur, & generaliter de materia, vide infra verbo Furiosus.
Delicta commissa à prodigo, quomodo, & qua pœna puniantur, q.94. nu.46.& seqq. 168
Delicta commissa in ludis, colluctationibus, & torneamentis à consuetudine permissis sunt excusabilia, q.95. num.25. Amplia, vt talis consuetudo excuset etiam à pœna extraordinaria, num.26. Limita nisi in delicto insit dolus, nu.27. 171
Delicti pœna, an, & quando euitetur propter Principis iussum, & auctoritatem, vide in verbo Iudicis.
Delicta commissa per laboratores, quomodo sint punienda, vide in verbo Laboratores.
Delicta commissa per filium de mandato patris, quomodo sint punienda, vide in verbo Filius.
Delicta commissa per seruos, quomodo sint punienda, vide in verbo Seruus.
Delicta commissa per mulieres, quomodo sint punienda, vide in verbo Mulieres.
Delicta commissa per rusticos, quomodo sint punienda, vide infra in verbo Rusticus.
Delicta commissa per dormientes, quomodo sint punienda vide in verbo Dormientes.
Delicta commissa propter amorem, vide in verbo Amor.
Delicta commissa per nobiles, & diuites, et in dignitate constitutos vide in verbo Nobiles.
Delicta commissa per Decuriones, eorumq; liberos, nepotes, & pronepotes, vide in verbo Decuriones.
Delicta commissa ab homine perito, & celebri in aliquo artificio, vide in verbo Peritia.
Delicta commissa per Iudęum effectum Christianum, vide in verbo Iudæus.
Delicta commissa per Mutum, & surdum, vide in verbo Mutus.
DELINQVENTIVM multitudo, an, & quando faciat minuere pœnam, vide infra versic. Multitudo.
Delinquentis incertitudo, quando rixa est subitanea, & in ea plures interuenerunt facit regulariter, vt omnes absoluantur à pœna ordinaria, & non nisi in extraordinariam condemnentur, q. 96.nu.14. 177
Delinquentium multitudo, an, & quando faciat minuere pœnam est difficilis resolutio, q.96.nu.13. 177
Delinquens de mandato Principis, aut Superioris, an, & quando excusetur, q.97.nu.1.& seqq.& dixi infra vers. Principis. 187
Delinquens metu, & coactus, an puniatur, seu excusetur, q.97.nu.14. & seqq. 189
Delinquens ebrius, an, quando, & quomodo puniatur, & generaliter de materia, vide infra verbo Ebrius.
Delinquens si peritia insigni sit dotatus, aut in aliquo artificio celeber sit regulariter non punitur, aut saltem, quando pœna diminuatur ei, q.98.nu.134. Limita primo in famoso latrone, & seductore, nu.135. Limita 2. consulto Principe, aliter secus, num.136. Contra, num.137. Distingue, vt num.138. 224
Delinquens ob eius merita, & beneficia facta in rempublicam, an, & quando sit mitius puniendus, quæst. 88.nu.140. & sequentibus, vbi ampliatur, & limitatur pluribus modis. 225

DE-

UNIVERSIDAD DE MURCIA

INDEX.

DENVNCIATORI, seu officiali deputato ad perquirendũ plenè creditur in ceteris, q.108.num.151. Licèt alij contra, nu. 152. & 153. vbi, quòd præsertim illis creditur sic volente statuto. 514

Denuncians bannitum capiendum gaudet præmio, sicut illum capiens, q. 103.num.174. & seqq. 351

DEPINGENS picturas obscœnas in alterius infamiã, et in aliquo loco ponens, tenetur pœna libelli famosi, q.105.n.471. 425

DEPORTATVS testari non potest, q.102.nu.136. 350

Deportatus testari non potest, etiam quòd ei nõ sint publicata bona, q.102.nu.147. 350

Deportatus testari non potest etiam de bonis acquisitis post deportationem, q.102.nu.148. 351

Deportatus non est capax hæreditatis, seu legati sibi ex testamento, vel intestato delati, q.102.nu.150. 351

Deportatus amittit ea, quæ iuris ciuilis sunt, non autem, ea quæ sunt iuris gentium, & naturalis, & sic habetur pro mortuo ciuiliter, non autem naturaliter, quæst.102.num.152. 351

Deportatus est capax hæreditatis, seu legati in testamento militis ei relicti, q.102.num.153. 351

Deportatus est capax legati sibi facti ad pias causis, quæst. 102. num 155. 351.

Deportatus potest testari ad pias causas, q.102.num.156. 351

Deportatus à iudice incompetente, seu alias nulliter condemnatur, non est incapax hereditatis sibi delatæ, q.102.num.157. 351

Deportato incapaci delata hæreditas non defertur fisco, sed substitutis, & in eorum defectum venientibus ab intestato, q 102. num. 160. Licèt alij contra, nu.162. 352

Deportatus potest contrahere, emere, donare, & acquirere, q.102. num.163. 352

Deportati bona acquisita tempore deportationis, post eius mortem ad quem deferantur, q.102.nu.164. 352

DICTANS libellum famosum tenetur eadem pœna, qua tenetur illum scribens, seu componens, quæst.105.nu.445. 423.

DICTIO Quicunque, comprehendit omnes personas magnas, & paruas; nobiles, & ignobiles, nemine prorsus excluso, quæst. 108.nu.60. 505

DIFFAMARE aliquem an sit iniuria, vide in verbo Iniuria.

DIFFINITIO libelli famosi, q.105.num.421. 421

DIGITIS dimicare, vt vulgo dicitur alla morra, *an sit prohibitum, q.109.num.30.* 519

DISPOSITIO respiciens duo determinabilia debet ea pariformiter determinare, q.103.num.250. 358

Dispositio generalis, & generaliter loquens comprehendit omnes personas, quantumuis priuilegiatas, dummodo tamen speciale priuilegium non habeant in materia de qua agitur, quæst. 108. num.60. 505

DIVITES, nobiles, & in dignitate constituti regulariter puniuntur mitius, quam ignobiles pauperes, & minus digni, q.98. num.93. Licèt alij contra, num.94. ex quibus hæc materia à Doctoribus vocatur brocardica, num.95. 219

DIVORTIVM factum calore iracundiæ non valet, q. 91. num.26. 136

DOCTORIS opinio firmata in tractatibus, præfertur opinioni Doctoris firmatæ in lecturis, quæst.103.num.164. 351

Doctori disputanti materiam magis creditur, quam non disputanti, q. 103. num.164. 351

Doctores, & scholares magis quam alij propter temporis perditionem ludere prohibentur, q.109.num.43. 520

Doctores an possint differre arma, q.108. num.95. & 96. 509

DOLOR iustus delinquentem excusat, ideò iusto dolore delinquẽs mitius punitur, q.91.nu.5. 134

DOLVS vbi non adest, ibi nec etiam delicti pœna imponitur, q. 87.num.1. 95

Dolo cessante mitior imponitur pœna, q.87.nu.2. 95

Dolus præsumptus punitur, q 87.num. 3. mitius tamen, quam verus, nu.4. & nunquam in pœnam corporalem, num.5. 95

Dolus requiritur etiam in crimine læsæ maiestatis, q. 87. n. 10. 96.

Dolus multo magis requiritur in delictis, quæ non committantur in iniuriam alterius, prout est adulterium, stuprum, incestus, & similia, q.87. nu.11. 96

Dolus multo magis requiritur, quando statutum imponit pœnam pro eo, quod de iure communi non est delictum, q. 87.n.27. 97

Dolus molto magis requiritur in delictis, quando statutum penale dolum requirit, aut aliquo modo de dolo mentionem facit, quæst. 87.num.28. Licent alij contra, num.29. Quòd procedit etiam, quòd statutum non expressè, sed tacitè dolum requireret, nu.30. & seqq. vbi etiam, quando dicatur statutum tacitè dolum requirere. 97. & 98

Dolus requiritur omnino, quando lex, seu Statutum vtitur illis verbis, nullus audeat, vel præsumat, *q.87.nu.32.* 98

Dolus an requiratur in pœnis pecuniarijs, & an in illis culpa lata æquiparetur dolo, q.87. num.39. & seqq. 98

Dolus in genere sufficit, quòd interueniat in delictis, q.87.nu.57. Declara, vt num.59. 100

Dolus, quando dicatur in genere, & quãdo in specie, q.87.n.58. 100

Dolus & si in delictis non interueniat, punitur tamen delinquens pro modo culpæ quæst. 87.nu.61. Declara, vt nu.64. 100. & 101

Dolus bonus non punitur, q.87.nu.65. 101

Dolus cadens in speciale nomen delicti, quomodo puniatur, quæst. 87. num.66. 101

Dolus non cadens in speciale nomẽ delicti punitur extra ordinem, q. 87. num.67. 101

Dolus præsumptus, quomodo puniatur, q.87.nu.68. 101

Dolus minor mitius punitur, quam maior, q.87.nu.69. 101

Dolus in genere quid sit, q.88.nu.1. & nu.2. vbi aliæ traduntur diffinitiones. 104

Dolus an sit species separata à culpa, & an sub nomine culpæ veniat, q.88.num.3. 104

Dolus alius verus, alius præsumptus, q.88.nu.4. quamuis hęc distinctio à nonnullis reprobetur, nu.5. 104

Dolus verus est machinatio ad decipiendum, fallendumq; alterum manifestè adhibita, q.88.num.6. 104

Dolus verus non dicitur probatus, nisi etiam probetur animus fallendi, & decipiendi, q. 88.num.7. 104

Dolus verus etiam indicijs, & probationibus probatur, sed manifestis, & euidentibus, q.88. nu.8. 104

Dolus verus dicitur ille, qui non ab homine, et hominis coniecturis deducitur, sed quem lex ipsa dolum esse statuit, q.88.num.9. Sed contrarium de directo dixerunt aliqui, num.10. 104

Doli veri plura exempla, q.88.nu.1. 104

Dolus præsumptus est machinatio ad decipiendum, fallendumq; alterium præsumptiuè adhibita, q.88.nu.12. 104

Dolus præsumptus est ille, qui apparet ex inditijs non manifestis, & concludentibus, sed probabilibus, quæst.88.num.13. 104

Dolus præsumptus dicitur ille, qui resultat non ex præsumptionibus à lege in specie approbatis, sed ex præsumptionibus hominis, q.88. num.14. Contra, nu.15. 104

Doli præsumpti exempla, q.88.num.16. 105

Dolus præsumptus differt à dolo vero in pluribus, q.88.num.17. 105

Dolus verus nullam admittit excusationem, præsumptus autem sic, q. 88.nu.18. 105

Dolus præsumptus acquiritur dolo vero, q.88. num. 19. 105

Dolus præsumptus propriè dolus est, & comprehenditur sub statuto excludente dolum, q.88 nu.20. 105

Dolus præsumptus dicitur dupliciter, vno modo respectu probationis, alio modo respectu essentiæ, q. 88.nu. 21. & seqq. vbi de materia huius distinctionis. 105

Dolus dicitur præsumptus, vel præsumptione hominis, vel præsũptione iuris, q.88.num.21. in fine, & seqq. vbi de veritate, & materia huius distinctionis. 105

Dolus verus & ex proposito potest etiam dici præsumptus respectu probationum, q.88.nu.23. 105

Dolus verus quandoq; probatur verè, quandoq; autem præsumptiuè, q.88.nu.23. 105

Dolus præsumptus differt à dolo præsumptiuè probato, & quando dicatur dolus, vel præsumptus, vel præsumptiuè probatus, q.88. num.24. 105

Dolus alius est velatus, alius autem apertus. Apertus dicitur dolus, qui cum vi committitur. Velatus autem, qui sine vi, & simulando committitur, q.88.nu.25. 105

Dolus alius bonus, alius malus, q.88.nu.26. 105

Dolus bonus appellatur solertia, & industria, q.88 num.27. 105

Doli boni exempla, q.88. nu.28. 105

Dolus malus quid sit, q.88. num.29. 105

Dolus alius in committendo, alius in omittendo, q.88. nu.30. 105

Dolus in omittendo dicitur dolus præsumptus, & non verus, quæst. 88.nu.31. 105

UNIVERSIDAD DE MURCIA

INDEX.

Dolus alius maior, alius minor, q.88. nu.32. 105
Dolus alius est ex proposito, alius autem re ipsa, q.88. nu.33. 105
Dolus ex proposito quid sit, q 88. nu.34. 105
Dolus re ipsa quid sit, q.88. nu.34. 105
Dolus, & fraus à Doctoribus quandoq; confunduntur, & pro vna, & eadem re accipiuntur, q. 89. nu.1. 110
Dolus in dubio non præsumitur, q.89. nu.2. Ideò illum alleganti incumbit onus probandi, q.89. num.3. 110
Dolus, vt non præsumatur est potius præsumendus error, quæst. 89. num.6. 110
Dolus, vt excludatur omnis præsumptio capiẽda est, q.89. n.7. 111
Dolus, vt excludatur omnis interpretatio faciẽda est, q.89. n.8. 111
Dolus est difficilis probationis, ideò coniecturis probatur, quæst. 89. num.16. 111
Dolus probatur coniecturis, etiam quòd hominis sint, q.89. num.20. Licèt alij contra, nu.21. 112
Dolus, seu fraus probatur ex duabus præsumptionibus, quæst. 89. nnm.22. 112
Dolus probatur præsumptionibus si fuerint graues, secus si leues, q.89. num.23. Licet alij contra, nu.24. 112
Dolus seu fraus quib. coniecturis probetur remittitur arbitrio iudicis, q.89. nu.25. 112
Dolus non probatur inditijs, nisi illa sint perspicua, q.89 nu.26. Declara hoc procedere in dolo vero, secus in præsumpto, nu.36. Sed quæ dicantur inditia perspicua, num.27. & seqq. 112
Dolus non probatur inditijs, nisi illa sint concludenter probata, quæst. 89. num. 37. 112
Dolus præsumptus, seu præsumptionibus probatus non sufficit, quando à lege, vel à Statuto requiritur, q.89. nu.38. 112
Doli præsumptio tollitur per contrariam præsumptionem, q. 89. nu. 39. Declara procedere in dolo præsumpto, secus in dolo vero, num.42. Contra, nu 43. 113
Doli præsumptio est minus fortis, quam præsumptio dolum excludens, q.89. nu.40. Declara, vt nu.41. 112
Doli præsumptio excluditur ex qualitate personarũ, q.89. n.44. 113
Dolus non præsumitur in subdito contra suum Principem, quæst. 89. nu.44. in fine. 113
Dolus non præsumitur in persona rustica, imperita, seu idiota, quæst. 89. nu 45. & seqq. Declara duobus modis, vt nu.48. 113
Dolus non præsumitur in minore, q.89. nu.49. 113
Dolus, seu fraus, an, & quando præsumatur in muliere, quæst. 89. nu.50. & seqq. 114
Dolus non præsumitur in milite, q.89. nu. 54. 114
Dolus non præsumitur sine causa committi, quæst. 89. nu.55. 114
Dolus non præsumitur vbi non adest lucrum, seu commodum, q. 89. num.56. Idem si adest lucrum, seu commodum, sed modicum, nu.57. & idẽ etiam si non adest lucrum, sed damnũ, n.58. 114
Dolus non præsumitur in eo, qui facit actum à iure permissum, quæst. 89. num.59. 114
Dolus non præsumitur in contractibus, q.89. nu.60. 114
Dolus non præsumitur in eo, qui aliquid facit iuris sui conseruandi causa, q 89. nu.61. 114
Dolus non præsumitur ex actu solito, q.89. nu.62. 114
Dolus non præsumitur ex actu palam gesto, q.89. nu. 63. 114
Dolus non præsumitur in ignorante, q.89. num 64. Item nec præsumitur in dubitante, nu 65. Declara primo dummodo ignorantia sit probabilis, & sine animo nocendi, secus si sit crassa, & supina, & cum animo nocendi, num.66. Declara secundo, vt id procedat in ignorãtia facti, secus in ignorantia iuris, n.67. 115
Dolus non præsumitur in eo, qui superioris præceptum [illegible] num.69. 115
Dolus volenti, & scienti non infertur, q.89. nu.70. 115
Dolus excluditur ex necessitate officij, q.89. nu.72, 115
Dolus non præsumitur ex temporis interuallo, q.89. nu.72. 115
Dolus, & fraus excluditur pluribus alijs modis, de quibus remissiuè, q.89. nu. 73. 115
Dolus præsumitur ex qualitate personarum, quæst 89. nu.74. 116
Dolus præsumitur in solito delinquere, q.89. nu.75. 116
Dolus præsumitur in qualitate facti, q.89. nu.76. 116
Dolus præsumitur in ijs, quæ sui natura sunt illicita, & reprobata, q. 89. nu.77. Declara procedere in ijs, quæ sunt prohibita iure naturali, vel diuino, prout est homicidium, furtum, & similia, secus in prohibitis à iure positiuo, nu.78. & seqq. vbi ponuntur exempla huius declarationis. 116. & 117
Dolus præsumitur in eo, qui aliquid agit contra iuris dispositionem, & prohibitionem, q 89. nn.81. 117
Dolus præsumitur in mercante contra iura, vel statuta, q.89. nu.83. Declara primo in eo, qui scienter contra iura mercatur, secus si ignoranter, nu.84. Contra. nu.81. Declara secundo, vt hoc non procedat in contractu, qui sapit naturalem æquitatem, licèt contra iura, vel statuta, nu.86. Declara tertio in contrahente contra dispositionem iuris, seu statuti indubitati, secus dubij, & controuersi, nu. 87. 117
Dolus præsumitur in eo, qui contrahit sine iuris, seu statuti solemnitatibus, q.89. nu. 88. & hæc præsumptio dicitur iuris, & de iure, num.90. Declara, vt nu.89. 117
Dolus præsumitur in eo, qui contrahit cum minore sine legitimis solemnitatibus, q.89. nu.91. 117
Dolus præsumitur in eo, qui omittit facere id, quòd facere debet, q. 89. nu.82. Declara, quia iste dolus dicetur præsumptus, sed non verus, num. 93. Declara secundo, vt procedat in eo, qui scienter omittit, secus si ignoranter, nu.94. 118
Dolus præsumitur in eo, qui non facit illud, quod ratione sui officij facere tenetur, q 89. nu. 95. 118
Dolus præsumitur in eo, qui non est vsus remedijs opportunis, quæst. 89. num.96. 118.
Dolus, & fraus præsumitur ex præcedenti tractatu, quæst 89 num. 97. 118
Dolus, & fraus præsumitur ex præcedentibus, & sequentibus, q. 89. num.98. et seq. 118
Dolus, & fraus præsumitur ex malo sequuto effectu, q.89. n.100. 118
Dolus præsumitur ex actu facto cum personis suspectis, & prohibitis, q.89. num.101. 118
Dolus, & fraus præsumitur ex qualitate temporis, q 89. n.102. 118
Dolus præsumitur ex actu gesto tempore prohibito, q.89. n.103. 118
Dolus, & fraus præsumitur ex mendatio, q. 89. nu.104. declara dummodo ex mendatio resultet aliquod lucrum, vel commodũ, aliàs secus, num. 105. 118
Dolus præsumitur ex falsa expressione, assertione, & persuasione, q.89. nu.106. & iste dolus dicitur verus, & euidens, num. 107. Sed quòd non sit euidens, nu.108. 119
Dolus præsumitur in eo, qui pro vero affirmat illud, quod ignorat esse verum, q.89 num. 109. Contra, nu.110. 119
Dolus, & fraus præsumitur ex taciturnitate, & dissimulatione eorũ, quæ si fuissent expressa actus non sic ad fauorem agentis fuisset celebratus, q 89. num.111. 119
Dolus præsumitur in eo, qui fallendi causa, vel obscurè loquitur, vel sub generalitate verbum aliquid clã includit, q.89. n.112. 119
Dolus præsumitur in non seruante promissa, q. 89. nu. 113. Sed ab ista dolo quælibet causa excusat, nu. 114. 119
Dolus, & fraus præsumitur ex breuitate temporis, q.89. n.115. 119
Dolus præsumitur, quando vnico temporis momento omnia aguntur, q.89. nuus. 116. 119
Dolus præsumitur ex vicinitate actuum, & ex eo, quòd statim, aut incontinenti fit, q 89. nu.117. Declara, vt nu.118. 119
Dolus præsumitur ex frequentia actorum, q.89 nu.119. 119
Dolus præsumitur ex festinantia, seu celeritate, q.89. nu.120. 119
Dolus, & fraus præsumitur ex nimia, & insolita diligentia, quæst. 89. num.121. 119
Dolus, & fraus præsumitur ex insolita cautela, q.89. n.122. & seq. vbi declaratur. 119
Dolus, et fraus præsumitur ex clausulis insolitis, q.89. num.124. 120
Dolus, & fraus præsumitur ex actu insolito, q 89 nu.125. 120
Dolus præsumitur in eo, qui imperio magistratus non obtemperat, q. 89. nu.126. 120
Dolus præsumitur ex violentia, q.89. nu.127. 120
Dolus, & fraus præsumitur ex suppositione tertiæ personæ, q.89. nu. 128. Declara, vt nu. 129. 120
Dolus, & fraus præsumitur ex actu clam gesto, q.89. nu.130. Amplia etiam in rusticis, minoribus, militibus, & similibus personis, nu. 131. Limita primo, nisi aliquid fiat clam ad excludendum dolum aduersarij, nu.132. Limita 2. quando allegatur aliqua iusta causa propter quã actus fuit clam gestus, nu.133. 120. & 121
Dolus præsumitur ex enormi læsione, q.89. nu.140. 121
Dolus præsumitur aduersus personam non beneuolam, quæst. 89. num.141. 121
Dolus præsumitur in eo, qui aliquid facit spreta prohibitione, denunciatione, vel protestatione sibi facta, q 89. num.253. Amplia in scien-

in sciente futuram denunciationem, etiam quòd non adhuc facta sit, nu.143. 121
Dolus, & fraus præsumitur ex actu, qui agenti non prodest, & alteri nocet, q.89.nu.144. 122
Dolus, & fraus præsumitur à verissimili, q.87.num.145. 122
Doli, & fraudis præsumptiones multa remissiuè, quæst.89. num.146. & seq. 122
Dolus, an, & quando excludatur ex ignorantia, seu errore iuris, vide infra vers. Ignorantia iuris.
Dolus, an, & quando excludatur ex eo, quòd quis credidit viro fide digno, vide supra vers. Credens.
Dolus semper requiritur, quando agitur de puniendo aliquem pœna ordinaria, q.103.nu.358. 258
Dolus in Iudice regulariter non præsumitur, quæst.111.nu.381. 598
Dolus Iudicis probandus est non præsumptiuè, sed euidenter, & concludenter q.111.nu.382. Declara si criminaliter agitur. secus si ciuiliter, nu.383. 598
Dolus in iudice, & non imperitia præsumitur, quando ipse iudex reputabatur peritus, q.111.nu.385. Idem, quando enormiter partem læsit, nu.386. Idem ex notoria iniustitia, nu.387. Licèt aliy contra, num.388. Idem ex capitali inimicitia, num.389. Idem si processit de facto, & sine cognitione causæ, nu.390. Idem si denegauit audientiam, num.391. Idem ex qualitate personæ iudicis, num.392. Idem ex qualitate facti, num.393. Idem si non fecit id, quod ratione sui officij facere debebat, num.394. Idem si iudex dixisset se velle iudicare odio, vel amicitia, nu.395. 598
Dolus, & fraus quandoq; in iure, & à Doctoribus pro vna, & eadem re accipiuntur, & inter se confunduntur, q.88.nu.39. 106
Dolus, & fraus differunt in multis, de quibus in q.88.nu.40. 106
Dolus, & animus iniuriandi requiritur, vt iniuria inferatur, quæst.105.num.111. 390
Dolus, & animus iniuriandi semper præsumitur in iniuriante, præterquam in rustico, q.105.n.113. & seqq. quamuis contrarium teneatur per relatos, nu.115. & seqq. 390
Dolus requiritur, vt pœna libelli famosi locum habeat, q.105.num.481. & seqq. vbi declaratur, quando sine dolo quis dicatur facere, publicare, seu retinere libellum famosum, & nume.483. & seqq. vbi an proposito in dubio præsumatur dolus. 426
Dolus debet apparere, vt incendij pœna locum habeat, quia regulariter non præsumitur, nisi probetur saltem ex coniecturis, & indicijs, vt puta ex qualitate facti, temporis, & personarum, quæst.110.num.6. 541
DOMINIVM significatur per ista verba meum, tuum, suum, *& similia, num.62.* 505
Dominium in propria significatione, verificatur in directo dominio, q.108.num.62. 505
Domini) appellatione venit plena proprietas vna cum facultate alienandi sine vlla diminatione, q.108.nu.62. 505
Dominium transfertur in acquisitis in ludo etiam prohibito, quæst.109.nu.185. 535
DOMINVS potest impune verberare famulum suum, quòd an verum sit, & quando, q.105.num.146. 392
Dominus potest agere pro iniuria facta seruo suo, q.105.n.266. 406
Dominus potest agere nomine proprio pro iniuria facta famulo, sed quãdo hoc verum sit, q.105.num.278. & seq. 407
Dominus, seu pater familias non tenetur pro incendio orto culpa suorum seruorum, aut famulorum, q.110.nu.111. & seqq. 553
Dominus, seu pater familias non tenetur pro incendio orto in domo culpa alicuius extranei, & non sui familiaris, q.100.n.114. 553
Dominus, seu pater familias non tenetur pro famulo, seu seruo, qui communiter habitus, & reputatus fuit pro fideli, & diligenti, etiam quòd incendium fuerit causatum culpa per eum comissa in officio ad quod destinatus erat, q.110.nu.115. 553
Dominus exhibendo seruum cuius culpa ortum est incendium liberatur, q.110.nu.117. et seq. contra, nu.119. 554
Dominus tenetur pro incendio commisso per seruum, seu famulum, quem sciebat esse periculosum, vel ebriosum, alia talia committere solitum, q.110.nu.120. 554
Dominus tenetur pro incendio commisso per eius famulum, vel seruum, quando ipse est in aliqua culpa lata, leui, vel leuissima in committendo, q.110.nu.121. 554
Dominus tenetur pro incendio commisso per famulum, quando illud causatum fuit ex culpa pereum commissa in officio cui dominus erat prepositus, q.110.num.122. 554
Dominus tenetur pro incendio immisso per famulum de ipsius mandato, q.110.num.123. 554
Dominus, seu pater familias non tenetur de incendio à sua familia commisso, quando aut constat de certo incendiario, aut de eiusdem domini debita custodia, & diligentia, & sic de ipsius non culpa, secus si non constet de certo incendiario, aut ipsius diligentia, q.110.nu.125. Contra, quòd non teneatur etiam, quòd non constet de certo incendiario, & de eius diligentia, nu.126. vbi de veriori, & communiori opinione. 554
Dominus potest repetere pecuniam amissam in ludo à seruo, q.109.num.177. 535
Domini, & officiales terrarum non prohibentes in eorum terris ludos prohibitos tenentur ad restitutionem eorum, quę in ludo amittuntur in foro conscientiæ, & peccant, q.109.nu.181. 535
Dñus an teneatur pro mutuo facto seruo in ludo, & de materia, q.109.nu.228. 540
Dominus hospicij, an teneatur de incendio orto in hospitio, in quo plures aduenæ hospitabantur tempore orti incendij, an verò hospitantes in eo, q.110.nu.99. 552
DOMVS in qua luditur ludo prohibito publicatur, & fisco applicatur, q.109.n.149. & seq. vbi etiam quod domus non spectat ad susceptorem ludi, sed ad alium. 532
Domus in qua luditur si sit alicuius pupilli, viduæ, aut alterius miserabilis personæ non publicatur, q.109.nu.172. 534
Domum alicuius stercorans, vel in illa cornua affigens tenetur pœna libelli famosi, q.105.nu.469. 425
Domi retinens ludum, quomodo puniatur, & in quibus casibus vide q.109.n.147. & seqq. 530
Domi retinens ludum non potest repetere mutuũ factum lusori, q.109.n.214. & seqq. vbi ampliatur etiam, quòd retinens domi ludum esset persona nobilis, & illud retineret non causa ludi. 538
DONATIO ad pias causas valet etiam, quòd per iram facta fuerit, q.91.n.20. Declara, vt.n.21. 135
DORMIENTES plures reperti fuere, qui in somnis verberarunt, vulnerarunt, aut aliàs deliquerunt, q.98.nu.62. 215
Dormiens si aliquem verberat, vulnerat, siue occidat, aut alio modo delinquat non punitur regulariter, q.98.nu.63. & seqq. vbi ponuntur rationes. 215
Dormiens æquiparatur furioso, q.98.nu.64. 215
Dormiens æquiparatur mortuo, q.98.nu.66. 216
Dormiendo delinquens an peccet, q.98.nu.67. 216
Dormiens si aliquem mutilet, aut occidat non efficitur irregularis, q.98.num.68. Amplia etiam, quòd antequam dormiret fuerit ira tus contra illum, quem postea dormiens occidit, aut mutilauit, num.69. Limita nisi esset solitus dormiendo similia facere, quia tunc efficitur irregularis, nisi fecerit diligentiam, vt solus clausis ianuis, & sine armis in sua camera iaceret, nu.70. 216
Dormienti non fit iniuria, q.98.num.71. 216
Dormiendo delinquens non punitur, si nulla ei potest imputari culpa, secus si aliter, vt puta, quia esset solitus dormiendo delinquere, quia tunc punitur, nisi fecerit etiam diligentiam, de qua in quæst.98.num.73. 216
Dormiendo delinquens punitur, quando dedita opera obdormiuit, vt delinqueret exemplum, vt in q.98.num.74. 216
Dormiendo delinquens non excusatur si vigilans delictum ratificauit, q.98.nu.75. 216
Dormientem offendere ad sui necessariam defensionem licitum est, q.98.num.76. 216

E

EBRIVS delinquendo regulariter in quantumuis graui delicto mitius punitur, q.93.num.1. & num.3. Licè aliy contra, num.2. 160
Ebrius punitur non ob delictum in ebrietate commissum, sed ob culpam, & leuitatem, quam commisit se inebriando, quæst.93.num.4. 160
Ebrius mitius punitur etiam stante statuto, quòd delinquens nullam consequatur misericordiam, q.93.nu.3. 160
Ebrius punitur mitius etiam quòd delinquat in Principem, quæst.93.num.6. 161
Ebrius, an, & quando puniatur pro blasphemia in ebrietate commissa, q.93.nu.7. & seq. 161
Ebrius occidendo, vel mutilando, an incurrat irregularitatem, q.92.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

quæst. 92. num. 9. 161
Ebrius excusatur à pœna pacis ruptæ, q. 93. nu. 10. 161
Ebrius excusatur etiam in pœnis statutarijs, quæst. 93. nn. 11. 161
Ebrius sine sua culpa non cognoscens vini qualitatem, & potentiam, vel deceptus à socijs, qui in vino mixturam posuerunt, nullatenus punitur, q. 93. num. 12. Licèt alij contra, nu. 13. 161
Ebrio pœna minuitur iudicis arbitrio, q. 93. nu. 14. 161
Ebrio non potest imponi pœna corporalis, sed tantum leuis, et pecuniaria, q. 93. nu. 15. contra, nu. 16. 161
Ebrij confessio non valet, q. 93. nu. 17. 162
Ebrius tunc demum mitius punitur, quando est taliter inebriatus, vt quicquid agat ignoret, ac in totum à mente alienatus reperitur, secus si sit leuiter ebrius, & propter vinum tantummodo exhilaratus, q. 93. nu. 18. Declara, vt num. 19. 162
Ebrius non punitur mitius, quando se inebriauit sciens se solitum in ebrietate delinquere, & alios percutere, q. 93. nu. 20. 162
Ebrietas procurata, & affectata ad effectum, vt delinquendo excusationem acquirat delinquens, non iuuat ipsum ebrium, quæst. 93. num 21. 162
Ebrius post ebrietatem gloriando se de delicto, & illud ratificando non punitur mitius, q. 93. num. 22. 162
Ebrietas nõ præsumitur, ideo probanda est per allegantem, quæst. 93. num. 23. 162
Ebrietas quomodo probetur, & quibus signis, & an sit difficilis probationis, & an per testes de credulitate, q. 93. nu. 23. & seq. 162
EFFODIENS metallum in fundo alieno debet dare vnam decimã Principi, & aliam Dño fundi, q. 104. n. 62. effodientes vero in loco publico, vel Principis, quid debeant soluere, num. 63. 377
ELECTIO facta calore iracundiæ, non valet, quæstio. 91. num. 29. 136
Electa vna actione an, & quando possit actor aliam actionem proponere, vide supra versic. Actio, & versic. Cumulatio.
Electio est debentis in alternatiuis, q. 103. nu. 168. 351
EMENS seu vendens libellum famosum punitur eadem pœna, qua punitur illius author, q. 105. nu. 453. 423
Ementes, & vendentes Barattarias puniũtur, vt in q. 109. n. 147. 531
EMPHYTEOTA an possit in fundo emphyteotico incidere lapidicinas, q. 104. nu. 41. 374
EPISCOPVS quando possit remittere iniuriam factam clerico, vel suæ ecclesiæ, q. 105. nu. 292. 408
Episcopus potest remittere iniuriam, sibi illatam quantum ad suam personam, sed non quoad ecclesiam, quæst. 105. n. 294. 408
Episcopus, seu clericus, non censetur remisisse iniuriam per salutationem, conuersationem, & similes actus, q. 105. nu. 373. Declara, vt nu. 374. 416
Episcopus faciens libellum famosum quomodo puniatur, quæst. 105. num. 434. 422
Episcopus non potest remittere infra annum pœnam suspensionis, quam incurrit Iudex ecclesiasticus iudicando per sordes, quæst. 111. nu. 73. 567
Episcopus nõ tenetur de imperitia sui Vicarij, quæst. 111. n. 462. 607
Episcopus, qui pecunia corruptus iniustitiam facit, non tenetur pœna suspensionis a diuinis per annum a iure Canonico imposita, quæst. 111. num. 227. 582
AEQVIPARATIO vbi fit vnius loci ad alium, disposita in vno loco extenduntur ad alium, q. 103. n. 231. & seq. 357
Aequiparatorum idem est iudicium, q. 103. nu. 233. 357
ERROR reuocatæ confessionis plenè probandus est, q. 81. nu. 338. Contrar quod sufficiant præsumptiones, & coniecturæ, num. 339. & seqq. 44
Error reuocatæ confessionis probatur per testes, & non per torturam, q. 81. nu. 342. 45
Error confessionis probatur, probando rem aliter se habere, q. 81. nu. 345. Declara, vt nu. 344. & seqq. 45
Error confessionis deliberatæ non dicitur deliberatus, probando rem se aliter habere, nisi etiam probetur causa erroris, & quare sic reus fuit confessus, q. 81. nu. 344. licet alij contra, nu. 345. Declara, vt num. 346. 45
Error confessionis, vt dicatur probatus, non sufficit probare quemlibet errorem, seu erroris causam, sed debet probari talis error, qui non cadat in latam culpam, q. 81. n. 347. 67
Error potius præsumitur quam dolus, q. 89. nu. 6. 45
Error iuris, an & quando excuset vide infra versic. Ignorantia iuris.
Error iuris excusat a dolo, q. 90. nu. 93. 130
Error iuris, an præsumatur, & quomodo probetur, quæst. 90. nu. 105. & seqq. 131
EVENTVS bonus in delictis excusat delinquentem a pœna, q. 98. num. 173. Contra, num. 174. & seqq. Distingue, vt num. 179. 229. & 230
EXCIPIENDO contra testes actorem, vel accusatorem si quis eos in exceptionibus infamando iniuriauerit, non tenetur actione iniuriarum si exceptionem probauerit; secus, si non probauerit, q. 105. nu. 233. Quamuis alij contra, num. 234. & quid si excipiens protestatur se sic excipere, non animo iniuriandi, &c. num. 236. & seq. 402
Exceptionem infamatoriam oppositam non probans præsumitur iniuriandi animo illam proposuisse, q. 105. nu. 238. 402
EXCOMMVNICATIONIS sententia per iram prolata valet, q. 91. num. 34. 135
Excommunicatio opposita in vim dilatoriæ probatur per instrumentum, q. 84. num. 28. Declara, vt nu. 29. 74
Excommunicatio non incurritur sine dolo, & isto casu lata culpa non æquiparatur dolo, q. 87. nu. 33. 98
Excommunicationis, seu interdicti sententia, an & quando appellationem admittat, q. 101. nu. 66. & seqq. 303
Excommunicari an possit proximus pubertati, q. 92. nn. 159. 155
Excommunicatus eo, quia aliquid dederit, seu receperit pro obtinenda gratia, vel iustitia non absoluitur, nisi prius quantum dedit, vel recepit integraliter pauperibus largiatur, quæst. 111. n. 295. & seq. Vbi amplius, quod non sufficit remissio, seu donatio partis, licet bene excuset impotentia restituendi. Sed an isto casu non valens pauperibus restituere luat in corpus vide ibidem, num. 297. 590
Excommunicatus ex eo, quod aliquid dederit, aut receperit pro obtinenda gratia, & iustitia apud sedem Apostolicam si postea in diuinis se ingesserit irregularis est, q. 111. nu. 304. 591
Excommunicatio quam quis incurrit ex receptione, seu datione pecuniæ pro obtinenda gratia, vel iustitia apud sedem Apostolicam comprehendit omnes personas, siue clericos, siue religiosos, siue masculos, siue fœminas, & siue etiã familiares curiæ, q. 111. nu. 305. et num. 306. Vbi an comprehendat episcopos, et num. 307. Vbi an comprehendat Cardinales. 591
Excommunicatio, & aliæ pœnæ inflictæ propter dationem, seu receptionem pecuniæ pro obtinenda gratia, vel iustitia apud sedem, & Apostolicam locum habent etiam, quod gratia, seu iustitia non obtineatur, q. 111. nu. 316. 592
Excommunicatio imposita propter dationem, seu receptionem pecuniæ pro obtinenda gratia, vel iustitia apud sedem & Apostolicam non habet locum, quando non interuenit realis datio, promissio, pactum aut aliquod verbum, quia sola cogitatio, & mentalis resolutio non sufficit, q. 111. num. 353. 595
Excommunicatio, & aliæ pœnæ impositæ ijs, qui dant, seu recipiunt pecuniam pro obtinenda gratia, vel iustitia apud sedem Apostolicam non habent locum, nisi talis datio, seu receptio dolo, & malo animo interueniat, q. 111. n. 357. 595
EXCVSATOR, quando admittatur ad allegandum causas absentiæ, seu alterius impedimenti vide supra versic. Excusator.
EXEMPLANS, et scribens libellum famosum tenetur eadem pœna qua tenetur illius author, q. 105. num. 446. et seqq. Vbi etiam quid de eo, qui alteri tradidit libellum famosum ad scribendum. 423
EXEQVVTOR iudex, quando excusetur exequendo alterius iudicis iniustam sententiam, & quando illam exequi teneatur, q. 97. nu. 67. et seqq. & dixi infra vers. Iudex. 195
Exequutor quis dicatur merus, & quis mixtus, quæst. 97. nu. 80. 198
Exequutores, & birroarij exequendo iudicis, & præsidis iniustam sententiam, seu præceptum, an, & in quibus casibus excusentur, q. 97. num. 121. & seqq. 204
EXHAEREDATIO facta calore iracundiæ non ualet, q. 91. nu. 27. 136
EXTENSIO semper intelligitur fieri cum omnibus suis qualitatibus, q. 103. nu. 229. & num. 247. 358
EXTIMATIO iniuriarum, quomodo sit facienda, & quãdo, vide supra in uerbo Iniuriarum extimatia.
EXTORSIO propriè est, quando officialis indebitè aliquem uexando pecuniam ab eo recipit, q. 111. nu. 50. 365
Extorsionis pœna est pœna concussionis, q. 111. nu. 49. 565

Extor-

Exorsio propriè non est concussio, & differunt inter se, vt in quæst. 111. num. 50. 565

EXTRAIVDICIALIS confessio non probat plenè, ideò non sufficit ad condemnandum, q. 82. num. 1. Limita pluribus modis, vt ibi in nu. seqq. vide supra verbo Confessio.

Extraiudicialis confessio regulariter facit contra confitentem inditium ad torturam, q. 82. num. 23. Ampliatur, & limitatur pluribus modis, vt ibi, vide supra verbo Confessio.

F

FABRICANS libellum famosum, quomodo puniatur, vide in verbo Pœna.

Fabricantes taxillos, illosq; vẽdentes non puniuntur, q. 109. nu. 173. & seqq. vbi an mortaliter peccent. 534

FALSI crimen, an probetur per scripturas, q. 84. n. 13. et 14, 73

Falsitas non præsumitur in muliere, q. 89. nu. 53. 114

Falsa confessio non præiudicat confitenti, q. 81. nu. 21. & in parte falsa in totum præsumitur falsa, num. 22. In dubio tamen confessio præsumitur vera, & non falsa. 4

Falsitas, an, & quando, & in quibus casibus sit excusabilis propter loci consuetudinem, vide supra verbo Consuetudo, & q. 95. nu. 3. & pluribus seqq. præsertim, num. 12. & 13. vbi de Notario, qui apposuit in instrumẽto pecuniam esse numeratam. quia verè numerata non est.

Falsitas testium superueniens in causa ciuili, seu criminali an, & quando faciat supersedere in negotio principali, vide in verbo Causa.

Falsum instrumentum si producatur non facit supersedere in causa principali, quando tota vis ipsius causæ stat in ipso instrumento, q. 100. num. 101. 287

Falsitas commissa in ludo, qua pœna puniatur, q. 109. num. 65. 66. & seqq. 522

FAMA publica excusat à dolo, & a calumnia, q. 90. nu. 43. 126

FAMILIARES, de cohorte iudicis, & officialis pecunia corrupti tenentur pœna repetundarum, sicut tenetur iudex, vel officialis, q. 111. num. 140. 574

FENVM retinens in domo contra voluntatem domini ex quo incendium ortum sit, dicitur in culpa, q. 110. num. 59. & 60. vbi secus si nulla præcedat conuentio de non retinendo fenum eo loci, & nu. 61. vbi quid si fenum fuit reconditum humidum, & malè siccum, ex quo postea ignis fuit accensus. 548

FIDEIVSSOREM præstare non tenetur is, qui sine fideiussore soluendo est, quæst. 107. nu. 43. Contra, num. 44. 442

Fideiussor in pace, vel promittens vnus pro alio pro obseruatione pacis, non tenetur ad pœnas corporales, & capitales, quæst. 107. num. 75. 446

Fideiussor in causa ludi non potest conueniri, quia fideiussio est nulla, quæst. 109. num. 206. 537

Fideiussores plures de non offendendo, an teneantur insolidum, & vnus pro alio, an verò pro virili, q. 107. n. 369. vbi remissiuè. 481.

FILIVS delinquendo de mandato patris excusatur regulariter, q. 97. num. 149. 207

Filius delinquens de mandato matris pariter excusatur, quæst. 97. ncm. 150. 207

Filius delinquando de mandato patris excusatur in leuioribus, q. 97. num. 153. Secus in grauioribus, & atrocioribus, num. 154. Et quæ in proposito dicant delicta leuiora, seu grauiora, n. 155. 208

Filius non excusatur delinquendo de mandato patris in iniuria personali, quæst. 67. nu. 156. Etiam quòd sit data manu vacua, num. 157. 208

Filius non excusatur in crimine violentiæ propter mandatum patris, q. 97. nu. 158. & seq. vbi etiam quid in turbatiua. 208

Filius non potest bannitum patrem impunè occidere, q. 103. nu. 275. Contra, num. 276. Et hæc vltima opinio procedet, quando pater esset hostis patriæ, & contra patriam veniret, num. 277. & 278. vbi quid si pater erat reus læsæ maiestatis, vt nu. 279. vbi quid si actu non veniebat contra patriam. 360

Filius potest cogere patrem ad ipsum emancipandum propter atrocem iniuriam sibi illatam, quæst. 105. nu. 141. 392

Filius potest semper conueniri à patre pro iniuria ipsi illata, quamuis leuis sit, q. 105. nu. 145. 392

Filius non potest agere pro iniuria facta patri, q. 105. nu. 258. 405

Filij adoptiui, aut spirituales non comprehenduntur, nec actiuè, nec passiuè in pace, seu cautione de nõ offendẽdo, q. 107. n. 350. 478

Filius familias, seu seruus si ludendo vicerint aliquam pecuniarum quantitatem datur aduersus parentes, & patronos repetitio pecuniæ amissæ, quatenus tamen in eodem peculio remanserunt, & ex ea pater, & dominus fuerint facti locupletiores, quæstio. 109. num. 180. 535

Filij possunt reuocare alienationem bonorum, quæ pater propter ludum dissipauit vsque ad legitimam, q. 109. nu. 187. 535

Filij Decurionum, & nepotes, & pronepotes, nec in metallum, nec in opus publicum, nec ad bestias, neque fustibus cæduntur, quæst. 98. num. 96. 219

Filius delinquendo, an, & qua pœna fit puniendus si pater eum curiæ præsentet, q. 98. nu. 164. & seqq. vbi ampliatur, & limitatur pluribus modis. 228

FISCVS à sententia contra ipsum lata appellare potest, quæst. 101. num. 30 & 31. vbi idem de promotore criminis, quod tamen non procedit de consuetudine, num. 32 & 33. vbi etiam quid hodie seruetur vigore Bullarum Apostolicarum, prout nec etiam fiscus appellat, quando appellare esset prohibitus ab aliqua constitutione, vel statuto, nu. 34. 299. & 300

Fiscus, an restituatur in integrum aduersus sententiam contra ipsum latam, quæst. 101. num. 35. Vbi multa generaliter de materia, ex quibus colligitur prima conclusio, quòd quando sententia est nulla ipso iure, vt puta, quia fuerit lata fisco absente, vel per sordes, prænaricationem, aut corruptionem aliquam, tunc semper fiscus restituitur, vt num. 36. Secunda conclusio, quòd in non pœnalibus, etiam quòd valida sit sententia fiscus ex capite læsionis restituitur sub prætextu probationum nouiter repertarum: In pœnalibus verò nullatenus restituitur, siue quis sit absolutus in totum, siue in parte, num. 37. & 38. Tertia conclusio, quòd ex magna causa, & propter delicti atrocitatem ex nouis superuenientibus probationibus, potest Princeps de eius absoluta potestate, licèt secus de ordinaria fiscum restituere aduersus sententias, & absolutorias contra ipsum latas causæq; reuisionem committere, num. 39. Quarta conclusio, quòd tàm in pœnalibus, quàm non in pœnalibus nunquam fiscus restituitur, quando Princeps per seipsum, non autem per procuratores fiscales, & administratores (quòd raro contingit) causam agitauit, num. 40. Quinta conclusio, quòd tam in pœnalibus, quàm in non pœnalibus fisco nõ nisi infra quadriennium restitutio conceditur, num. 41. Sexta conclusio, quòd quando sententia fuit lata contra fiscum ex falsis probationibus, tunc retractatur, vel ipso iure, vel ope restitutionis in integrum, vel per viam querelæ, num. 42. Septima conclusio, quòd ex nouis probationibus detecta rei innocentia, quandocunque reus condemnatus etiam ope restitutionis in integrum potest retractare sententiam contra ipsum latam, nu. 43. 300. & 301

Fiscus etiã prohibetur facere pactum de quota litis, q. 106. n. 19. 430

Fiscus repetit pecuniam amissam in ludo data negligentia principalis, qui repetere debebat, & non curabat, q. 109. nu. 189. & seqq. vbi an ista actio competat fisco ecclesiastico, vel seculari. 536

Fiscus non succedit in hæreditate delata damnato in metallum in capaci, sed defertur venientibus ab intestato, quæst. 102. num. 161. 332

FORENSES non inuenientes fideiussorem, an, & quando admittantur ad iuratoriam cautionem, q. 107. nu. 42 442

FORES alicuius stercorans, vel in illis cornua affigens, tenetur pœna libelli famosi, q. 105. nu. 469. 425

FORMA libelli in actione iniuriarum, q. 105. nu. 384. 417

Forma libelli contra iudicem, qui malè iudicauit dolo, aut per imperitiam, q. 111. nu. 582. 518

FORI Iudicatum occidens in Regno gaudet impunitate, sicut si occidisset bannitum, q. 103. nu. 2. 336

FRANGENS pacem, vel treguam, quomodo puniatur vide in verbo, Pace.

FRATER non potest impune occidere fratrem bannitum, q 103. nu. 280. Contra, nu. 281. 361

FRAVS quid sit, q. 88. nu. 35. 106

Fraus fit de permisso ad prohibitum q. 88. nu. 35. 106

Fraus à ferendo dicitur, q. 88. nu. 36. 106

Fraus alia bona, alia mala, q. 88. nu. 37. 106

Fraus quandoq; committitur de tempore ad tempus, quandoq; de nomine ad nomen, quandoq; de persona ad personam, quandoq; de loco ad locum, quandoq; de re ad rem, & quandoq; de contractu ad contractum, q. 88. nu. 38. 106

Fraus & dolus quandoq; in iure, & à Doctoribus pro vna, & eadem re acci-

re accipiuntur, & inter se confunduntur, q.88. num.39. 106
Fraus, & dolus differunt in multis, de quibus in q.88.nu.40. 106
Fraus inest dolo sicut species generi, & ideò omnis fraus est dolus, sed non è contra, quia latior est significatio doli, quam fraudis, q.88.num.51. 106
Fraus in quo differat à simulatione, q.88.nu.4.2 106
Fraus in quo differat à fallatia, calliditate, machinatione, & impostura, q.88.num.43. 106
Fraus quandoq; accipitur in iure pro delicto, quæst.88.nu.44. 106
Fraus quandoq; accipitur in iure pro pœna, q.88.nu.45. 106
Fraus quandoq; accipitur in iure pro damno, & periculo, quæst. 88. num.46. 106
Fraus quandoq; accipitur pro iniuria in iure, q.88.nu.47. 106
Fraudis materiam, supple supra verbo, Dolus.
Fraus ex quibus præsumatur, & ex quibus excludatur, vide supra verbo Dolus.
Fraus in dubio non præsumitur, q. 89. num.4. Ideò per allegantem probanda etiam in specie, num.5. 110
Fraus est difficilis probationis, ideò coniecturis probatur, q.89.nu.17. contra, num.18. Resolue, vt num.19. 112
Fraus commissa in ludo qua pœna puniatur, quæst.109.num.65.& 66. & seqq. 522
FRENETICVS, insanus, demens, seu mente captus delinquendo excusatur, q.94.nu.2. 163
FRVMENTVM si quis fateatur extraxisse extra territorium cum licentia, an possit reiecta qualitate licentiæ condenari q.81.nu.150.& seqq. 20
FVMI venditores vocantur illi, qui accepta pecunia promittunt bonum litis euentum, & alia in detestationem huius criminis, q. 111.nu.279.& seq. 588
FVRIOSVS delinquens in furore excusatur à pœna, quæst. 94. num.1. 163
Furiosus quis dicatur, quis freneticus, quis fatuus, quis demens, quis insanus, & quis mente captus, q.94.nu.3. 163
Furiosus non punitur, etiam quòd post delictum redierit ad sanam mentem, q.94.nu.4. 163
Furiosus habens dilucida interualla si delinquit tempore sanæ mentis non excusatur, si verò deliquerit tempore furoris excusatur, quæst.94.num.5. & seqq. Et in dubio ad excludendum pœnam præsumitur quis potius deliquisse tempore furoris, quam sanæ mētis, num.8. Licèt alij contra, num.9. & licèt etiam alij dixerint consulendum esse Principem, num.10. Sed dic verius esse id totum remitti iudicis arbitrio, qui ex qualitatibus, & circunstantijs iudicabit, an delictum fuerit commissum tempore furoris, an verò tempore sanæ mentis, nu.11.& 12. 164
Furiosus effectus post delictum commissum tempore sanæ mentis excusatur à pœna, quæst.94.num.13. Licèt alij contra, num.14. Etiã quòd nulla sit spes, quòd effectus furiosus reducatur ad sanam mentem, num.15. Ac etiam, quòd furor superueniat post formatum processum & post sententiam, num.16. Licèt alij contra, num.17. Sed pro concordia distingue, vt num.18. 164.& 165
Furiosus effectus post delictum commissum excusatur à pœna capitali, & corporali, secus autem à pœna confiscationis bonorum, seu pecuniaria, q.94.num.19. Declara, vt num.20. et seqq. Sed quid in pœnis arbitrarijs, nu.24. 165.& 166
Furiosus effectus post delictum commissum excusat à pœna capitali, & corporali, secus autem à pœna confiscationis bonorum, seu pecuniaria, q.94.num.19. Declara, vt num.20.& sequentibus. Sed quid in pœnis arbitrarijs, num.24. 165.& 166
Furiosus effectus post delictum commissum non dimittitur, sed custodiatur, quando est aliqua spes, vt ad sanam mentem reducatur, q. 94.nu.25. 166
Furiosus si in furore aliquem occidat irregularitatem non incurrit, q.94.nu.26. 166
Furiosus delinquendo excusatur etiam in crimine parricidij, quæst. 94.num.27. 166
Furiosus non rumpit pacem, seu cautionem de non offendendo, quæst. 94.num.28. 166
Furiosus delinquendo nõ punitur aliqua pœna nec ordinaria, nec extraord., q. 94.num.29. Quamuis alij contra, num.30.166.& 167
Furiosi confessio confitenti non nocet, q.94. nu.31. 167
Furiosus euasus culpa sua non excusatur, q.94 num.32. mitius tamen punitur num.33. Declara dummodo etiam culpa sua euadens furiosus sciat se solitum in furore delinquere, num.34. Verum vix dari videtur casus, in quo quis velit furiosus euadere culpa sua, num.35. 167
Furiosus delinquens non excusatur in atrocissimis, q.94.num. 36. Cõtra, num.37. 167
Furiosus delinquendo non excusaiur in crimine læsæ maiestatis, q.94. num.38, Contra, nu.39. 167
Furiosus, qui reuera non fuit, sed simulauit se talem ad hoc, vt à delicto excusetur, punitur tanquam sanæ mentis, q.94.num. 40. & isto casu quid iudex debeat facere interrogando reum, vt sciat, an simulet furorem, num. 41. & seqq. vbi etiam, quòd iudicio medicorũ, & præsumptionibus probatur talis coniectura. 168
Furiosum consulens ad delinquendum, seu illi accommodans gladium, aut alio modo opem præstans punitur, & non excusatur propter furorem delinquentis, q.94.nu 44. 168
Furiosus, licèt non sit puniendus propter delictum, non est tamen dimittendus, & liberandus, sed custodiendus est à suis in carceribus, & vinculis, quæst.94.num.45. 168
Furiosus de præterito, præsumitur etiam furiorus in futurum, quæst. 94.num.52. Limita primo dummodo furor de prætertto fuerit continuus, & successiuus, secus si momentaneus, num. 53. Limita 2. quando actus est gestus breui tempore post furorem, secus si ex interuallo, num.54. Limita 3. quando nou apparet post furorem, quem fuisse sanæ mentis, secus si appareat extenuato tempore à furore cessasse, & fuisse sanæ mentis, quia tunc præsumptio summitur ex vltimo statu, nu. 55. 169
Furor non præsumitur, ideò probandus per allegantem, q.94. nu. 48 Quamuis alij contra, nu.46 168
Furoris probatio est difficilis, ideò probatur signis, & coniecturis, q. 94.num.50. Sed quibus signis, & quibus coniecturis, nu.51. vb. remissiuè. 169
FVRTVM præsumitur in dubio factum ab inimico non causa lucri, sed propter vindictam, q.107. nu.244. Contra, nu.245. 464
Furtum factum illi, qui domi suæ ludum retinet impunibile est, quæst. 109.num.141. et seq. vbi ampliatur etiam in furto facto retinẽti ludum pilæ, in quo magna quantitas pecuniarum luditur. 531
Furtum, seu damnum factum retinenti ludum impunibile est, etiã quòd sit factum ab alio, quàm à lusore, q.109, nu.145. 531
Furtum factum aleatori tunc demum impunibile est, quando illud est factum tempore ludi, secus si alio tempore. q.109.nu.153. 532
Furtum factum aleatori impunibile est, quando illud factum est in domo ipsius aleatoris, secus si in alio loco, q.109.nu.157 533
Furtum commissum in domo susceptoris ludi impunibile est in re ipsius susceptoris, vnde secus si fuerit furata res alterius. quæst. 109. num.162. 533
Furtum factum inter collusores punibile est, q.109.num.163. Declara vt, num.164. 533

G

GENERALIS oratio generaliter intelligi debet, etiam quòd in vno casu sit maior ratio, quàm in alio, quæst. 103. num. 249. 358
GLADIVM paruum pro incidendo panem deferens non punitur pœna delationis armorum, q.108.num.77.& seqq.& in proposito, qs dicatur gladius paruus, n.80. Et qd vigore Bullæ Pij Quarti & Secundi de deferente gladium cum cuspide, nu.81. Quòd si quis deferret gladium etiam paruum animo offendendi aliquem, vtique puniendus est non obstante ipsius breuitate, num.82. 508
GRASSATORES viarum possunt impune occidi de iure communi, q.103.num.12. 338
GRATIA si contineat alternatiuam electio non est iudicis sed aggratiati, q.103.nu.149. 350
Gratia seu iustitia à Sede Apostolica mediante pecunia, est nulla ipso iure, q.111, num.338. 593

H

HABITATOR alicuius domus gratis, & sine pensione, tenetur de incendio orto etiam ex sua leuissima culpa, quæst. 110.num.28. 544
Habitator, seu conductor, quando teneatur de incendio contingente in domo cõducta ex leuissima eius culpa, q.110.n.25.et seqq. 543

UNIVERSIDAD DE MURCIA

Habitator non potest condemnari ex sola præsumptione, quòd incendium præsumitur ortum sua culpa, nisi probet culpam specialem alicuius certæ, & determinatæ personæ, q.110.nu.63. contra.n. 95. Sed an isto casu sufficiat præsumptiua probatio, nu.94. 551

HEBRAEVS non tenetur restituere alteri hebræo pecuniam in ludo victam, q.109.nu 195. secus autem Christiano. 536

HAEREDITAS delata incapaci non defertur fisco, sed substitutis, & in eorum defectu venientibus ab intestato, q.102.n.160. Licèt alij contra, num.162. Fiscus non succedit in hæreditate delata incapaci, sed substitutis, & in eorum defectu venientibus ab intestato, q.102.n.166. Licèt alij contra, nu.162.331.& 332

Hæreditas delata damnato in metallum incapaci non defertur fisco, sed venientibus ab intestato, q.102.nu.161. 332

Hæres non potest contrauenire confessioni, seu assertioni defunctitā in criminalibus, quàm in ciuilibus, q.81. num.16.& seqq. vbi declaratur hæc conclusio duobus modis.

Hæredes ex parte promissoris veniunt actiuè in promissione de non offendendo, & propterea dicta promissio censetur rupta per offensionem factam ab hæredibus promissoris, q.107.num.353. contra, nu.354. declara, vt, nu.358. 476

Hæres ignorans pacem factam, seu promissionem præstitam pro eo à defuncto de non offendendo aliquem, non dicitur rumpere pacē, seu cautionem si contraueniat, quia ignorantia eum excusat, q. 107.nu.357. 479

Hæredes vbi expressè nominati sunt in pace, seu cautione de non offendendo, non intelliguntur de omnibus hæredibus, & successoribus in infinitum, sed tantum intelliguntur de primo hæredc, seu de primis hæredibus si plures instituti fuerint, quæst.107.nu. 366. 480

Hæredis appellatione an veniat bonorum possessor, seu alius, qui loco hæredis subrogetur in pace, seu cautione de non offendendo, quæst. 107.num.363. 480

Hæredes iudicis, qui malè per imperitiam iudicauit, an teneantur parti ad interesse, q.111.nu.567. 617

HAERESIS crimen probatur per scripturam, q.84.nu.16. 73

Hæresis crimen an appellationem admittat, q.101.nu.45.& 46. 301

HOMICIDA quando est incertus propter multitudinem delinquentium vt supra, tunc non solum non habet locum pœna iuris ordinaria, sed nec etiam statutaria, q.96.nu.56. 182

Homicida quando est incertus propter multitudinem delinquentium, vt supra, tunc pœna extraordinaria, quæ imponitur erit tantummodo pecuniaria, q.96.nu.57.& poterit etiam esse exilij: Immò etiam exilij, vel pecuniaria simul, aut relegationis, num.58. 182

Homicida, quamuis incertus propter multitudinem delinquentium, vt supra, omnes tamen tenentur pœna l. Aquiliæ ad damna, & interesse, q.96.num.59. 182

Homicida, quando est incertus propter multitudinem, adhuc tamen omnes, qui in rixa interuenerunt efficiuntur irregulares, q.96. num.60. 183

Homicidio à pluribus commisso in rixa, quomodo sit formanda inquisitio, q.96.nu.61.& seq. vbi de materia. 183

Homicida licèt sit incertus propter multitudinem personarum, adhuc tamen omnes tenentur de homicidio, si ex proposito interuenerunt, q.96.nu.72. Quamuis alij contra, nu.73. Limita procedere, quando omnes sunt coadunati ad occidendum, secus si coadunati ad verberandum, quia tunc homicidio sequuto vnusquisque tenetur de eo, quod fecit, nu.74. Limita 2. quia ista qualitas præcedentis tractatus non præsumitur, ideò probanda per fiscum, nu.75.& seq. Immo est probanda non præsumptiuè, sed certè, & plenè, nu.77. Contra, nu.78. Item probanda est eadem tractatus qualitas, non quoad vnum tantum, sed quoad omnes, nu.79. 184.& 185

Homicida si sit incertus propter multitudinem personarum, quæ in rixa interuenerunt, tunc omnes torqueri possunt ad sciendum quis vulnerauerit, & occiderit, q.96. num.80. Sic etiam possunt torqueri ad sciendum, an vulnerantes, & rixantes deliberatè interuenerint, nec ne, num.81. Et sic quoque homicidio commisso in domo possunt omnes de domo torqueri ad sciendum quis occiderit, nu.82. Limita prædicta primo dummodo contra torquendum præcedenti inditia, vt puta mala fama, alias secus, nu. 73.& sequentibus, vbi de materia. Immo non sufficit mala fama in genere, sed debet esse in specie, nam.84. Sic nec aliquis potest super tractatus torqueri, nisi tractatus præcesserint inditia, num.85.86.& 89. Si etiam quis letale vulnus intulerit torqueri nemo poterit, nisi contra eum particularia adsint inditia, quòd illud vulnus intulerit, num.88. Sic occiso aliquo ex lapide proiecto ex vna domo, nullus de domo torqueri poterit, nisi contra eum adsit inditium, quòd proiecerit, num.90. Et sic demum homine occiso in domo reperto, nullus de domo torqueri poterit, nisi contra ipsum adsit indicium, num.91. Sublimita hanc primam limitationem, vt procedat, quando vulnus, vel fuit vnicū, vel si plura, non tamen tot quot erant rixantes, tunc enim, vt supra non torquetur, nisi is contra quem laborat mala fama, aut aliud particulare inditium, secus si vulnera fuerunt tot quot erant rixantes, & multo magis si fuerint plura, quam rixantes, quia tunc sine alio inditio omnes torquentur, licèt incipiatur à magis suspecto, num.92.& num.95. Limita secundo, seu declara prædicta, quia si astantes homicidio perstiterint, & negauerunt se occidisse, au vulnerasse, tunc sunt absoluendi, num.94. Et quid si fuerint torti super præcedenti tractatu, num.95. Et quid si fuerint torti illi de domo, in qua quis fuit occisus, & vt supra perstiterint, num.96.& seq. 186.& 187.

Homicidæ non appellant hodie à sententijs contra eos latis, q.101.n. 58. contra, nu.59. 302

Homicida an, & quando excusetur propter consuetudinem, q.95.nu. 23.& seq. 173

Homicidium si sit à pluribus commissum, & nesciatur à quo particulariter, an, & quomodo procedatur ad condemnationem, & de materia vltra infrascripta, vide supra Delinquentium incertitudo, & infra versiculo Occisus, versic. Mortuos, & versic. Vulneratus.

Homicidium commissum cum multitudine personarum reputatur difficilis probationis, ideò probatur præsumptionibus, & coniecturis, q.66.nu.70 contra, nn.71. 184

Homicidium si sit commissum à pluribus in rixa, & occisus repertus fuerit cum pluribus vulneribus, quorum vnum quo dq de per se non erat letale, sed simul iuncta mortem attulerunt, constat dq quòd omnes vulnerarunt, sed non constat cuius ictu vulneratus obierit, tunc licet omnes teneantur de occiso, quæst.96.num.34. Non tamen tenentur pœna ordinaria homicidij, sed extraordinaria iudicis arbitrio, num.35. contra, num.36.& seq. 179

Homicidium si commissum sit à pluribus in rixa, & occisus reperiatur pluribus vulneribus affectus, quorum vnum, vel plura erant letalia, alia autem non letalia, & processores sunt certi, sed ignoratur quis letale vulnus intulerit, & cuius ictu vulneratus obierit, tunc omnes puniuntur non pœna ordinaria homicidij, sed extraordinaria iudicis arbitrio, q.96.num.38.& 40. Licet alij Contra, num.39. 180

Homicidio à pluribus commisso in rixa, quomodo sit formanda inquisitio, q.96.nu.61.& sequenti, vbi de materia. 183

Homicidium si quis fateatur appensatè commisisse non potest amplius postea probare, quòd non appensatè occiderit, q.81.num.125. Contra, num.126. 18

Homicidium si pater committat in personam filiæ repertæ in adulterio, & ipsius adulteri est excusabile propter iustum dolorem, q.91.num.6. 134

Homicidium si maritus committat in personam vxoris deprehensæ in adulterio, & ipsius adulteri excusabile, q.91.num.6. 134

HOSPES an teneatur de incendio orto in hospitio, in quo plures aduenæ hospitabantur tempore orti incendij, an verò hospitantes in eo, q.110 nu.99. 552

HOSTES publici si incendium immittant non ptest alicuius culpæ tribui, q.110.nu.87. 550

I

IANVA alicuius stercorans, vel in illa cornua affigens tenetur pœna libelli famosi, q.105.nu.469. 425

IGNIS, si transeat de vna domo in aliam, tunc demum habitator domus, vbi ortum est incendium tenetur ad emendatoonem damni dummodo in illo primò incendio fuerit in aliqua culpa; alias secus, vt puta si casu furtuito incendium ortum fuisset, q. 110 num.136.& seq. Vbi idem si constat incendium ortum in domo mea causatum fuisse culpa alterius pro quo de iure non teneor. 556

Ignis scintilla si ex domo mea euolauit in domum, vel fœnile vicinum ego tunc non teneor de tali incendio, quia casu fortuito euenisse reputa-

reputatur, quæst. 110. nu. 139. 556

Ignem si quis de nocte, non retinet velatum præsumitur in culpa incendij subsequuti, q. 110. num. 55. & 56. Vbi quomodo debeat esse velatum, vt culpa excludatur, & nu. 57. Vbi è cõtra quod excludatur culpa ex cooperatione. 548

Ignem retinens in loco contra pacta, & promissiones præsumitur in culpa, & tenetur de incendio sequuto etiam casu fortuito, quæst. 110. nu. 58. 548

Ignem si quis immiserit ad caudam canis, seu mustellæ, vel felis ex quo sequatur incendium tenetur de dicto incendio, quæst. 110. num. 77. 549

IGNORANS, an & quando præsumatur in dolo, quæst. 89. num. 64. & seqq. 115

Ignorantes non ligantur prohibitione superiorum, q. 103. n. 162. 351

Ignorantia iuris excusat a dolo, quæst. 90. num. 91. quamuis alij contra, num. 92. 130

Ignorantia facti excusat a dolo, q. 90. nu. 94. 130

Ignorantia iuris non excusat a culpa, q. 90. num. 95. mitius tamen isto casu punitur delinquens, num. 192. 130

Ignorantia iuris quandoque datur, sine culpa. q. 90. nu. 97. 130

Ignorãtia crassa, supina, & affectata non excusat, q. 90. nu. 98. Verum quod excuset a dolo, num. 99. resolue, vt num. 110. 131

Ignorantia iuris naturalis, vel quasi, gentium, aut diuini non excusat a dolo, q. 90. num. 101. 131

Ignorantia iuris dubij excusat a dolo, & delicto, quæst. 90. num. 102. 131

Ignorantia autem iuris notorij, & indubitati, siue sit iuris communis, siue statutarij, siue etiam proclamatum, & bannimentorum non excusat. q. 90. num. 103. 131

Ignorantia iuris controuersi, an excuset, si pro vna parte stat communis opinio, q. 90. nu. 104 131

Ignorantia iuris, non præsumitur, ideo probanda est per allegantem, q. 90. num 105. probatur autem per iuramentum, nu. 106. item probatur signis, & coniecturis, num. 107. 131

Ignorantia iuris, non excusat in actu cui ius ipsum, seu statutum resistat, contradicat, seu interdicat, sequæst. 90. num. 108. 131

Ignorantia iuris excusat a pœna capitali, q. 104. nu. 258. præsertim quando ius est dubium. 358

Ignorantia facti excusat a pœna, q. 103. nu. 258. 358

Ignorantia non potest allegari ad incommodum ignorantis, sed bene ad eius commodum, q. 103. nu. 259. 358

IMPEDIMENTI, & absentia causas quando quis admittatur ad allegandum pro excusatione absentis citati, & de materia vide supra vers. Absentia.

IMPOSSIBILIS concessio, *non nocet confitenti, quæst. 81. num. 29.* 5

IMPVBERES, qui & quomodo dicantur, q. 92. nu. 8. 140

Impuberes excusantur in delictis, q. 92. nu. 58. 145

Impuberes excusantur in delictis etiam, quod fuerint doli capaces nisi fuerint pubertati proximi, q. 92. num. 59. & nu. 61. licet alij contra, nu. 60. 145. & 146

Impuberes etiam doli capaces, seu pubertati proximi excusantur omnino in delictis in omittendo, quæst. 92. num. 72. etiam quod dolo delinquerint, num. 76. licet alij contra, nu. 74. 143. & 148

Impuberes excusantur in totum in delictis carnis, q 92. num. 79. 81. & seq. licet alij contra. num. 80. 148

Impuberes plures reperti fuerunt in delictis carnis viri potentes, q. 92. num. 80. 148

Impuberes si fuerint viripotentes, non excusantur in totum in delictis carnis, q. 92. nu. 93. licet alij contra, num. 94. 149. & 150

IMPVNITATEM, an & quando iudex possit reo confitenti promittere, & quando promissum seruare, quæst. 81. nu. 277. & seqq. & supra in verbo Confessio. 36

INCENDII pœna locum habet ex sola culpa lata, quæ isto casu dolo æquiparabitur, q. 87. num. 44. 98

Incendij materia à Doctoribus existimatur ampla et profunda, quæst. 110. num. 1. 540

Incendij crimen grauissimum est, & alia in detestationem huius criminis, q. 110. nu. 2. 540

Incendium pluribus modis contingit, nempe ex proposito, casu, culpa in committendo, in omittendo ab intra, & ab extra, q. 110. num. 3. 540

Incendium quid sit, quid combustio quomodo inter se differant, & quis dicatur incendiarius, q. 110. num. 4. 541

Incendiarius, si laicus sit dolove incendium commiserit de iure ciuili quandoque traditur bestijs, & potest comburi quandoque decapitatur, & quandoque etiam deportatur, seu relegatur secundũ qualitatem incendij, & personarum iuxta varias legum sanctiones, q. 110. num. 5. & seqq. 541

Incendij pœna locum non habet, nisi constet prius, quod illud fuerit commissum dolo, qui regulariter non præsumitur, nisi probetur saltem ex coniecturis, & indicijs, vt puta ex qualitate facti temporis, & personarum, q. 110. nu. 6. 541

Incendij pœna sit ex vrbis statuto, q. 110. nu. 7. 541

Incendij pœna, quæ sit vigore bannimentorum vrbis, & status ecclesiastici, q. 110 nu. 8. 541

Incendium immittens in ostium meretricum, quomodo puniatur, q. 110. nu. 8. 451

Incendium si fuit culpa immissum, qua pœna puniatur incendiarius, q. 110. num. 16. & 17. Vbi quid si culpa fuerit lata, & num. 18. Vbi an, & isto casu ex culpa lata teneatur incendiarius ad damna, & interesse, & nu. 19. Vbi quid si culpa fuit leuis, & num. 20. & seqq. Vbi quid si fuit leuissima, an tũc incendiarius criminaliter puniatur, vel etiam ciuiliter ad damna, & interesse, & nu. 24. & seqq. Vbi quod si culpa leuissima fuit in omittendo, & quid si in committendo, & nu. 26. Vbi quando culpa dicatur in committendo, & non in ommittendo, & nu. 28. Vbi quid de habitante domum gratis, & num. 29. Vbi quid de custodiente rem mercede, & præcio. 543. & 544

Incendium si fuerit ortum casu fortuito, tunc nullus tenetur ad pœna, quæst. 110. num. 33. Minus ad damna, & interesse, num. 34. nisi culpa præcedat casum, quia tunc is, qui culpæ reus est de sequuto incendio tenetur, numero 35. 544

Incendium in dubio potius casu fortuito, quam culpa hominis causatum præsumitur, q. 111. num. 36. contra, num. 37. & seqq. vbi declaratur materia. 545

Incendium dicitur casus fortuitus, q. 110. nu. 36. Declara vt nu. 37. & seqq. 545

Incendium, quando dicatur casu fortuito ortum, q. 110. num. 37. & seqq. vbi plura ponuntur exempla. 545

Incendium a fulgure causatum, dicitur casus fortuitus, quæst. 101. num. 39. 545

Incendium subita vi ventorum, aut tempestate exortum, dicitur casus fortuitus, q. 110. num. 40. 545

Incendium immissum a publicis hostibus dicitur fortuitus, quæst. 110. num. 40. 545

Incendium causatum ex scintilla ignis, ex vno loco in aliud euolante, dicitur casus fortuitus, q. 110. num. 40. 545

Incendium ortum in loco in quo ignis accendi non consueuit, dicitur casus fortuitus, q. 110 nu. 38. 545

Incendium in dubio præsumitur causatum culpa inhabitantium, & conuersantium in domo combusta, quæst. 110. num. 41. licet alij contra, num. 42. 546

Incendium eo magis præsumitur ortum culpa illius, qui solus inhabitat in domo combusta, q. 110. nu. 43. & 44. vbi quomodo ad hãc culpam excludendam, poterit iste solus inhabitans suam diligentiam probare, & num. 45. vbi quod hæc præsumptio culpa non sufficit ad condemnandum. 547

Incendium præsumitur ortum culpa omnium inhabitantium, quando plures erant habitatores, q. 110. nu. 46. Sed an hæc sola præsumptio sufficiat ad condemnandum. vide infra, nu. 98. 547

Incendij culpa præsumitur in eo, qui fecit ignem immoderatũ, ex quo postea incendium ortum est, q. 110. nu 47. 537

Incendij culpa excluditur in eo, qui moderatum, & solitum ignem tenuit in domo combusta, q. 110 nu. 48. 547

Incendij culpa præsumitur ratione loci, vt puta in eo, qui facit ignem in loco periculoso, vt puta in casella, absq; volta, & his similia, q. 110. num. 49. 547

Incendij culpa præsumitur in eo, qui ponit ligna, seu aliàs res accendibiles in loco incongruo, & periculoso, q. 110. num. 50. & num. 53. vbi benè declaratur quando in proposito locus dicatur periculosus. 547

Incendij culpa excluditur, quando quis res de facili accensibiles, vt puta ligna, canepam, & similia, poneret in loco remoto ab igne, q. 110. nu 51. 547

Incendij culpa excluditur in eo, qui facit ignem in loco solito, & consueto, q. 110. nu. 52. 547

Incendij culpa præsumitur etiam ratione temporis, vt puta in eo, qui flante

UNIVERSIDAD DE MURCIA

flante vento ignem accendit in loco aperto, q. 110. nu. 54. 548
Incendij culpa præsumitur in eo, qui de nocte non tenet ignem velatum vt culpa excludatur, & nu. 57. vbi econtra, quod excluditur culpa ex cooperitione ignis. 548
Incendij culpa præsumitur in eo, qui tenet ignem in loco contra pacta, & promissiones, tunc enim tenetur de incendio sequuto, etiam casu fortuito, q. 110. num. 58. 548
Incendium dicitur ortum culpa inhabitantium in eo, qui contra voluntatem domini in illius domo, tenuit fœnum ex quo incendiũ ortum habuit, q. 110. nu. 59. & 60. vbi secus si nulla precedat conuentio de non retinendo fœnum eo loci, & nu. 61. vbi quid si fœnum fuit reconditum, humidum, & male siccum, ex quo postea ignis fuit accensus. 548
Incendij culpa præsumitur in eo, qui vtitur re locata alio modo, quam solito, q. 110. nu. 62. & 63. vbi econtra quod excluditur culpa quãdo quis cõbusta re vsus fuit ad solitũ, & destinatũ seruitũ. 548
Incendium si fuerit immissum ab inimicis habitatoris, tribuitur culpa habitatori, habitatorq; de eo tenetur, q. 110. num. 64. & 65. vbi secus è contra si incendium immittatur ab inimicis locatoris, & nu. 66. vbi in dubio, an præsumatur immissum ab inimicis locatoris, an verò conductoris, & nu. 67. vbi quod is cuius inimici incendium immiserunt, tenetur etiam de incendio profluente in domos vicinorum, quod tamen declaratur vt, nu. 68. & 71. et 69. & seq. vbi quid si inimicitia orta fuit sine culpa illius contra quem agitur ad damni resarcitionem. 548. & 549
Incendium semper præsumitur ortum culpa alicuius incertæ, & determinatæ personæ, quia sine culpa incendium non fit regulariter, q. 110. num. 72. 549
Incendium reputatur delictum difficilis probationis. Ideo eius culpa probatur coniecturis, q. 110. nu. 73. & 74. vbi ampliatur etiam ad puniendum criminaliter, & nu. 75. vbi quod de istis coniecturis statur arbitrio iudicis, & nu. 76. vbi remissiuè ponũtur plures coniecturæ includentes culpã incendij, & ẽt illã excludentes. 549
Incendium si fuerit immissum à cane, seu mustella habente ad eius caudam ignem accensum, an de hoc incendio teneatur ille, qui dictũ ignẽ applicauit caudæ ipsius canis, vel mustellæ, q. 110. nu. 77. 549
Incendij culpa contra habitatores, de iure præsumpta, tollitur per contrarias præsumptiones, & probationes, q. 110. nu. 78. 549
Incendij culpa excluditur in habitatore qui in domo combusta ignem non tenuit, q. 110. nu. 79. 549
Incendij culpa excluditur in habitatore qui non erat in domo tempore orti incendij in ea, q. 110. nu. 80. 549
Incendij culpa excluditur in habitatore domus, quando constat quòd illud prouenit non ex illa domo, sed aliunde, q. 110. nu. 81. 549
Incendii culpa non præsumitur in eo habitatore, quem fuit probatum esse personam diligentem, & quod in domo facit eam diligentiã, quam quisque facere debet, q. 110. numer. 82. & 83. vbi idem quando fecit eam diligentiam, quam in similibus maior hominũ pars facere solet, & num. 84. vbi quòd hæc diligentia probatur per familiares, domesticos, & consanguineos, & nu. 85. vbi tamẽ quòd non sufficit probare diligentiam in genere, nisi in specie probetur circa custodiam ignis, & tempore orti incendij. 549. et 550
Incendium non præsumitur alicuius culpa ortum in domo, quando in ea nullus inhabitabat, q. 110. nu. 86. 550
Incendium immissum ab hostibus publicis, seu latronibus non potest alicuius culpæ tribui, q. 110. nu. 87. 550
Incendij culpa non tribuitur habitatori domus, qui in domo dimisit duas puellas duodecim annorum, & alium iuuenem viginti, incendiumq; ibidem causatum fuit culpa illarum puellarum, quæst. 110. nume. 88. & 89. vbi secus si omnes dimissi filij fuissent pueri. 550
Incendium præsumitur ortum culpa inhabitantium, leuissima tamen, & non alia maiori, q. 110. nu. 90. licet aliy contra, num. 91. & 92. vbi quòd culpa leuissima præsumpta in habitatoribus, erit culpa in omittendo, non autem in committendo. 550. & 551
Incendium præsumitur ortum culpa incerti hominis, et propterea nõ potest ex hac præsumptione habitator condemnari, nisi actor probet culpam specialem alicuius certæ, & determinatæ personæ, q. 110. nu. 93. cõtra nu. 95. sed an isto casu sufficiat præsumptiua probatio, num. 94. 551
Incendij culpæ præsumptio, contra inhabitantes à iure statuta non sufficit ad condemnandum, q. 110. num. 96. Quamuis aliy cõtra, nume. 97. 552
Incendiũ si fuerit ortum in aliquo hospitio in quo plures aduenæ habitabantur tempore orti incendij, an de eo teneatur dominus hospitij, an verò hospitantes in eo, q. 110. nu. 99. 552
Incendium an præsumatur ortum culpa inhabitantium partem superiorem domus combustæ, an verò eorum, qui habitant partem inferiorem, q. 110. num. 100. 552
Incendium ortum culpa, & negligentia laboratorum, & operariorum non facit, vt dominus pro eo teneatur, q. 110. nu. 116. 553
Incendium si fuit causatum in aliqua domo, vel hospitio alicuius amici aduenæ, vel hospitantis, aut alterius extranei non habitantis, in illa domo, vel hospitio, Dominus, seu hospes non tenetur de tali incendio, q. 110. nu. 132. bene tamen tenetur ille aduena, seu amicus, seu extraneus, cuius culpa incendiũ ortũ est, n. 133. 556
Incendium in hospitio ortum si non apparet, an sit ortum culpa familiarium, an verò culpa forensium, & hospitantium, tunc exercitor hospitij non potest condemnari ad refectionem damni ex incendio illati, q. 110. num. 134. 556
Incendium contingens, in domo mea si inferat damnum vicinis debet emendari per me, q. 110. nu. 135. 556
Incendium in domo vicini mei exortum, si transiuit in domum meã, & propter meam negligentiam in non extinguendo ignem transiuit in domum aliorum vicinorum tunc teneor dictis vicinis, de dicto incendio quamuis non habuerit originem in mea domo si commode, & sine periculo potui defendere, & meam, & vicinorum domum aliàs secus, q. 110. nu. 138. 556
Incendium veniens, in domum meam ex domo vicini dicitur quoad me casus fortuitus, & propterea ego non teneor Domino domus pro tali incendio, q. 110. nu. 140. 557
Incendium dicitur casus fortuitus in eo, qui in agro suo ignem accẽdit, vt stipulas, vel spinas comburat, vt facilius serere possit dummodo adhibuerit diligentiam, circa tempus, circa locum, & alias circumstantias, q. 110. nu. 141. & seq. aliter secus, vt nu. 143. 557
Incendium ortum propter vim ventorum, post accensum ignem prouenientes dicitur casus fortuitus, q. 110. nu. 142. 557
Incendium non dicitur casus fortuitus, si tẽpore ventoso accensus ignis vicinis damnum inferat, q. 110. nu. 143. 557
Incendij timore, si intercidatur, seu deuastetur domus, quæ cõburitur, vel illi cõtigua per vicinum ne in suam domum prosiliat, sucinus, non tenetur de hac intercisione, & deuastatione si iusto metu imminentis periculi hoc fecerit alias secus, q. 110. nu. 144. 557
Incendij timore, si deuastetur domus ne inde ignis profluat in domos vicinorum, non tenentur de hac deuastatione etiam extranei destructores, q. 110. nu. 145. 557
Incendij timore, si deuastetur aliqua domus intermedia, seu illa, quæ cõburitur ad abundantem cautelam, non ex necessitate periculi, incisor, & deuastator tenetur, q. 110 nu. 146. 557
Incendij timore, si domus deuastetur, & destruatur non tenẽtur destructores, si hoc fecerunt iussu magistratus, q. 110. nu. 147. & quid si magistratus hoc iubeat, sine iusto metu, nu. 148. 557
Incendij timore, si destruatur aliqua domus, si incendiarius est certus semper tenetur ad emendationem damni, q. 110. nu. 149. 557
Incendij timore, si destruatur aliqua domus is ex cuius domo ignis profluit tenetur ad hanc damni emendationem, quæst. 110. nu. 150. 557
Incendij timore, si fuerit destructa domus, & non apparet de certo incendiario, nec de origine ignis, vel quod in domo in quo incendium ortum est, nullius culpa intercessit, tunc omnes vicini tenentur ad emendationem damni, q. 110. nu. 151. declara, vt num. 152. & 153. Vbi an, & quando respublica teneatur pro isto dãno propter domus destructionem causato. 557. & 558
Incendium ortum, an ad illud extinguendum currere teneantur ad sonum campanæ homines illius loci, q. 110. nu. 154. 558
Incendium factum in domo, in qua banniti erant recluſi ad effectum illos capiendi, seu occidendi impunibile est, q. 103 nu. 78. 344
Incendium non fit regulariter, sed semper præsumitur ortum culpa alicuius incertæ, & indeterminatæ personæ, q. 110. nu. 72. 549
Incendiarius, si laicus sit dolove incendium commiserit de iure ciuili quandoque traditur bestijs, & potest comburi quandoque decapitatur, & quandoq; etiam deportatur, seu relegatur, secundum qualitatem incendij, & personarum iuxta varias legum sanctiones, q. 110. num. 5. & seqq. 541
Incendiarius dolosus tenetur ad omnia damna, & interesse propter incendium passa, q. 110 n. 9. & 10 Vbi quæ actiones competant isto casu, & nu. 11. Vbi quod prædictæ actiones quandoq; dantur ad simplũ, et quãdoq; ad duplũ, et n. 12. Vbi in hac actione, ut veniat

interesse extrin, & nu. 13. Vbi an detur iuramentum in litẽ. 541
Incendiarius potest ex eodem processu condemnari ad pœnam fisco applicandam, & etiam ad damna, & interesse passa, quæstio. 110. num. 14. 541
Incendiarij pœna, quæ sit de iure communi, q. 110. nu. 15. 542
Incendiarius tenetur ad damna, & interesse in foro pœnitentiæ etiam quod ex leuissima eius culpa incendium fuerit ortum, q. 110. num. 22. 543
INCERTITVDO delinquentium, an & quãdo faciat minuere pœnam vide supra vers. Delinquentium, & in vers. Homicidium, & vers. Homicida, & infra vers. Occisus, & vers. Vulneratus.
INDITIA indubitata sufficiunt ad condemnandum criminaliter, q. 86. nu. 55. & 56. contra nu. 57. resolue, nu. 58. 86
Inditia plura indubitata faciunt vnũ iudicium indubitatum sufficiens ad condemnandum, q. 86. nu. 59. licet alij contra, num. 60. Quod limita duobus modis primo, vt illa inditia indubitata, sint grauia, et proxima non autem leuia, & remota, num. 61. secundo, vt sufficiant ad condemnandum in pœnam pecuniariam, non autem in corporalem. 86. & 87
Inditium indubitatum sufficit ad condemnandum etiam quod vnicũ sit, q. 86. num. 63. 87
Inditia indubitata licet sufficiant ad condemnandum, potest tamen iudex, si vult, & illis non deuenire ad condemnationem, sed ad torturam, q. 86. nu. 64. Contra nu. 65. Distingue vt, nu. 66. 87
Inditia indubitata ad hoc, vt sufficiant ad condemnandum, debent esse ita clara, & rem ante oculos iudicis ponere, vt contrarium credi non possit, & ijs similia, q. 86. nu. 67. 87
Inditia perspicua, quæ dicantur. q. 89. nu. 27. & seqq. vbi plures recitantur opiniones. 112
Inditium inimicitiæ tollitur per reconciliationem probatam ex sola confessione peccatorum, q. 105. nu. 377. 414
Inditium ad torturam an, & quando oriatur ex confessione extraiudiciali, q. 82. num. 23. Ampliatur, & limitatur plnribus modis, vt ibi. 54
Inditia, quando sunt manifesta. Suggestio non est prohibita, quia tunc reus potest in specie interrogari, q. 83. nu. 97. 71
Inditia, & præsumptiones regulariter ad criminaliter condemnandũ, non sufficiunt. q. 86. nu. 1. Quamuis alij contra, num. 2. 81
Inditia, & præsumptiones sufficiunt ad condemnandum in delictis occultis, & difficilis probationis, q. 86. num. 29. & 32. Quamuis alij contra, num. 31. & isto casu coniunguntur plures probationes imperfectæ, ac præsumptiones etiam ad condemnandum, nu. 30. Limita primo, hanc conclusionem dummodo præsumptiones et inditia sint violentæ, & indubitata aliter secus, num. 33. Limita 2. vt procedat quoad pœnam extraordinariam, & mitiorem secus quoad ordinariam, nu. 34. 84
Indutia, & præsumptiones an sufficiant ad condemnandum in tractatibus secretis, q. 86. nu. 36. & seqq. 84
Inditia, & præsumptiones, an sufficiant ad condemnandum in delictis nocturnis, q. 86. nu. 39. & seq. 85
Inditia, & præsumptiones sufficiunt ad condemnandum, quãdo de crimine agitur ciuiliter, q. 86. nu. 68. dummodo tamen ista præsumptiones sint violentæ, num. 69. & quando ciuiliter agitur, habet locum regula, si non possunt singula, multa iuuant, num. 71. licet alij contra, num. 70. 87
Inditia, & præsumptiones, quamuis imperfecta coniunguntur ad effectum torquendi reum, q. 86. num. 72. & 74. licet alij contra, nu. 75. & multo magis coniunguntur ad effectum inquirendi, num. 75. 88
Inditia, & præsumptiones non sufficiunt ad condemnandum in pœnã corporalem, etiam quòd essent mille inditia, secus autem in pœnã pecuniariam, q. 86. num. 78. & seqq. et quid si pœna est arbitraria num. 80. & quid si delicta sint leuia in quibus non possit inferri tortura, an tunc ex inditijs, & præsumptionibus possit sequi condemnatio, num. 81. Sic etiam quando agitur de pœna pecuniaria fit coniunctio probationum, & præsumptionum, habet que locum regula, si non prosunt singula, &c. num. 82. Quandoque tamen inditia possunt esse adeo indubitata, vt etiam ex illis pœna corporalis imponi potest, num. 83. & ècontra, nec etiam ex inditijs, & præsumptionibus potest deueniri ad condemnationem in pœnam pecuniariam, nisi illæ sint vrgentissimæ, nu. 84 88
Inditia, & præsumptiones, quando sint violenta, & indubitata, & quãdo ad condemnandum sufficiant iudicis arbitrio remittitur, q. 86. nu. 91. Declara vt, num. 92. 89
Inditia, & præsumptiones, numquam coniunguntur, nec ad condemnãdum sufficiunt, nisi sint in genere suo perfecte probata, q. 86. nu. 95. præsertim in ijs, quæ sunt difficilis probationis, nu. 96. Contra, num. 97. & 98. Distingue vt, nu. 99. 90
Inditia, & præsumptiones coniunguntur, quando tendunt ad eundem finem, & ad perficiendum vnum totum, secus si tendant ad diuersum finem, & ad perficiendum diuersa tota, q. 86. nu. 100. licet alij contra, nu. 101. 90
Inditia, & præsumptiones tolluntur per contrarias præsumptiones, & per contraria inditia, q. 86. nu. 102. 90
Inditia, & præsumptiones, quamuis indubitata, nunquam sufficiunt ad imponendum pœnam corporalem, sed pecuniariam tantum, q. 86. num. 113. Contra num. 114. Resolue, vt nu. 117. & seqq. pag. 92. & 93
Inditia, & præsumptiones sufficiunt ad imponendum pœnam fustigationis, q. 86. nu. 115. Declara vt, nn. 116. 92
Inditia, et præsumptiones sufficiunt ad imponendum pœnam exilij, q. 86. num. 118. 93
Inditia, & præsumptiones sufficiunt ad imponendum pœnam trium ictuum funis, q. 86. num. 119. 93
Inditia, & tractatus quę sint, q. 96. nu. 86. 88
INIMICITIA, & pax an sint inter se contrariæ, & incompatibiles, q. 107. num. 130. 452
Inimici conductoris si incendium immittant, culpa tribuitur conductori, ipseq; de eo tenetur, q. 110. num. 64. & 65. vbi secus è contra, si incendium immittatur ab inimicis locatoris, an verò conductoris, & num. 67. vbi quod is cuius inimici incendium immiserunt, tenetur etiam de incendio profluente in domus vicinorum quod tamen declaratur vt, nu. 68. & 71. & num. 69. & seq. vbi quid si inimicitia orta fuit sine culpa illius contra quem agitur ad damni resarcitionem. 548
INIVRIARVM crimen, an excusetur ex eo, quòd iniuria per iracundiam illata fuerit, q. 91. num. 30. & seqq. 136
Iniuriam reuocans, an, & quando excusetur à pœna iniuriarum, q. 91 num. 31. & seqq. 136
Iniuria largo modo sumpta significat omne delictum ex animo, & à voluntate factum, q. 105. nu. 1. 379
Iniuria dicitur omne id quod non iure fit, q. 105. nu. 1. 379
Iniuria sumitur in iure tribus modis, vno modo pro culpa, alio modo pro iniquitate, & tertio modo pro contumelia, q. 105. numero primo. 379
Iniuria infertur, aut re, aut verbis, q. 105. nu. 2. vbi exemplificatur distinctio, q. 105. num. 2. 379
Iniuria fit etiam scripto, q. 105. nu. 3. 380
Iniuria in scriptis illata, dicitur verbalis, & ideo statutum de iniuriãte habet locum etiam in iniuria per scripturam illata, q. 105. numero 4. 380
Iniuriarum verbis illatarum plura exempla remissiuè, quæst. 105. numer. 5. 380
Iniuriarum re, aut facto illatarum plura exempla remissiuè q. 105. num. 6. 380
Iniuria dicitur re, & facto illata per admenationem, et eleuationem manus, q. 105. num. 7. & 8. vbi de minantibus, & gestantibus vibrare lapides, baculum, cultrum, aut similia, & de habente in manibus cultellum, & cum eo minante, et num. 9. vbi de retinente æquum freno. 380
Iniuria dicitur inferri, quando alicui improperatur aliquod delictum, q. 105. nu. 11. & 12. siue in specie, siue in genere improperetur, licet improperatio delicti in genere contineat minorem iniuriam, quam improperatio delicti in specie, nu. 13. Sed an requiratur improperatio delicti, in specie, in Statuto puniente iniuriantem, num. 14. 380. et 381
Iniuria dicitur inferri, quando alicui improperatur aliquid turpe, q. 105. num. 10. 380
Iniuria dicitur inferri, vbi ex verbis, aut facto alicuius dignitas laeditur, aut illius persona infamatur, vel eius opinio minuitur, q. 105 num. 15. arbitrio tamen iudicis, nu. 16. & quid de eo, qui aliquẽ diffamat, nu. 17. vbi etiam quid sit diffamare aliquem. 381
Iniuria reputatur atrox ea, pro quam lęditur dignitas alicuius, vel is redditur infamis, q. 105. num. 18. 381
Iniuria est diffamare aliquem de paupertate, qui sit diues, q. 105 num. 19. 381
Iniuria infertur ex verbis, quibus dicitur aliquid commissum contra bonos mores, q. 105. num. 22. 381

Iniu-

INDEX

Iniuria an sit velle aliquem in deambulatione, seu alio loco præcedere, q. 105. num. 19. 381

Iniuria est proferre verba ad iniuriam blasphemando, aliquem, optando, & dicendo ei malum de præterito, præsenti, vel futuro, q. 105 num. 23. 381

Iniuria est, quando improperatur aliquod vitium proueniens etiam sine culpa iniuriati, vt puta si dicatur, quòd quis est spurius, gibbosus, leprosus, luscus, monoculus, & iys similia, q. 105. numer. 24. pag. 381

Iniuriarum actio duplex est, prætoria scilicet, & ciuilis, q. 105. num. 25. vbi declaratur quæ sit actio prætoria, & quæ ciuilis. 382

Iniuriarum actio, alia est ciuilis, alia criminalis, criminalis datur ad pœnam; ciuilis ad æstimationem iniuriæ, q. 105 num. 26. & 27. vbi quod quamuis agatur ciuiliter ad æstimationem iniuriæ, dicitur tamen agi ad vindictam. 382

Iniuriarũ actio ciuilis ad æstimationem iniuriæ, si prius fuit intentata, non potest postea criminalis actio ad pœnam intentari, q. 105. nu. 28. Immo isto casu iudex non debet permittere, vt quis proponat solam actionem ciuilem, nisi etiam proponat criminalem, ne per ciuilem criminali fiat præiudicium, num. 29. 382. & 383

Iniuriarum actio ciuilis, ad damna, & interesse, si prius fuit proposita, non prohibetur quis postea proponere criminalem actionem ad pœnam, q. 105. nu. 30. 383

Iniuriarum actio criminalis, primo loco proposita, non impedit quin postea possit intentari actio ciuilis ad æstimationem iniuriæ, quæst. 105. num. 31. Contra, num. 32. Declara vt, numer. 33. & 34. pag. 383

Iniuriarum æstimatio facienda est, secundum tempus factæ iniuriæ, et non secundum tempus æstimationis, q. 105. num. 37. 383

Iniuriarum æstimatio imprimis facienda est per partem, cum expressione quantitatis ad quam prætendit iniuriantem condemnari debere, num. 38. & 39. vbi ampliatur, siue intentetur actio prætoria, siue etiam ciuilis, contra num. 40 383. & 384

Iniuriarum æstimatio, vt rite facta dicatur, non est necesse, quòd iniuriatus referat se ad damnum, vel ad lucrum, sed sufficit, quòd absque alia relatione, æstimet iniuriam ad certam quantitatem, ad quam petat, iniuriantem condemnari, q. 105. num. 41. Sed si vult se referre ad damnum, vel ad lucrum, debet se referre non ad lucrum, sed ad damnum, num. 42. Quamuis quod immò possit se referre ad vtrumque dixerint aliqui relati, numer. 44. & quid si iniuriatus sit pauper, aut auarus, num. 43. 384

Iniuriarum æstimatio si fuerit excessiua, iudex debet illam taxare, & & moderari, q. 105. nu. 45. 384

Iniuriarum æstimatio fieri etiam potest per testes, quæst. 105. numer. 46. 384

Iniuriarum æstimatio debet fieri cum iuramento partis iniuriatæ, q. 105. num. 47. Sed an istud iuramentum debeat præcedere, vel subsequi taxationem iudicis, num. 48. & 49 & an ipse iudex post taxationem ab ipso factam, possit eandem summam taxatam moderari, num. 50. 384. & 385

Iniuriæ plures si fuerint illatæ, & verbis, & facto, quomodo facienda sit æstimatio iniuriarum illatarum, q. 105. num. 51. 385

Iniuriarum pœna est arbitraria, q. 105. num. 56. 385

Iniuriarum pœna, quæ sit ex statuto Vrbis, quæst. 105. num. 57. 385

Iniuriarum pœna potest esse, non solum suspensionis, aut priuationis officij, sed etiam corporalis, q. 105. num. 58. & 59. 386

Iniuriarum pœna regulatur à consuetudine, quæst. 105. numero 60. pag. 386

Iniuriarum pœna est infamia, q. 105. num. 61. Amplia primo, siue criminaliter, siue ciuiliter agatur, num. 62. Amplia 2. etiam quod iniurians transigat cum iniuriato, num. 63. Amplia tertio etiam in clerico, num. 64. Amplia 4. etiam quòd iniuria sit leuis num. 65. Contra num. 66. Limita primo, vt talis infamia incurratur post condemnationem, secus ante, num. 67. Limitã 2. quãdo reus est persona vilis, quæ non curet infamiam, num. 68. Limitã 3. quando reus comparet per Procuratorem, num. 69. Limita 4. quando reus soluit pœnam ante condemnationem, num. 70. 388

Iniuria fit etiam absenti, q. 105. num. 83. 388

Iniuria fit etiam mortuo, & etiam cadaueri, & quomodo, q. 105. nu. 85. & 86. vbi tamen quod talis iniuria dicitur ficta, & abusiua & mitius punitur ea, quæ infertur in viuentem. 389

Iniuria fit etiam nutu, & quomodo, q. 105. num. 87. & 88. vbi etiam an isto casu ex nutu iniuriandi animus, præsumatur. 389

Iniuria oritur ex minis illatis, q. 105. num. 89. 389

Iniuriarum pœna tenetur non solum is, qui actu iniuriam infert, sed etiam mandans, persuadens, concitans, & consulens, q. 105. nu. 90. & 91. vbi de pueris concitatis ab aliquo ad iniuriosam vociferationem. 389

Iniuriarum actione, tenetur is, qui de nocte frequentat viam alicuius honestæ mulieris, vel ante illius domum facit matinatas, q. 105. num. 92. & 93. vbi etiam quid de faciente viduis scampanatas. pag. 389

Iniuria quamuis leuis sit, agi tamen potest pro ea criminaliter, q. 105. num. 94. & 95. vbi etiam idem si iniuria sit leuissima, contra num. 96. & 97. 389

Iniuriarum actione tenetur etiam is, qui dicit aliquod bonum, sed ironicè, & animo iniuriandi, q. 105. num. 103. 389.

Iniuria infertur etiam per verba indirecta, & subdola, q. 105. nume. 104. & seq. vbi etiam de eo, qui alteri dicit, ego non sum fur, *aut quid simile.* 390

Iniuriarum actione tenetur dicens alicui condemnato de crimine, tædet me de condemnatoria sententia contra te lata de furto, quæst. 105. num. 106. 390

Iniuriarum actione an teneatur is, qui ad auriculam sui inimici iniuriam fert, q. 105. num. 107. 390

Iniuriarum actio ad pœnam an cedi possit, q. 105. nu. 108. 390

Iniuria non infertur sine dolo, & animo iniuriandi, quæst. 105. num. 111. 390

Iniuriandi animus, & dolus semper præsumitur iniuria, præterquam in rustico, q. 105. num. 113. & seq. quamuis contra tenuerunt relati, num. 115. et seq. 390

Iniuriandi animus an excludatur iuramento iniuriantis, q. 105. num. 116. & seq. 390

Iniuria an sit dicere alicui, Tu defers magnam barbam, *q. 105. num. 120.* 391

Iniuria illata ioco, aut ludendo, punitur, q. 105. nume. 125. Nisi fuerit illata in ludis prohibitis, num. 126. non tamen præsumitur per iocum illata, nisi probetur, nu. 127. & seq. vbi de materia. 391

Iniuriarum actione tenetur ille, qui de aliquo facit ludibrium, q. 105. num. 129. 391

Iniuriarum pœna non tenetur is, qui iure publico vtitur, vel aliquid authore prætore facit, q. 105. num. 130. 391

Iniuria illata per iracundiam, & per lubricum linguæ, non punitur, q. 105. num. 149. Contra num. 150. 392

Iniuriarum actione non tenetur is, qui iniuriam per iracundiam illatam pœnitentia ductus, reuocat, & retractat, q. 105. num. 151. contra num. 152. Resolue vt, num. 153. & seqq. vbi de materia, & vsque ad quantum tempus fieri possit, seu debeat talis reuocatio, seu retractatio iniuriæ, & quomodo. 392. & 393

Iniuria fieri non dicitur volenti, q. 105. num. 157. & an credatur assertioni iniuriati, dicentis se sic voluisse, nam. 158. 393

Iniuria etiam volenti facta punitur, quando ex ea acquiritur actio alteri, quam iniuriato, prout est iniuria facta filio, vel vxori, vel etiam vni de domo, & familia, q. 105. nu. 159. & seqq. 393

Iniuria facta officiali Regio, censetur facta ipsi Regi, punitur etiam quòd fuerit facta volenti, q. 105, num. 162. 393

Iniuria etiam volenti facta, punitur, quando consensus iniuriati fuit extortus fraude, calliditate iniuriantis, q. 105. nu. 163. 393

Iniuria volenti illata, non punitur quando voluntas interuenit tempore illatæ iniuriæ, secus si ante, & postea fuerit reuocata, q. 105. num. 164. 394

Iniuriam pati volens, nemo præsumitur, q. 105. num. 165. 394

Iniuria etiam volenti facta, puniri potest criminaliter ad pœnam fisco applicandam, q. 105. num. 166. 394

Iniuria etiam volenti illata, punibilis est, si atrox sit, & corpus frangat, q. 105. num. 167. 394

Iniuriarum actio, neque hæredi, neque in hæredem datur, nisi fuerit lis contestata, q. 105. nu. 169. 394

Iniuria illata personæ incertæ, punibilis non est, q. 105. num. 170. Declara vt, num. 171. 394

Iniuria an sit dicere alicui, sum nobilior te, *aut quid simile, q. 105. num. 173.* 394

Iniuriæ plures si vnico tempore illatæ fuerint, an vnica, vel duplici pœna puniantur, q. 105. num. 174. 395

Iniuria, alia leuis, alia grauis, & alia atrox reputat, q. 105. n. 175. 395

Iniuriarum leuitas, seu grauitas cognoscitur ex qualitatibus habitore spectu ad causam, ad personam, ad locũ, ad tempus, & iys similia quæst.

quæst. 105. num. 176. & seq. 395
Iniuria, quæ dicatur leuis, seu atrox, remittitur arbitrio Iudicis, quæstio 105. num. 177. 396
Iniuria illa dicitur atrox propter quam aut donatio reuocatur, aut filius exhæredatur, q. 105. num. 178. 396
Iniuria reputatur leuis, seu atrox, secundum loci consuetudinem, q. 105. num. 179. 396
Iniuria atrocissima reputatur incendere alicui barbam, q. 105. num. 180. 396
Iniuria personalis reputatur atrox, q. 105. num. 181. seu verius dicitur grauior iniuria, quam verbalis, nu. 184. 396
Iniuria reputatur personalis, & grauis ea, quæ scissis vestimentis alicui infertur, q. 105. num. 183. 396
Iniuria grauior reputatur ea, quæ a pluribus committitur, quam ea, quæ ab vnica tantum persona infertur, quæst. 105. numero 184. pag. 396
Iniuria atrox reputatur ea, quæ infertur in loco publico, vt puta in foro, theatro, ludibus publicis, & in palatio potestatis, q. 105. num. 186. & seq. 396
Iniuria illata in ciuitate grauior est, quam in villa, quæst. 105. num. 187. 396
Iniuria illata in domo Principis reputatur grauis, quæst. 105. num. 188. 396
Iniuria illata coram multitudine personarum, vt puta tempore conuiuij, grauior reputatur ea, quæ in solitudine infertur, q. 105. num. 189. & seqq. 396
Iniuria illata in conspectu Prætoris, grauis reputatur, q. 105. numero 192. & seq. vbi etiam quid de iniuria illata, eunti ad iudicem pag. 396
Iniuria facta Sacerdoti Clerico, reputatur atrox, q. 105. num. 195. & seq. vbi etiam idem de iniuria illata Episcopo. 397
Iniuria dicitur atrox ea, quæ infertur alicui existenti in habitu magistratus, seu dignitatis, q. 105. num. 197. 297
Iniuria illata Magistratui censetur atrox, q. 105. num. 198. & seq. vbi amplius quod hæc iniuria dicitur Principi illata, & quid si officialis stet in sindicatu tempore illatæ iniuriæ, q. 105. numer. 200. 397
Iniuriam inferens magistratui, & officiali an mortis pœna, & qua alia puniri possit, q. 105. num. 202. 397
Iniuria illata Doctori grauis est, & grauiter punienda, q. 105. numer. 203. & seq. 397
Iniuria reputatur atrox, quando ex ea infamatur aliqua honesta matrona, q. 105. num. 205. 397
Iniuria illata in Ecclesia, reputatur atrox, q. 105. nu. 206. 397
Iniuria illata ad domum alicuius, dicitur grauis, quæst. 105. num. 218. 399
Iniuria si continet aliquod turpe, proueniens culpa iniuriati, tunc veritas conuitij excusat, prout est quando improperatur aliquod delictum, secus si contineat id quod sine iniuriati culpa accidit, pro vt est si dicatur, quòd est bastardus, q. 105. num. 224. 399
Iniuria sub colore iudicij illata, tunc dicitur iniuriandi animo proposita, quando non erat necesse, vt proponeretur, nec aliquid proponentem iuuabat, q. 105. num. 239. 402
Iniuria facta vni, censetur etiam facta alteri, ratione affectus existentis inter iniuriatum, & illum alterum, num. 253. 405
Iniuria facta filio, censetur facta patri, quæst. 105. nu. 254. 405
Iniuriarum actio an, & quando competat patri, potius quam filio, & econtra, q. 105. nu. 257. 405
Iniuria facta filio non censetur facta patri, quando iniurians, ignorabat iniuriatum esse filium familias, q. 105. nu. 263. 405
Iniuriarum æstimatio, quomodo facienda sit, quando pater agit pro iniuria facta filio suo, q. 105. num. 264. 406
Iniuria facta seruo censetur facta domino, q. 105. nu. 265. 406
Iniuria leuis si fuerit facta seruo, non potest pro ea, nec seruus, nec dominus agere, nisi fuerit facta in contumeliam domini, tunc enim non agit seruus, sed dominus proprio nomine, sed si iniuria est atrox, & est facta in contumeliam domini, tunc sine dubio dominus potest agere nomine proprio sed quid si non fuerit illata in contumeliam domini, q. 105. nu. 267. & seq. 406
Iniuria quando censeatur facta in contumeliam domini, q. 105. num. 268. 406
Iniuria facta vxori, censetur facta marito, q. 105. num. 269. 406
Iniuria illata vxori magistratus, an puniatur eadem pœna, qua punitur iniuriam inferens ipsi magistratui, q. 105. nu. 269. in fi. 406
Iniuria facta sponsæ censetur etiam facta sponso, & pro ea etiam sponsus agere potest nomine proprio, q. 105. nu. 271. 406
Iniuria facta nurui censetur facta socero, & pro ea socer agere potest nomine proprio, q. 105. nu. 272. et quid si in agendo concurrant pater vxoris, & soceri, quis eorum præferri debeat, q. 105. num. 273. 406
Iniuria facta marito non censetur facta vxori, nec pro ea vxor agere potest, q. 105. num. 274. Declara vt, num. 275. 406. & 407
Iniuria facta vxori non censetur facta marito, quando is qui iniuriam intulit, ignorabat iniuriatam esse vxorem, q. 105. nu. 276. 407
Iniuria facta famulo censetur facta domino, q. 105. nu. 277. 407
Iniuria facta procuratori, vel negotiorum gestori, non censetur facta principali domino, q. 105. num. 280. nisi fiat præsente ipso domino, num. 281. vel nisi fieret tempore, quo procurator, seu negotiorum gestor, stat in exequutione sui officij, vel exercitij, nu. 282. vel nisi fuerit facta in contumeliam domini, num. 283. 407
Iniuria facta discipulo, an, & quando censeatur facta magistro, & pro ea ipse magister agere possit nomine proprio, q. 105. numer. 284. & seq. 407
Iniuria facta socio itineris, an, & quando censeatur facta alteri socio q. 105. num. 286. 407
Iniuria facta vni consorti, an, et quando censeatur facta alijs consortibus, q. 105. num. 287. 408
Iniuria facta coniũcto, seu consanguineo, censetur facta omnibus alijs de eodem sanguine, et agnatione, q. 105. num. 288. & ideo quilibet coniunctus, & de eodem sanguine poterit nomine proprio criminaliter agere contra iniuriam inferentem, ciuiliter autem nõ nisi iniuria fuerit facta in contumeliam coniuncti agere volentis. nu. 289.
Quæ omnia declarantur procedere in coniunctis, vsque ad sextum gradum, non autem vlterius, num. 290. 408
Iniuria facta Clerico censetur facta Episcopo, & Ecclesiæ, & propterea potest Episcopus, & Prælatus pro ea, nomine proprio agere, q. 105. num. 291. vbi declaratur. 408
Iniuria facta Episcopo, vel Prælato, censetur facta Ecclesiæ, q. 105. num. 293. 408
Iniuria facta Monaco, & Religioso regulari, censetur facta Abbati, Monasterio, & Ecclesiæ, q. 105. num. 295. & seq. vbi declaratur hæc materia. 408
Iniuria facta Ciui, censetur facta Ciuitati, & de materia, q. 105. num. 297. 409
Iniuria facta Colono, censetur facta domino, et de materia, q. 105. numer. 298. 409
Iniuria facta vasallo, censetur facta domino, q. 105. num. 299. Declara dummodo fuerit facta in contumeliam domini, aliter secus q. 105. num. 300. 409
Iniuria facta vni de Collegio, seu Vniuersitate, censetur etiam facta ipsi Collegio, & Vniuersitati, q. 105. nu. 302. Declara vt, num. 303. 409
Iniuriarum actio, vbi pluribus competit per vnum intentata, non impedit quin alius agere possit, q. 105. num. 304. 409
Iniuriarum actio non datur alteri, quam iniuriam passo, nisi in casibus à iure expressis, & nisi iniuriatus sit in potestate agere voletis q. 105. num. 305. 409
Iniuria non est dicere alicui, tu non dicis verum, aut tu dicis falsum, & de materia, q. 105. num. 327. & seq. 412
Iniuria conditionalis non est iniuria, q. 105. num. 332. 412
Iniuria quandoque remittitur expressè, & quandoque tacitè, q. 105. num. 334. 413
Iniuria dicitur remissa per pactum, conuentionem, & transactionem præsertim iuramento vallata, q. 105. nu. 334. 413
Iniuria potest remitti etiam sine præsentia partis, q. 105. num. 335. pag. 413
Iniuria potest remitti etiam mediante pecunia, talis tamen sic per pecuniam iniuriam remittens remanet infamis, q. 105. num. 338. pag. 413
Iniuria censetur remissa tacitè per signa, & coniecturas reconciliationis, q. 105. num. 339. 413
Iniuria dissimulatione, & non reuocatione ad animum remissa censetur, q. 105. num. 340. & seq. vbi ampliatur etiam sine præsentia partis. 413
Iniuriarum actio oritur, statim quod fuit illata, etiam quod non appareat eam fuisse ad animum reuocatam, q. 105, num. 342. & seq. Quamuis alij contra, num. 344. 413

UNIVERSIDAD DE MURCIA

INDEX

Iniuria illata in corpus, aut membra, cum sæuitia, per dissimulationem non censetur remissa, q. 105. nu. 345. 413

Iniuria in dubio præsumitur reuocata ad animum, nisi iniuriatus fecerit aliquem actum contrarium, q. 105. nu. 346. & quid si iniuriatus non irascatur, nec ad aliquid moueatur iniuria recepta, num. 347. 414

Iniuriam fuisse ad animum reuocatã, probatur verbis, & signis, absq; eo quod iniuriatus expresè dicat se illã ad animum reuocasse q. 105. num. 348. 414

Iniuria dicitur ad animum non reuocata, quando iniuriatus dixit se eam non habere, nec tenere pro mala, q. 105. nu. 349. Idem si iniuriatus incontinenti ostendat se aduersus iniuriantem bonæ voluntatis, nu. 350. vt puta ridendo, & sollatiando cum iniuriato, num. 351. 414

Iniuria censetur remissa per familiarem conuersationem cum iniuriãte, q. 105. num. 352. & seq. vbi idem per alloquutionem, & quid si iniuriatus contrahat cum iniuriante, nu. 354. 414

Iniuria censetur remissa per salutationem, q. 105. num. 355. 414

Iniuria censetur remissa, quando iniuriatus comedit. & bibit cum iniuriante, q. 105. nu. 356. Declara vt nu. 357. 414

Iniuria censetur remissa per præstationem seruitiorum, q. 105. num. 358. 414

Iniuria censetur remissa quando iniuriatus ridet, sollatiatur, & ludit cum iniuriante, q. 105. num. 351. & 359. 414

Iniuria censetur remissa per tactum manuum, q. 105. nu. 360. 415

Iniuria censetur remissa per osculum, q. 105. num. 361. declara, vt num. 362. 415

Iniuria censetur remissa ex eo, quod iniuriatus recipit ab iniuriante satisfactionem illatæ iniuriæ, q. 105. nu. 363. 415

Iniuriæ remissio facta ab iniuriato, operatur quoad præiudicium partis non autem fisci, q. 105. nu. 364. 415

Iniuriam remittens, non censetur remisisse damna, & interesse, q. 105 num. 365. & seq. vbi ampliatur hæc conclusio etiam quod pro remissione iniuriæ fuerit data, aut recepta pecunia, quamuis alij contra, nu. 368. nisi fuerit facta plenaria remissio, quia tunc censentur etiam remissa damna, n. 369. & seq. 415

Iniuria ad animum reuocata non censetur remissa per signa, & coniecturas, sed requiritur expressa renunciatio, nu. 371. Declara vt, num. 372. 415

Iniuria non censetur remissa per actus tacitos, post accusationem, citationem, aut litis contestationem, q. 105. nu. 375. 416

Iniuria non censetur remissa per confessionem peccatorum, q. 105. nu. 376. Declara, vt num. 378. & seq. 416

Iniuriam, si quis remisit tempore imminentis mortis, si postea conualescat numquid possit iniuriarum actionem agere, q. 105. nu. 379. 416

Iniuria non censetur remissa per verba generalia, q. 105. num. 380. pag. 416

Iniuria an censeatur remissa per legatum factum iniurianti, q. 105. num. 381. et 383. vbi quid si iniurians, relinquatur tutor ab iniuriato suis filiis. 416

Iniuria ad hoc, vt censeatur remissa ex signis, illa debent esse vera, necessaria, & concludentia, non autem promiscua, incerta, & æquiuoca, q. 105. num. 382. 416

Iniuriæ si plures fuerint vnico tempore illatæ, quomodo agendum sit, q. 105. num. 387. 417

Iniuria, & maledictum illatum in Principem dicitur maximum delictum, q. 105. num. 393. 418

Iniuria facta cadaueri non censetur facta defuncto, sed hæredibus defuncti, qui propterea actionem habent contra iniuriantem, q. 107 num. 368. in materia. 480

Iniuria facta socio itineris, censetur facta alteri socio, quæst. 107. num. 338. 477

Iniuria facta cum protestatione saluo honore iniuriati, non tollit iniuriæ actionem, q. 105. num. 312. siue protestatione præcedat, siue subsequatur, nu. 313. nisi ex præsumptionibus constaret iniuriam non fuisse illatam animo iniuriandi, quia tunc protestatio suffragatur, nu. 314. 410. & 411

Iniuria illata aleatori, puniri non potest, quando illata est tempore ludi, secus si alio tempore, q. 109. num. 159. Contra, num. 155. & dummodo inferatur in loco ludi, secus si in alio loco, num. 159. Contra, num. 158. 532. & 533

Iniurians tenetur iniuriato ad æstimationem iniuriæ, quæst. 105. numero 35.

Iniurians si non habet in bonis, ex quibus possit soluere æstimationem illatæ iniuriæ, an debeat luere in corpus, q. 105. num. 52. & sequentib. vbi etiam isto casu, quomodo iudex potest corporalem pœnam imponere. 385

Iniurians tenetur iniuriato ad restitutionem famæ, & ad reuocandam iniuriam, ac petendum veniam ab ipso iniuriato in illis locis in quibus iniuriam intulit, q. 105. num. 71. nisi iniuriatus esset persona vilis, & iniurians persona nobilis, num. 72. Contra, quòd iniurians non tenetur hanc reuocationem facere, num. 73. Præsertim si illata iniuria fuit vera, numer. 74. & præsertim etiam in Clerico, num. 75. & quid de Prælato iniuriante suum subditum num. 76. & an hæc retractatio iniuriæ possi peti insimul cum illius æstimatione, nu. 77. 387

Iniurians tenetur iniuriato ad damna, & interesse, quæstio 105. numero 78. Intrinseca tamen, non autem extrinseca, num. 79. & vltra pœnam tenetur etiam iniuriam passo, aliquid plus arbitrio boni viri, iniuriato retribuere in compensationem illatæ iniuriæ, num. 80. & quomodo facienda sit taxatio, seu æstimatio istorum damnorum, & interesse, num. 81. & quæ actio detur nu. 82. 387

Iniurians Cardinalem Legatum, punitur, q. 105. numer. 399. & seqq. vbi etiam an ex iniuria verbali puniatur, ac si eum percussisset. pag. 419

Inquilinus quando teneatur de incendio contingente in domo conducta ex leuissima eius culpa, q. 110. num. 25. & seqq. 543

Inquilinus alicuius domus si inhabitet gratis, & sine pensione, tenetur de incendio orto, etiam ex sua leuissima culpa, q. 110. num 28. pag. 544

Inquilinus qui vtitur re locata alio modo, quam solito, et destinato, præsumitur ex culpa incendij, q. 110. num. 62 & 63. vbi è contra, quòd excluditur culpa quando quis combusta re vsus fuit ad solitum, & destinatum seruitium. 548

Inquilini inimicus, si incendium immittat, culpa tribuitur inquilino, ipseque tenetur, quæst. 100. num. 64. & 65. vbi secus è contra si incendium immittatur ab inimicis locatoris, & num. 66. vbi in dubio an præsumatur immissum ab inimicis locatoris, an verò cõductoris, & num. 67. vbi quòd is cuius inimici incendium immiserunt, tenentur etiam de incendio profluente in domus vicinorum, quòd tamen declaratur vt, num. 68. & 71. & num. 69. & seq.

Vbi quid si inimicitia orta fuit sine culpa illius, contra quem agitur ad damni resarcitionem. 548. & 549

Inquilinus non præsumitur in culpa incendij in domo, quam inhabitat, si in illa ignem non tenuit, q. 110. num. 79. 549

Inquilinus non præsumitur in culpa incendij sequuti in domo, quam inhabitat, si tempore orti incendij, non erat in domo, q. 110. num 80. 549

Inquilinus non tenetur de incendio sequuto in domo, quam conduxit, quando constat, quòd illud prouenit non ex illa domo, sed aliunde, q. 110. num. 81. 549

Inquilinus non potest condemnari ex sola præsumptione, quòd incendium præsumitur ortum sua culpa, nisi probet culpam specialem alicuius certæ, & determinatæ personæ, q. 110. num. 93. Contra, nu. 95. Sed an isto casu sufficiat præsumptiua probatio, nu. 94. 551

INQVISITOR potest *promittere impunitatem in crimine hæresis pro habenda veritate, quæst. 81. num. 296. Declara, vt, numero 297.* 39

Inquisitus capitaliter non prohibetur pro redemptione sanguinis sui corrumpere iudicem, quæst. 111. num. 114. & sequenti. Vbi quod hoc etiam licet extraneo. 571

Inquisitus criminaliter, an, & quando possit contra accusatorem aliam causam criminalem intentare, quæst. 100. num. 65. & seq. uentib. 283

INSPECTORES ludi puniuntur, tam pœna iuris, quam statutaria contra ludentes imposita, q. 109. num. 34. contra in pœna statutaria, num. 35. quid de inspectoribus ludi non prohibiti, nu. 36. 519

INSTRVMENTVM, an & quando probet delictum vide supra vers. Delictum.

Instrumenta illicita, dolosa, & reprobata dicuntur licita, & approbata propter loci consuetudinem, quæst. 95. num. 4. 171

Instrumentum in quo continetur pecuniam esse numeratam, quæ vere numerata, non fuit est licitum propter consuetudinem, q. 95. nu. 12. & 13. 172

Instrumentum falsum si producatur non facit supersedere in causa

UNIVERSIDAD DE MURCIA

principali, quando tota vis ipsius causæ, non stat in ipso instrumento, q. 100. num. 101 287
Instrumentum factum occasione ludi liciti valet, quæst. 109. nu. 109. & seqq. 526
Instrumentum factum in ludo prohibito, vel occasione ludi non valet, q. 109. num. 203. & seqq. Vbi idem de contractu locationis conductionis, & permutationis. 537
Instrumentum factum in ludo, vel occasione ludi an confirmetur iuramento, q. 109. num. 213. 538
INTERDICTVS aqua, & igne testari non potest, q. 102. num. 137. 330
INTERROGATIVA suggestiua, quæ sint & eorum exempla, q. 83. num. 88. & seqq. 70
INVENIENS libellum famosum, & illum non comburens, aut lacerans, sed eius vim, & tenorem alijs manifestans punitur eadem pœna qua punitur illius author, q. 105. num. 460. 424
Inueniens libellum famosum debet illum deferre magistratui, q. 105. num. 461. 424
Inueniens libellum famosum, & illum non lacerans, non punitur, nisi illum alijs manifestauerit, & publicauerit. Quod an verum sit, & quando, q. 105. nu. 462. & seqq. 424
Inuentor, & debitor thesauri potest conueniri ciuiliter, & criminaliter, & quæ actio detur si ciuiliter, aut criminaliter agatur, q. 104 nu. 27. & seqq. Vbi de materia. 373
INVERISIMILIS confessio, & cui resistant inditia, innocentem non est sufficiens ad condemnandum, q. 81. nu. 28. 5
IRA excusat delinquentem, siue veniat ex facto aduersarij, siue etiã ex facto tertij, q. 91. num. 16. Quamuis alij contra, numer. 17. pag. 135
Ira excusat delinquentem, quando prouenit ex iusta causa secus autem si ex iniusta, q. 51. num. 38. & seqq. 137
Iracundia commissum delictum mitius punitur, q. 91. nu. 1. contra nu. 2. & 3. distingue, vt nu. 4. 133
Iracundia an excuset in delictis, & quando vide vltra infrascripta plures illationes, ampliationes, & declarationes in q. 91. num. 1. & seqq. 133
Iracundia excusat etiam in foro conscientiæ, q. 91. nu 10. 135
Iracundia excusat etiam in crimine calumniæ, quæst. 91. numero. 11. pag. 135
Iracundia facit inualidos omnes actus ex ea prouenientes, q. 91. nu. 18. 135
Iracundia non excusat in crimine iniuriarum, quæstio. 91. num. 30. Præsertim quando iniuria est talis, quæ per pœnitentiam reuocata non aufert iniuriam passo damnum, seu vituperium, nec rem ad pristinum statum reducit, licet secus, quando reuocata aufert damnum, & vituperium, & rem ad pristinum statum reducit. Primo enim casu ira non excusat, secundo autem sic num. 31. contra nu. 32. resolue, vt nu. 33. 136
Iracundia non excusat delinquentem, qui ratificat delictum commissum, q. 91. num. 36. & seq. Vbi idem in omnibus alijs actibus, & contractibus. 137
Iracundia affectata, & orta sine causa ex vitio naturæ, non excusat delinquentem, q. 91. nu. 39 137
Iracundia excusat delinquentem, si sit magna, secus si parua, q. 91. num. 40. Vbi declaratur, quando iracundia dicatur magna, & quando parua, & numero 41. Vbi idem in omnibus alijs actibus, contractibus, & obligationibus, & num. 42. Vbi quod difficile est probare hanc iram magnam, quod scilicet quis in totum alienatus à mente, & intellectu. 137
Iracundia non præsumitur, ideo per allegantem probanda est, quæst. 91. num. 43. 138
IVDAEVS effectus Christianus, non potest puniri de delictis commissis, ante baptismum, q. 98. nu. 145. & 148. licet alij contra, num. 146. 226
Iudæo effecto Christiano potest iudex, si vult pœnam tollere pro delictis commissis, ante baptismum, sed non cogitur & sic in totum iudicis arbitrio remittitur, q. 98. nu. 147. 226
Iudæus effectus Christianus, si de delictis commissis, ante baptismum specialem pœnitentiam fecit, sine dubio non potest amplius puniri, q. 98. num. 149. 226
Iudæus effectus Christianus est tutus in foro conscientiæ de peccatis antea commissis, q. 98. num. 150. 226
Iudæus effectus Christianus, nec etiam efficitur irregularis ex homicidio, ante baptismum commisso, q. 98. num. 151. 226
Iudæo effecto Christiano sine dubio minuenda est pœna pro delicto commisso, ante baptismum, quæst. 98. num. 152. 226
Iudeus effectus Christianus, in fraudem, & vt pœnam iam commissi delicti euitet adhuc potest puniri, non obstante baptismo, quæstio 98. num. 153. & 154. Vbi etiam quod ista fraus probatur cõiecturis, contra, quod nec puniatur etiam quod in fraudem baptismum assumpserit, num. 155. 227
Iudæus effectus Christianus, licet liberetur àpœna commissi delicti antequam esset Christianus, non tamen liberatur à restitutione damnorum, & interesse, & male ablatorum, q. 98. num. 156. & seq. Vbi propterea, quòd tenetur ad restitutionem vsurarum. Limita vigore Constitutionis Pauli tertij, nu. 158. 227
Iudæi non tenentur restituere alteri Iudæo pecuniam, quam in ludo vicerunt secus si luserunt, cum Christiano, quæst. 109. num. 195. pag. 536
IVDEX non potest reum interrogare, nisi præcedant inditia de eo su per quo interrogatur, q. 81. num. 15. 4
Iudex potest si vult, sed non cogitur condemnare reum ex inordinato processu, q. 81. nu. 77. 12
Iudex an, & quando possit impunitatem reo confitenti promittere, & quando promissam seruare vltra infrascripta vide supra versicu lo Confessio,
Iudex licet non possit impunitatem promittere, à tali tamen promissione multum præcauere debet, & promissum seruare tenetur, abstinendo se a condemnatione, q. 81. num. 277. licet alij contra, num. 279. 36
Iudex an teneatur seruare impunitatem, et liberationem promissam ei, quem sub tali promissione, ex ecclesia ad quam confugerat extraxit, q. 81. num. 282. 37
Iudex eo magis tenetur impunitatem promissam seruare, quando vlterius dolosè processit, suadendo Reo, vt fateatur, quia alias non est modus euadendi, q. 81. num. 283. 37
Iudex potest pro reo promittere gratiam, & impunitatem non expresse, sed verbis generalibus, & alias, vt in q. 81. nu. 298. 39
Iudex pro eruenda veritate delicti a Reo potest vti simulationibus, & fictionibus fingens, puta se velle facere id quod re vera non intendit agere, q. 81. nu. 304. Contra nu. 305. 40
Iudex pro eruenda veritate potest cum Reo vti blandis verbis eumq; amicabiliter, & benignè tractare, & alia facere, de quibus in q. 81. num. 306. 40
Iudex an, & quando possit pro habenda veritate à Reo intromittere cum eo in eisdem carceribus alios carceratos complices, seu extraneos, q. 81. num. 307. & seq. 40
Iudex pro eruenda veritate reo potest fingere se esse benè informatum de delicto, & benè omnia scire, q. 81. num. 309. 40
Iudex pro eruenda veritate multo magis potest simulare, & fingere in crimine hæresis, q. 81. nu. 310 41
Iudex in fictionibus, & simulationibus, quibus vtitur pro eruenda veritate a reo, non potest miscere falsitates, & mendacia, q. 81. nu. 311. 41
Iudex non potest vti illis fictionibus, & simulationibus, ex quibus posset oriri Reo aliquod magnum præiudicium, quæst. 81. numero 312. 41
Iudex pro eruenda veritate potest vti simulationibus, & fictionibus laudabilibus, & ad bonum finem ordinatis, secus autem deceptorijs, & in malum finem directis, q. 81. num. 313. 41
Iudex quando pro eruenda veritate, vtitur aliqua simulatione, vel fictione, debet omnia facere redigere in scriptis alias malè faceret q. 81. num. 314. 41
Iudex non debet in examinibus, suggestiua interrogatoria facere etiã de materia, dixi supra vers. Confessio, & infra vers. Suggestio, & vers. Reus.
Iudex non debet legere Reo completas testium depositiones ad ipsum conuincendum, propter suggestionis periculum, q. 83. n. 90. 70
Iudex an, & quando possit in secretis carceribus alium carceratum, seu extraneum ponere, ad effectum vt obseruet quæ per Reum aguntur, vel dicuntur, vel quod prohibeat Reum alios alloqui, vel etiam quòd ipsum disponat ad dicendum veritatem, q. 83. num. 93. 70
Iudex quando Reus pendet in tortura non debet minari, aut importunè suadere, vt confiteatur, & quomodo gerere se debet in interrogando ipsum Reum, q. 83. nu. 96. 70
Iudex an, et quando, et in quibus casibus ex præsumptionibus, & inditijs possit Reum criminaliter condemnare, & in quam pœnam ... 1. & omnibus sequentib. et dixi infra versic. ... præsumptiones.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

Iudex qui propter imperitiam aliquem ad mortem condẽnauit, morte punitur, q. 87. num. 45. 99
Iudex, seu officialis non tenetur obedire Principis, ac Superioris præcepto iniusto, & obediendo, non excusatur, q. 97. num. 25. & 27 licet alij contra, num. 26. 191
Iudex qui de mandato Principis, iniustè aliquem suspendere facit, aut plus debito castigat, non excusatur, sed punitur, q. 97. numer. 28. & 29. vbi quòd benè excusatur à pœna ordinaria, Contra, quòd in totum excusetur num. 30. Sed prima opinio est verior, & communior, num. 31. 191
Iudex non excusatur, sed punitur torquendo aliquem indebitè de mandato Principis, ac Superioris, q. 97. nu. 32. 192
Iudex si videt Principis mandatum iniustum, non debet exequi, sed consulere, rescribere, & expectare secundam iussionem, q. 97. nu. 33. & 34. vbi quòd debet expectare per dies triginta. 192
Iudex debet potius renunciare officio, quam Principis, ac Superioris iniustum mandatum exequi, q. 97. nu. 35. 192
Iudex tanto minus debet exequi Principis, seu Superioris mandatum iniustum, quando illud exequendo timeretur de scandalo futuro, q. 97. num. 36. 192
Iudex non tenetur exequi iniustum mandatum Principis etiam quòd iurauerit illi obedire, q. 97. num. 37. 193
Iudex non tenetur obedire Principi iniusta præcipienti etiam quòd Princeps dicat distinctè, præcipiendo mandamus, *q. 97. nu. 38.* 193
Iudex non tenetur obedire præcepto iniusto, etiam quod Princeps mãdet, cum clausula, ex certa scientia, *q. 97. num. 39.* 193
Iudex non tenetur obedire Papæ iniusta præcipienti etiam sub pœna excommunicationis, q. 97. num. 93
Iudex non tenetur sequi cõsilium Sapientis, si illud iniustum sit, etiam quòd vigore statuti cum tali consilio pronunciare debeat, q. 97. num. 41. & an isto casu teneatur obedire suo Superiori iubenti, vt pronunciet sine tali consilio, num. 42. 193
Iudex tanto minus tenetur obedire iniusto Principis mandato, & tanto minus obediendo, non excusatur, quando in rescripto non expressè præcipitur, vt id faciat sine cognitione causæ, q. 97. num. 45. 193
Iudex tenetur obedire mandato Principis iniusto, & obediendo excusatur, quando est dubium, an illud sit iniustum, nec ne, q. 97. nu. 44. 193
Iudex excusatur exequendo mandatum Principis iniustum, quando Princeps illi minatur mortem, nisi exequatur, q. 97. nu. 45. 193
Iudex an teneatur obedire suo Principi, rescribenti cum clausula nõ obstantibus &c. *q. 97. num. 46.* 193
Iudex an teneatur obedire suo Principi rescribentì cum clausula, motu proprio, &c. *q. 97. num. 48. & seq.* 193
Iudex excusatur exequendo mandatum Principis iniustum, post secundam iussionem, q. 97. num. 50. Sed fortè tutius est ipso casu expectare tertiam iussionem, num. 51. 194
Iudici, seu officiali asserenti, se aliquid fecisse de mandato Principis, regulariter non creditur nisi aliter mandatum probet, q. 97. nu. 52. Quamuis alij contra, num. 53. Amplia primo, vt tale mandatum debeat etiam probari per scripturam, num. 54. Amplia 2. etiam quòd iudex, seu officialis sit persona clarissima, & in dignitate constituta, nu. 55. Contra, nu. 56. Distingue, vt nu. 57. & 58. Amplia 3. multo magis quando agitur de præiudicio tertij, nu. 59. Declara ampliationem dummodo agatur directè de d. præiudicio, secus si indirectè, num. 60. Limita primo, quando iudices, seu officiales asserentes mandatum Principis essent plures, num. 61. Limita 2. quando Princeps est præsens, nu. 62. Sublimita limitationem, quando agitur de præiudicio alicuius, nam tũc nec creditur assertioni iudicis super mandato Principis, etiam quod sit præsens, num. 63. Contra num. 64. Limita 3. quando in loco est consuetudo, vt tali assertioni credatur, prout est in vrbe, num. 65. Limita 4. quando assertio continet id quod solitum est committi, & quod pertinet ad officium asserentis, nu. 58. Sublimita generaliter omnes præcedentes limitationes dummodo iudex testetur de mandato prædicto tempore actus gesti, secus si post, num. 66. 194
Iudex exequutor regulariter etiam iniustam sententiam exequi debet, nec potest cognoscere de iniustitia dictæ sententiæ, q. 97. num. 67. Quamuis contrarium tenuerint aliqui relati, num. 68. Amplia vt nec possit iudex exequutor aduersus sententiam, quam exequi debet admittere exequutiones, fraudis, seu falsitatis, prout nec etiam potest cognoscere, quòd talis sententia fuerit lata ex falsis testibus, seu instrumentis, num. 69. Limita primo, vt regula procedat in iudice inferiore, num. 70. Secus in superiore, num. 71. Limita 2. vt iudex ordinarius non tenetur exequi sententiam iniustam iudicis delegati, num. 72. Limita 3. vt eadem regula procedat in ciuilibus, secus in criminalibus, præsertim quando exequutio afferret damnum irreparabile, num. 73. Limita 4. qd potest iudex exequutor ad sui instructionem aliquas recipere probationes, ex quibus si videat sententiam iniustam, mandat superfederi, causam ad Superiorem remitti, num. 74. Declara vt, nu mero 75. Limita 5. quando opponitur de nullitate sententiæ, vt puta latæ a iudice incompetente. Tunc enim si eam nullam cognouerit, pariter superfedebit, & causam ad Superiorem remittet, num. 76. Limita 6. quando sententia esset notoriè iniusta, aut notoriè nulla, num. 77. Limita 7. in exceptionibus, quæ opponuntur aduersus exequutionem, num. 78. Limita 8. quia adhuc in exequutione citanda est pars, num. 79. Limita 9. in mixto exequutore, num. 80. 198
Iudex ecclesiasticus pro exequutione suæ sententiæ potest implorare brachium iudicis sæcularis, sæcularisque iudex tenetur illud impartiri, & sententiam exequi, q. 97. num. 81. 198
Iudex sæcularis si recusauerit, requisitus impartiri suum brachium iudici ecclesiastico, potest ad illud præstandum cogi, sub pœna excõmunicationis, aliisq; pœnis de, q. 97. num. 82. 198
Iudex ecclesiasticus tenetur etiam impartiri suum brachium iudici sæcularis, si ab eo fuerit requisitus, q. 97. num. 83. Sed ab eo non potest cogi, nec tenetur illud præstare, si iniustè petatur, nume. 85. pag. 198
Iudex ecclesiasticus non tenetur exequi sententiam, seu præceptum iudicis sæcularis, si illud cognouerit iniustum. Immo poterit de tali iniustitia cognoscere, q. 97. num. 85. 198
Iudex ecclesiasticus nedum ordinarius, sed etiam delegatus potest implorare brachium, & auxilium à iudice sæculari, q. 97. num. 86. pag. 198
Iudex sæcularis tenetur exequi sententiam iudicis ecclesiastici, etiam quod iniustam viderit, nec potest de tali iniustitia cognoscere, q. 97. nu. 87. Contra num. 88. 199
Iudex sæcularis non debet exequi sententiam iudicis ecclesiastici notoriè iniustam, q. 97. num. 89. Declara, vt nu. 90. 199
Iudex sæcularis non tenetur exequi sententiam iudicis ecclesiastici nullam, sed potest de tali nullitate cognoscere, q. 97. num. 91. Declara vt num. 92. 199
Iudex secularis non tenetur exequi sententiam iudicis ecclesiastici latam iuris ordine non seruato, q. 97. nu. 93. 199
Iudex sæcularis non tenetur exequi sententiam iudicis ecclesiastici latam ab incompetente iudice, seu alias nullam defectu iurisdictionis, q. 97. num. 94. 200
Iudex sæcularis non tenetur exequi sentẽtiã iudicis ecclesiastici, a qua fuit appellatum, q. 97. num. 95. 200
Iudex sæcularis non potest exequi sententiam iudicis ecclesiastici, quando ab hoc decreto exequutionis fuit appellatum, & sumus in casu in quo idem sæcularis iudex poterat de crimine cognoscere, q. 97. num. 96. 200
Iudex secularis non tenetur iudici ecclesiastico impartiri suum brachium, in extraiudicialibus, q. 97. nu. 97. 200
Iudex sæcularis non tenetur impartiri suum brachium iudici ecclesiastico, nisi prius idem ecclesiasticus iudex fecerit quicquid poterit nec habeat vltra quid faciat, & de materia, q. 97. nu. 98. 200
Iudex ecclesiasticus potest cognoscere de iniustitia sententiæ alterius iudicis ecclesiastici, nec illam tenetur exequi si iniusta fuerit, q. 97. num. 99. 201
Iudex sæcularis tenetur exequi sententiam iudicis Ecclesiastici latam contra Clericum ab eodem iudice degradatum, & ipsi sæculari iudici traditum absque eo, quòd sibi fiat fides de processu, & quod de aliqua prætensa iniustitia cognoscat, q. 97. num. 100. Contra num. 101. 201
Iudex sæcularis in criminibus merè sæcularibus, aut mixti fori non tenetur contra clericum, curiæ sæculari traditum, sententiam iudicis Ecclesiastici exequi, nisi sibi exhibito processu, ex quo iustam viderit sententiam aliter secus, q. 97. num. 102. 201
Iudex sæcularis in crimine ecclesiastico, prout est hæresis, debet exequi sententiam iudicis ecclesiastici, absq; eo, quòd sibi transmittatur processus, q. 97. nu. 103. Quamuis alij contra, nu. 104. debet que statim hæreticum sibi traditum, tradere morti, num. 105. & si

UNIVERSIDAD DE MURCIA

hoc non fecerit, compelletur ab Inquisitore vt, num. 106. etiam quòd sibi liquidò constaret sententiam iudicis ecclesiastici, & Inquisitoris esse iniustam, aut nullam, nu. 107. & seq. 202

Iudicis iussus, & auctoritas regulariter facit de illicito licitum, excusat q. à dolo, delicto, & pœna, q. 97. num. 109. 203

Iudicis licentia, & auctoritas excusat à pœna turbatiua, etiam quòd causa licentiæ fuisset falsa, q. 97. num. 110. 203

Iudicis iussus, & auctoritas excusat non solùm in criminalibus, sed et in ciuilibus, q. 97. num. 111. 203

Iudicis iussus, & auctoritas excusat quando est dubius an præceptum sit iustum, vel iniustum, secus si sit certus, quòd illud sit iniustum, quia non excusat tunc, q. 97. num. 112. contra nu. 113. 203

Iudicis iussus, & auctoritas excusat in ijs, quæ spectant ad eius officium secus si iubeat, vt priuatus in non spectantibus ad eius officium, q. 97. nu. 114. 203

Iudicis iussus, & auctoritas procurata, & affectata non excusat. q. 97. num. 115. 203

Iudicis iussus non excusat, quando idem iudex processit iuris ordine non seruato, q. 97 num. 116. Declara vt nu. 117. 302

Iudicis incompetentis iussus, & licentia an excuset, q. 97. num. 117. pag. 203

Iudicis iussus, & auctoritas excusat in leuioribus, q. 97. num. 118. Secus autem in atrocioribus, num. 119. Et tamen etiam in atrocioribus, & excusat à pœna ordinaria, num. 120. 204

Iudex ex officio nedum parte instante, tenetur facti veritatem, & rei innocentiam perquirere, q. 99. num. 264

Iudex si capitalem sententiam contra condemnatum exequatur appellatione pendente capite punitur, q. 101. num. 5. 297

Iudici volenti exequi contra condemnatum sententiam appellatione pendente resisti potest etiam per amicos, & consanguineos condemnati q. 101. num. 6. 297

Iudices habent particularem auctoritatem puniendi suos officiales, vt puta Notarios, nuncios, & birruarios, præsertim pro delictis in officio commissis, q. 101. nu. 86. 305

Iudex, seu magistratus si sub fiducia publicæ auctoritatis aliquid iniuriosè dixerit, aut fecerit, tenetur actione iniuriarum, q. 105. numero 131. 391

Iudex si vulnerauit appellantem à sua sententia puniri debet, q. 105. num. 132. 391

Iudex potest puniri eum, qui coram ipso iniuriam alicui intulit, quæst. 105. num. 194. 397

Iudex, quando videt imminere periculum, ne partes se ad inuicem offendant potest illas cogere etiam non petentes ad præstandum cautionem de non offendendo, q. 107. nu. 11. 437

Iudex potest cogere partes ad præstandum cautionem de non offendendo pluribus medijs, de quibus in q. 107. num. 12. 437

Iudex non potest cogere partes ad præstandum cautionem de non offendendo, nisi ex iusta causa, ex iusto timore, & qui in proposito dicantur timor iustus, quomodo probandus, & an sufficiat timentis iuramentum, q. 107. num. 16. 437

Iudicis arbitrio remittitur, an, & quando cogi quis possit ad præstandum cautionem de non offendendo, q. 107. nu. 17. 438

Iudex non potest cogere partes ad cauendum de non offendendo sine citatione, & causæ cognitione, q. 107. num. 18. Declara nisi esset periculum in mora imminentis offensionis, vel quod pars de qua timetur aufugeret, vel nisi inimicitiæ essent notori, num. 19. Potest tamen iudex interim quòd discutitur, an cautio sit præstanda facere pœnatum præceptum partibus ne se inuicem offendant num. 20. Quòd si iudex sine cognitione causæ, & indebitè aliquẽ coegerit ad præstandum hanc cautionem dicitur facere iniustitiam, tenetur parti ad interesse, potest illi resisti, & is qui cautionem præstitit, semper poterit opponere de inualiditate cautionis, num. 21. 438

Iudex potest cogere ad cauendum de non offendendo, tàm offendentem quam offensum, q. 107. nu. 22. 438

Iudex non potest vnam solam partem cogere ad præstandum cautionẽ quando præsertim altera pars etiam iustè timens petit sibi recaueri, & an isto casu cautio præstita per vnam solam partem sit valida, & de materia, q. 107. num. 23. 438

Iudex incompetens non potest cogere partes ad cauendum de non offendendo, & cautio coram ipso præstita est nulla q. 107. numer. 24. pag. 439

Iudicis arbitro remissum est, an cautio de non offendendo præstanda sit cum fideiussione, vel sine, q. 107. num. 39. 441

Iudex non potest ex officio, & parte non petente cassare cautionem propter subsequutam pacem, q. 107. nu. 137. 453

Iudex non debet cassare cautionem de non offendendo præstitam pace non sequuta, q. 107 num. 138. 452

Iudex ecclesiasticus an sit competens in causa ludi, & de materia, q. 109. num. 78. & seqq. 523

Iudex ex officio an possit agere pro iniuria, seu furto facto retinenti ludum, q. 109. num. 170. 534

Iudex dicitur barattariam committere, quando pecunia corruptus, iniquam profert sententiam, q. 111. nu. 1. 558

Iudex barattariam committens, an dicatur committere simoniam, q. 111. num. 7. & seq. 559

Iudex qui barattariam committit, dicitur proditor, q. 111. numero 12. 559

Iudices barattariam committentes antiquo iure graues, subiuerunt pœnas, vt in q. 111. nu. 14. 560

Iudex barattariam committens, tenetur lege Iulia repetundarum, q. 111. num. 15. & seq. vbi quòd hæc repetundarum pœna, hodie est arbitraria. 560

Iudex qui pecunia corruptus, iniustitiam facit, tenetur edicto de calumniatoribus, q. 111. num. 17. 560

Iudex barattariam committens, tenetur de falso, & falsi pœna, q. 111 num. 18. Declara, vt num. 19. 561

Iudex barattariam committens, non tenetur lege Iulia de vi publica q. 111. num. 20. 561

Iudex qui pro necando hominem pecuniam accipit, tenetur lege Cornelia de sicarijs q. 111. nu. 21. Item tenetur lege Iulia repetundarum, num. 22. & eius pœna erit, aut capitis, aut deportationis, num. 23. Capitis pœna locum habet quando iudex propter pecuniam innocentem interficit, deportationis autem, quando ex iracundia, nu. 24. Morte autem non sequuta, ex sola condemnatione, iudex morte non punitur, num. 25. 561

Iudex absoluens quem condemnare debebat, punitur, q. 111. num. 25. in fine 561

Iudex in causa ciuili, iniustitiam faciens propter pecuniam relegatur q. 111. num. 29. 561

Iudex barattariam committens, dignitate, & cingulo priuatur, q. 111 num. 27. & seq. vbi idem ex statuto vrbis de iure autem canonico, non priuatur, sed tantum suspenditur ab officio ordinis, num. 29. et seq. vbi quod iudex semel officio priuatus redditur inhabilis ad alia officia obtinenda. 561

Iudex lege repetundarum damnatus, infamis est, quæst. 111. num. 31 pag. 562

Iudex qui pro administratione iustitiæ, pecuniam recipit verberatur, et fustigatur q. 111. num. 32. & 33. 562

Iudex qui pecunia corruptus malè iudicauit, si causa ciuilis sit, & pecuniaria dati triplum, promissi duplum, restituit, & dignitatem, seu cingulum amittit, si verò causa sit criminalis, omnia confiscantur bona, & in exilium mittitur, q. 111. num. 34. declara vt num. 35. 562

Iudex propter pecuniam iniustitiam faciens, tenetur ad expensas, & damna passa, q. 111. num. 36. 563

Iudex iniustitiam faciens propter pecuniam, tenetur ad æstimationem litis, q. 110. nu. 37. declara vt, num. 38. 563

Iudex qui per concussionem pecuniam extorquet, tenetur ad restitutionem pecuniæ, q. 112. num. 39. & 44. 563

Iudex qui facit concussionem, punitur criminaliter, extra ordinem arbitrio iudicis, q. 111. nu. 39. et seq. 563

Iudex qui committit barattariam, dicitur committere crimen concussionis, q. 111. num. 41. declara vt num. 42. & seq. 564

Iudex qui per concussionem pecuniam extorsit, & abstulit, tenetur illam restituere, q. 211. num. 44. 564

Iudex, seu officialis, qui per extorsionem pecuniam extorquet, tenetur pœna concussionis, quæst. 111. nu. 49. 965

Iudex qui submittit suum amicum ad alloquendum, & operandum cu accusato, vt pro absolutione ei pecuniam tradat, dicitur extorsionem committere, q. 111. nu. 51. 561

Iudex qui pecunia corruptus iniustitiam facit, tenetur ad restitutionẽ quadrupli eius quod accepit, q. 111. num. 59. & seq. vbi idem vigore statuti vrbis. 566

Iudex qui barattariam commisit, tenetur quandoque ad duo quadrupla, prout est, quando pecuniam accepit ab vtraque parte, q. 111. num. 61. 566

Iudex ecclesiasticus qui pretio, aut alias per sordes, iniustam tulit sententiam

tentiam, suspenditur ab exequutione officij per annum, q. 111. num. 71. 567
Iudex ecclesiasticus suspensus, eo quia per sordes iniustitiam facit, irregularis efficitur, si suspensione pendente immiscuerit se in diuinis q. 111. num. 72. 567
Iudex ecclesiasticus iniustè per sordes iudicans, vltra suspensionem per annum, punitur etiam ad pœnam extraordinariam, q. 111. num. 74. 567
Iudex qui per sordes malè indicat, non suspenditur à beneficio, sed tantum ab ordinibus, quæst. 111. num. 75. licet alij contra, num. 76. pag. 567
Iudex Ecclesiasticus per sordes malè iudicans, non suspenditur ab officio, sed tantum ab ordinibus, q. 111. num. 77. 567
Iudex secularis malè per sordes iudicans, non patitur pœnam suspensionis à iure canonico inflictam, q. 111. num. 78. 567
Iudici dans pecuniam nulla expressa causa punitur, vt corruptor, quæst. 111. num. 105. 570
Iudici si quis pecuniam dedit simpliciter non exprimendo causam, præsumitur dedisse in turpem causam. Ideo eam non repetit, q. 111. num. 108. 570
Iudici dans pecuniam, vt iustitiam faciat, vt cito expediat, aut pro redimenda vexatione, aut pro conseruatione sui iuris, non dicitur dedisse turpem causam; Ideo illam repetit, q. 111. num. 109. & seq. vbi amplius, quod tantumdem repetit, sed an hæc procedant de iure nouo Authenticorum, vt scilicet licitum sit dare iudici pecuniam, vt iustè iudicet, & an pecunia data eodem iure repeti possit, num. 111. & seq. 570. 571
Iudici si quis dedit pignus, vt ipsum corrumpere poterit illud repetere rei vendicatione, q. 111. num. 113. 571
Iudici dare pecuniam, licet pro conseruatione iuris sui, vel pro redemptione, indebitè vexationis, q. 111. num. 116. 571
Iudici pecuniam dare an liceat, vt iustam proferat sententiam, q. 111 num 118 & seqq. 572
Iudici pecunia data publicè, & palàm non inducit corruptelam, q. 111 num. 119. 572
Iudici dans pecuniam, vt cito causam expediat, non punitur, q. 111. num. 123. 572
Iudici dans pecuniam simpliciter causa non expressa, non amittit causam, q. 111. num. 130. contra num. 131. 573
Iudici dans pecuniam, vt cito causam expediat, non amittit causam q. 111. num 132. contra num. 133. Declara vt num. 136. 573
Iudici pecuniam dans, vt iustitiam faciat, causam amittit, q. 111. num. 134. 573
Iudicem indemnem conseruans pro iusta sententia, causam amittit, q. 111. num. 135. 573
Iudex pecunia corruptus iniustitiam faciens, punitur pœna repetundarum, aliisq; pœnis, q. 111. nu. 138. 573
Iudex pecunia corruptus, vt omittat, & non faciat facienda, tenetur pœna repetundarum, q. 111. nu. 148. Sed an isto casu habeat locum pœna suspensionis à diuinis per annum, à iure canonico inflictam num. 149. & seq. 575
Iudex punitur, & tenetur de barattaria, etiam quòd accipiat pecuniã pro iustitia facienda, q. 111. num. 151. & seq. Declara vt num. 153. & seqq. vbi de materia, & num. 156. & seqq. vbi etiam an isto casu iudex incurrat pœnam suspensionis infra annum, à iure canonico inflictam. 575
Iudices debent habere manus mundas, & de materia, quæstio 111. num. 152. 575
Iudici nec etiam licitum est capere pecuniam, vt cito causam expediat, q. 111. num. 159. 576
Iudex committit barattariam, ex sola promissione, & illius acceptatione, q. 111. num. 162. Amplia etiam, quòd promissio non sit accepta ta, dummodo non fuerit accusata, num. 163. Limita dummodo promissio fuerit certa, & specifica de certa summa, aut re tradenda, secus verò si fuerit generalis, & incerta, num. 164. pag. 576
Iudex pecunia corruptus iniustitiam faciens, tenetur siue causa sit criminalis, siue etiam ciuilis, q. 111. num. 165. contra num. 166. distingue, d. nu. 166. 576
Iudex tenetur barattaria, recipiendo pecuniam, etiam quod non exprimatur causa, propter quam illam recepit, quæst. 111. num. 167. 576
Iudex committit barattariam, & corruptionem, non solum accipiendo pecuniam, sed etiam omnem aliam rem, atque etiam si inde sentiat aliquod commodum, seu vtilitatem, q. 111. nu. 168. 576
Iudici, nec etiam licet recipere pecuniam, sub titulo venditionis, donationis, aut cuiusuis alterius contractus, quæstio 111. num. 170 pag. 577
Iudex tenetur de barattaria etiam recipiendo pecuniam per interpositam personam, vt puta vxorem, filium, aut alios similes, q. 111 num. 176. 577
Iudex tenetur de barattaria, & corruptione, etiam quòd non fecerit illud quod facere promisit, q. 177. Quamuis in hoc crimine re integra habere locum pœnitentiam dixerint aliqui nume. 178. Limita primo, vt effectu non sequuto, non puniatur iudex eadem pœna, num. 179. Limita 2. nisi etiam datam pecuniam restituerit, quia tunc nullatenus punitur, num. 180. & seq. Vbi quid si datio pecuniæ non interuenit, sed sola promissio. 578
Iudex ciuilis potest etiam criminaliter cognoscere, & punire de crimine barattariæ concussionis, & extorsionis pecuniarum, q. 111 numer. 182. Sed nunquid hoc possit facere ex eodem processu, num. 183. & seq. 577. & 578
Iudex non dicitur committere barattariam, nec punitur, quando pecuniam recipit post latam sententiam, q. 111. num. 210. Licet alij contra, num. 211. præsertim in iudice ordinario, & durante magistratu, num. 212. Limita vt nec etiam post sententiam licitum sit aliquid recipere, quando ante eam præcedebat aliqua promissio, aut promissionis suspitio, aut aliqua tacita conuentio, aut spes recipiendi, num. 213. & sequentibus, vbi amplius, quòd in dubio præsumitur fraus. & sic pecunia datã post sententiam fuisse datam in vim præcedẽtis promissionis. 580
Iudicem corrumpere non dicitur, qui illum indemnem conseruare promittit pro sententia ad sui fauorem lata, q. 111. nu. 216. Declara tribus modis, vt nu. 217. & seqq. 581
Iudex, qui palam, & publicè aliquid accipit non præsumitur aceipere in malam causam, q. 111. nu. 220. Declara, vt nu. 221. 582
Iudex accipiendo ea, quæ dari solita sunt excusatur à consuetudine, q. 111. nu. 222. & seq. 582
Iudices. & officiales munera recipere prohibẽtur, q. 111. nu. 236. 583.
Iudex prohibetur recipere munera præsertim in pecunia, etiam in minima quantitate, q. 111. nu. 238. 583
Iudices recipientes munera puniuntur pœna triginta librarum auri, q. 111. nu. 239. 583
Iudices criminales in Vrbe accipientes munera puniuntur pœna vitæ, & confiscationis bonorum, q. 111. nu. 240. 583
Iudices non habentes salarium, an prohibeantur recipere munera à sponte dantibus, q. 111. nu. 241. 583
Iudex non prohibetur recipere munera ab amicis, q. 111. nu. 242. Declara, vt num. 243. & seq. & nu. 249. 583
Iudex non prohibetur recipere munera à suis consanguineis, quod an verum sit, & quando, q. 111. nu. 245 & seqq. 584
Iudices non prohibentur recipere esculenta, & poculenta, q. 111. num. 250. Licet alij contra num. 251. 584
Iudices nec etiam esculenta, et poculenta recipere possunt, nisi à sponte dantibus, secus si aliquo modo etiam indirecto petantur, & affectentur, q. 111. num. 252. 58.
Iudices ordinarij nec etiam esculenta, & poculenta recipere possunt a litigantibus coram ipsis, q. 111. num. 253. Contra numero 254. 585
Iudices nec etiam esculẽta, & poculenta recipere possunt, nisi moderate, & in quibus consistat hoc moderamen, q 111. num. 255. 585
Iudices nec etiam esculenta, & poculenta recipere possunt, nisi ea, quæ paucis diebus consumi possunt, q. 111. num. 256. Licet non fuerint consumpta, num. 257. et habetur respectus non ad iudicem ipsum, sed ad omnem familiam, num. 258. & infra quot dies esculenta, & poculenta consumi possunt, vt dicantur moderata, numer. 259. & seq. 586
Iudex, & officialis habet præsumptionem pro se, ideò caute contra eos procedendum, q. 111. nu. 261. & seq. vbi præsertim, quando officialis est alias bonæ famæ, licet alij contra, nu. 263. 586
Iudices boni debent cauere à familiaritate, & conuersatione eorum, qui accepta pecunia fauorabiles sententias promittunt, q. 111. nu. 282. 588
Iudici nec etiam in arbitrarijs aliquid dare, seu recipere licitum est, q. 111. nu. 339. 593
Iudici licitum est aliquid dare, vel promittere, vt citius causam expediat. q. 111. nu. 350. 594
Iudex, qui per sordes iudicat dolo iudicare dicitur, q. 111. nu. 360. 596

UNIVERSIDAD DE MURCIA

INDEX.

Iudex dolo iudicans, & iniustitiam faciens non solum tenetur ad interesse, & facit litem suam, sed etiam tenetur ad totius litis æstimationem, & sic insolidum, q. III. num. 362. Declara hoc non procedere in beneficialibus, num. 363. & quid sit isto casu teneri ad litis æstimationem, num. 364. 596

Iudex, qui per sordes malè iudicauit facit litem suam, immo tenetur insolidum, & ad æstimationem litis, q. III. num. 365. 596

Iudex, qui malè iudicauit dolo, non solum tenetur ad interesse, sed etiã si iudici videbitur poterit vltra interesse condemnari, q. III. nu. 366. vbi etiam, an teneatur actione iniuriarum. 596

Iudex malè iudicans dolo criminaliter punitur, q. III. num. 367. Videlicet extra ordinem, & arbitrio iudicis, num. 368. Declara, vt num. 369. vbi distinguitur inter dolum commissum in causa ciuili, & in causa criminali. 596

Iudex, qui dolo, aut per sordes iniustam protulit sententiam incurrit pœnam infamiæ, q. III. num. 370. & seq. 596

Iudex, qui dolo malè iudicauit tenetur pœna falsi, quæst. III. numero 372. 597

Iudex propter iniustam ab eo prolatam sententiam condemnatus parti ad interesse, si non habet in bonis ex quibus possit dictum interesse soluere, an verò solum carcerari, & de materia, q. III. nu. 373. & seqq. 597

Iudex, aut magistratus aliquid iniustè statuens tenetur ex edicto, quòd quisque iuris, q. III. num. 376. 597

Iudex, qui dolo aliquem ad mortem condemnauit, & tradidit tenetur, & ipse pœna mortis, q. III. nu. 379. Secus si per imperitiã, quia tunc mitiori pœna punitur, num. 380. 597

Iudex non dolo, sed per imperitiam in dubio malè iudicasse præsumitur, q. III. num. 384. 598

Iudices, & officiales tenentur, & sindicantur etiam de negligentia, q. III. num. 396. 599

Iudex negligens facere iustitiam tenetur actione in factum ad interesse q. III. num. 397. 599

Iudex ex negligentia facit litem suam, q. III. nu. 398. Licet aliy contra, num. 399. 599

Iudex ex negligentia tenetur insolidum ad verum, & totale interesse, non autem quantum religioni iudicantis videbitur, & ex quasi maleficio, q. III. nu 400. Licet aliy cõtra, nu. 401. Declara hanc conclusionem, vt nu. 402 & seqq. 599. & 600

Iudicis hæredes tenentur ex negligentia ipsius, quia talis actio datur hæredibus, & contra hæredes, q. III. nu. 407. 600

Iudex ob negligentiam cõdemnatus in pœnam pecuniariam, si non habet in bonis luit in corpus, q. III. nu. 310. 600

Iudex negligens facere iustitiam de iure canonico excommunicatur, q. III. nu. 416. 601

Iudex negligens in suo officio priuatur salario, q. III. num. 417. & seq. vbi amplius, quòd priuatur omni emolumento, & lucro percepto ex administratione, & officio. 601

Iudex propter negligentiam priuatur officio, vt puta si videns aliquos rixari non se intromittit ad sedandum rixam, q. III. nu. 419. & seq. Declara pluribus modis, vt nu. 421. & seqq. 601

Iudices, & officiales de consuetudine non sindicantur, nisi de negligentia dissoluta, & dolo proxima, q. III. nu. 425. 601

Iudex non tenetur de negligentia, quando aderat alius iudex, qui poterat adiri, q. III. nu. 426. Declara, vt nu. 427. 602

Iudex non potest redargui de negligentia, nisi præcedat requisitio, interpellatio, seu protestatio, q. III. nu. 429. immo vltra requisitionem ueeesse est, vt superior adeatur, num. 430. Sed an vnica sufficiat protestatio, seu interpellatio, an verò plures requirantur, nu. 431. & seq. 602

Iudex ad hoc, vt dicatur negligens, quod tempus intercedere debeat, q. III. nu. 433. 602

Iudicis negligentia excusatur ex impedimento, q. III. nu. 434. 602

Iudex, qui per imperitiam iniustitiam facit tenetur, & punitur, q. III nu. 435. 603

Iudex, qui per imperitiam malè iudicat, delinquit contra Deum, contra rempublicam, & contra litigatorem, q. III. n. 435. 603

Iudex malè iudicans per imperitiam facit litem suam, q. III. nu. 436. Declara, vt nu. 437. 604

Iudex per imperitiam malè iudicans non tenetur insolidum ad omne interesse, & ad omnem litis æstimationem, sed tantum quantum facere potest, q. III. nu. 437. 604

Iudex ex imperitia malè iudicans tenetur actione in factum, q. III. nume. 442. 604

Iudex per imperitiam iniustitiam faciens tenetur in quantum religioni iudicantis videbitur æquum, q. III. nu. 443. 604

Iudex malè iudicans per imperitiam criminaliter etiam pœna arbitraria puniri potest, q. III. nu. 445. Contra, nu. 446. 605

Iudex tàm ordinarius, quam delegatus per imperitiam malè iudicans tenetur, & facit litem suam, q. III. nu. 447. 605

Iudex filius familias non excusatur si per imperitiam quid male egerit q. III. num. 448. & seq. vbi quid in filio emancipato 605

Iudex delegans non tenetur de imperitia delegati, q. III. num. 462. pag. 607

Iudex facit litem suam malè iudicando, etiam quod sic iudicauerit de consilio sapientis assessoris, vel consultoris, q. III. num. 467. & seq. Immo videtur quòd isto casu iudex teneatur de totale interesse, num. 469. Quòd tamen declaratur non procedere in infrascriptis casibus. Primo, quando iudex vigore statuti fuisset coactus sequi consilium sapientis, num. 476. Secundo, quando idem iudex fuit deceptus à consultore, vel assessore non in iure, sed in facto, num. 471. Tertio, quando consultor non est electus à iudice, sed à republica, vel à parte, num. 472. Quarto quando consultor habebat instrumentum suæ approbationis, & Doctoratus, num. 473. & seq Quinto, quando consultor erat publicè exercitatus, et pro perito communiter reputatus, nu. 475. Sexto, quando iudex consultorum, qui malè iudicauit exhiberet, quia tunc videtur liberatus, num. 476. Contra num. 477. Declarantur omnes prædicti casus, quando iudex erat peritus, quia tunc in nullo casu excusatur nu. 478. 607. et 608

Iudex malè iudicans, & iniustitiam faciens ex lata culpa facit litem suam, q. III. nu. 483. 608

Iudex malè iudicans ex lata culpa, an teneatur parti læsæ ad interesse insolidum, an verò in quantum religioni iudicantis videbitur, q. III. num. 482. & seqq. & quid si culpa fuerit latissima, num. 484. & quid si leuis, num. 485. & quid si leuissima, nu. 486. & seqq. 609

Iudex iudicans contra æquitatem facit litem suam, q. III. num. 489. Declara, vt nu. 490. 609

Iudex, an, & quando possit iudicare secundum suam conscientiam, & non secundum acta, & allitata, q. III. nu. 491. 609

Iudex iudicans contra communem opinionem facit litem suam, quæs. III. num. 492. & seq. vbi an in iudice si excusabilis ignorantia communis opinionis. 609

Iudex malè iudicans in articulo iuris in quo adest Doctorum diuersitas opinionum, an excusetur, q. III. num. 494. & seqq. 609

Iudex errans in iure certo, & notorio eo magis tenetur ad interesse & insolidum, q. III. num. 497. & seq. 610

Iudex male iudicans per supinam ignorantiam multo magis tenetur, q. III. nu. 499. 610

Iudex non seruans consuetudinem, etiam iudicans contra illam facit litem suam, q. III. nu. 500. 610

Iudex pronuncians contra statuta, & reformationes facit litem suam q. III. num. 501. 610

Iudex debet luere in corpus si non potest soluere interesse parti læsæ propter eius iniustam sententiam, q. III. nu. 502. 610

Iudex, qui per imperitiam malè iudicauit, & propterea soluit interesse parti læsæ, non potest repetere ab altera parte solutum, q. III. numero 503. & seqq. vbi hæc conclusio declaratur tribus modis. pag. 610

Iudex per imperitiam malè iudicans facit litem suam, etiam quòd ab eius sententia non fuerit appellatum, q. III. nu. 509. Licet aliy cõtra, num. 510. & quid si fuerit appellatum, & appellans succubuerit, & iprima sententia fuerit confirmata, num. 511. & seqq. & quid si prima sententia fuerit reuocata, num. 517. & seq. & quid si adhuc pendet causa appellationis, an possit procedi contra primum iudicem, qui malè iudicauit, num. 518. & seqq. & quid si appellatio fuerit deserta ob illius non prosequutionem, nu. 523. & seq. & quid si pars appellationi renunciauerit, & sententiam approbauerit tacitè, aut expressè, nu. 525. & seqq. 611. & 612

Iudex condemnans ad mortem illum, quem vigore statuti non poterat condemnare, nisi pœna pecuniaria ad quid teneatur, & quomodo puniatur, q. III. nu. 528. & seqq. 612

Iudex sine causa delinquenti pœnam minuens, aut augens punitur, & quomodo, q. III. nu. 532. 613

Iudex negligens in puniendo delinquentes, & non inquirens contra eos, tenetur, & punitur, quæst. III. num. 533. Declara, vt nu. 534. 613

Iudex

INDEX

Iudex nollens recipere accusationem sibi porrectam tenetur, & facit litem suam, q. III. num. 535. 613

Iudex, qui aliquem iniustè bannivit tenetur ad omnia damna, & interesse, q. III. nu. 536. 614

Iudex, qui indebitè aliquem posuit in tortura ad quid, & quomodo teneatur, & puniatur, q. III. nu. 537. 614

Iudex nollens recipere probationes, & testes, tàm in criminali, quàm in ciuili causa tenetur parti ad interesse, & quomodo, q. III. nu. 538. & seqq. 614

Iudex facit litem suam si non facit restituere furtum, vel damna dam num passo, q. III. num. 541. 614

Iudex admittens probationes non admittendas tenetur parti ad interesse, q. III. num. 542. 614

Iudex, seu arbiter admittens exceptiones non admittendas facit litem suam, q. III. num. 543. & quid è contra si non admiserit exceptiones legitimas, & admittendas, nu. 544. & seq. vbi quid si admisit exceptionem declinatoriam, quam admittere non debebat. 614

Iudex qui iniustè aliquem absoluit ab obseruatione iudicij, & declarat se iudicem incompetentem facit litem suam, q. III. nu. 545. Sed an isto casu teneatur ad totale interesse, nu. 546. & seqq. 615

Iudex non admittens appellationem de iure admittendam tenetur parti ad interesse, q. III. num. 550. 615

Iudex relaxans carceratum non relaxandum ad quid teneatur tàm in causa ciuili, quam criminali, q. III. nu. 551. 615

Iudex non dans tutorem pupillis ad quid teneatur, q. III. num. 552. 615 *pag.*

Iudex mandans recipi fideiussorem non idoneum tenetur de suo q. III num. 553. 615

Iudex, qui recusat deferre iuramentum in casu, in quo de iure deferri debet facit litem suam, q. III. nu. 554. 615

Iudex, qui non pronunciat in inflantia statutaria, seu legali, an, & quãdo teneatur parti ad interesse, q. III. num. 555. 616

Iudex non condemnans in expensis illum, quem condemnare debebat tenetur de suo, q. III. num. 556. & seq. vbi etiam, quòd si eas soluerit victori non repetit à victore, & quid si condemnatio non fuit petita, & de materia, nu. 558. & seq. 616

Iudex, qui in contractu minorum iniustè interponit decretum, quomodo teneatur, & quid, q. III. nu. 560. 616

Iudex, qui per imperitiam malè iudicat non tenetur ex maleficio, sed ex quasi maleficio, q. III. nu. 561. 616

Iudex, qui per imperitiam malè iudicauit non tenetur ad damna, & interesse in solidum, nec ad veram litis æstimationem, sed solum tenetur tantum, quantum facere potest, q. III. numer. 562. & seqq. 616

Iudex, qui per imperitiam malè iudicauit in aliqua lege, seu materia difficili, an excusetur, & de materia, q. III. num. 565. & sequenti. 616

Iudex, qui propter imperitiam malè iudicauit non tenetur ad interesse lucri cessantis, q. III. nu. 568. nec ad interesse extrinsecum, num. 569. 617

Iudex errans in iure non facit litem suam, quando error est expressus in sententia, q. III. num. 570. Declara, vt num. 571. 617

Iudices, & officiales hodie de consuetudine non sindicantur de eorum imperitia, & culpa, sed tantum de furtis malè ablatis, de dolo, et barattaria, q. III. nu. 572. Declara, vt nu. 573. 617

Iudex non tenetur ad aliquod interesse, nec facit litem suam ex nullita te sententiæ, q. III. num. 574. Et quid si sententia fuerit exequutioni mandata, nu. 575. & seqq. Et quid si iudex protulit sententiam nullam dolo, nu. 578. Et quid quando sunt lapsa tempora ad dicendum de nullitate, nu. 579. Et quid si ex sententia nulla pars reportauit præiudicium, nu. 580. Et an saltem ex sententia nulla iudex teneatur ad sumptus, & expensas litis, numero. 581. pag. 617. & 618

Iudicis partes in confessum non sunt, nisi in condemnando, q. 81. numer. 3. 2

Iudex iudicans contra leges excusatur propter consuetudinem, q. 95. num. 9. 171

Iudicialis confessio regulariter ad condemnandum sufficit, & in confessum iudicis partes non sunt, nisi in ipsum condemnando, q. 81. numero 3. 2

Iudicium quando dicatur, criminale, & quando ciuile, q. 100. num. 57. 280

Iudicium ciuile, quando possit concurrere cum crim[illegible]

vnum sit supersedendum in alio, & quando etiã vno electo possit quis ad aliud confugere vide supra vers. Actio, & vers. Causa, & vers. Cumulatio.

IVRAMENTVM calore iracundiæ præstitum non obligat, q. 91 num. 23. 136

Iuramentum in litem super expensis, damnis, & interesse datur contra facientes pactum de quota litis, q. 106. num. 10. 429

Iuramentum habet vim clausulæ rato manente pacto, q. 107. numer. 95. 448

Iuramentum semper habet in se tacitam conditionem rebus sic stantibus, & aliquo de nouo non superueniente, q. 107. numer. 411. pag. 488

Iuramẽtum in litem non datur contra iudicem negligentem ob eius negligentiam, q. III. nu. 428. 602

Iuramentum an firmet contractum factum in ludo, vel occasione ludi q. 109. num. 213. 538

Iurans non ludere an incurrat periurium si facit ad partem in ludo, vel alteri dat pecuniam, vt ludat, vel ludentem docet, q. 109. nu. 40. & seq. 519

Iuratur in litem contra iudicem, qui dolo iniustitiam facit, q. III. nu. 377. Secus si per negligentiam, nu. 378. 597

IVRIS ignorantia, seu error, an, & quando excuset delinquentem vide supra Ignorantia iuris, & vers. Error iuris.

Ius agendi ex præstita cautione de non offendendo præscribitur spatio triginta annorum, q. 107. num. 51. 443

Ius in spe consistens tertio acquisitum ex aliquo actu tollitur ex contrario actu etiam ipso tertio non consentiente. q. 107. nu. 121. Declara vt num. 132. 451. & 452

Ius fisco quæsitum sine fisci consensu tolli non potest, q. 107. num. 125. pag. 451

IVSSVS Principis, an, et quando excuset in delictis, q. 97. num. 1. & seqq. & infra in verbo Princeps.

Iussus iudicis, an, & quando excuset à dolo, delicto, & pœna, vide in verbo Iudicis.

IVSTITIAE minister si aliquem suspendat, quamuis iniustè, excusatur, quia de mandato iudicis, q. 97. nu. 122. 204

L

LABORATORES ignoranter laborando in fundo alieno de mandato alterius regulariter excusantur, q. 97. num. 131. 205

Laboratores non excusantur laborando in fundo alieno, quando præsumptio est, quòd ipsi sciuerint illum fundum esse alienum, & non illius de cuius mandato ibidem laborarunt, q. 97. nu. 132. 206

Laboratores non excusantur faciendo actum contrarium, q. 97. num. 133. 206

Laboratores non excusantur laborando in fundo alieno, quando est publica vox, & fama, quòd ille fundus non est illius, de cuius mandato ibidem laborarunt, q. 97. nu. 134. 206

Laboratores non excusantur laborando in fundo alieno, quando idem & ipsi habebant alium fundum vicinum, q. 97. num. 135. Declara, vt num. 136. 206

Laboratores non excusantur laborando in fundo alieno, quando illis fuit denunciatum, et protestatum ne laborent, et ab opere desistãt q. 97. num. 137. Contra, num. 138. 206

Laboratores non excusantur, quando ex seipsis, & sine mandato conductoris aliquod delictum commiserunt, vt puta verberando, spoliando, & vim committendo, q. 97. nu. 139. et seq. 206

Laboratores non excusantur ex mandato alterius, quando vadunt ad colligendos fructus immaturos, q. 97. nu. 141. 206

Laboratores non excusantur ex mandato alterius in amotione terminorum. q. 97. num. 142. Contra num. 143. 206

Laboratores non excusantur, quando iuerunt ad laborandum in fundo alieno cum armis, q. 97. nu. 144. 206

Laboratores non excusantur eundo ad laborandum in fundo alieno no ctis tempore, q. 97. num. 145. 206

Laboratores volentes se excusare ex mãdato alterius debent mandatum probare, q. 97. num. 146. Et an credatur domino fundi dicenti ibidem laborantes laborasse de eius mandato, numer. 147. pag. 206. & 207

Laboratores in eo, quòd tenentur laborando in fundo alieno habent actionem iniuriarum ad damna, & interesse contra illum de cuius mandato laborarunt, q. 97. num. 148. 207

UNIVERSIDAD DE MURCIA

LAICVS si dolosè incendium commiserit, de iure ciuili quandoq; traditur bestijs, & potest comburi, quandoque decapitatur, & quandoque etiam deportatur, seu relegatur secundum qualitatẽ incendij, & personarum, iuxta legum sanctiones, q. 110. num. 5. & seqq. 541

LAPIDICINAS in alieno fundo, an possit quis inuito domino perquirere, & saxa effodere, dic quod sic, q. 104. num. 51. contra, num. 52. Dicas, quòd si dominus fundi vult ipse lapidicinas perquirere, & lapides effodere, tunc sine dubio potest hoc prohibere alijs effodere volentibus, nu. 53. Si verò dominus fundi non vult effodere, & tunc nec etiam ipso inuito potest extraneus effodere, quando effodi non possunt sine fundi læsione, nu. 54. Secus si possunt perquiri, & effodi sine læsione fundi, num. 55. Et quid in lapidicinis pretiosis, prout sunt cotæ, num. 56. 376

Lapidicinæ, & metalla inuentæ in fundo dotali, an spectent ad maritum, an verò ad vxorem, q. 104. nu. 43. 375

LATA culpa æquiparatur dolo, & corporaliter punitur in pluribus alijs casibus, de quibus remissiuè in q. 87. nu. 61. & seq. 100

Lata culpa non æquiparatur dolo in actione iniuriarum, q. 105. nu. 112. 390

LATRONES insignes qui dicantur, & an possint appellare à sententijs contra eos latis, q. 101. nu. 53. & 54. 302

Latrones, & hostes publici si incendium immittunt, non potest alicuius culpa tribui, q. 110. nu 87. 550

LEGATVM relictum ad ludos honestos, & licitos valet, q. 109 num. 107. 526

LEGENS libellos famosos an, & quando, & qua pœna puniatur, q. 105. num. 450. & seqq. 423

LEGITIMAM successionem, an amittant banniti, vide supra vers. Banniti.

LAESIO enormis arguit dolum, q. 89. nu. 140. 121

LEGIS, & Constitutionis perpetuæ natura est, omnem hominem, & subditum comprehendere, q. 108. nu. 60. 505

Lex generalis, & generaliter loquens comprehendit omnes personas quantumuis priuilegiatas, dummodo tamen speciale priuilegium non habeant in materia de qua agitur, q. 108. nu. 60. 505

Lex, seu statutum mandans delinquentes nullas misericordias consequuturos, nihilominus nobiles puniuntur mitius, q. 98. numer. 97. pag. 219

LIBELLVS iniuriarum, an debeat continere, quòd iniuria fuerit illata dolo, & malo animo, q. 105. nu. 123. 391

Libelli famosi pœna locum habet etiam, quòd in eo vera fuerint expressa, q. 105. nu. 241. 244. & 248. vbi etiam idem de iure Canonico. Quamuis alij contra, num. 242. & seq. 403. & 404

Libellus iniuriarum debet continere certum nomen iniuriantis, quæst. 105. num. 385. 417

Libellus iniuriarum debet continere speciem illatæ iniuriæ, q. 105. nu. 386. 417

Libelli famosi diffinitio, q. 105. nu. 421. 421

Libellos famosos ponens in Ecclesia, quomodo puniatur, q. 105. num. 435. 422

Libelli famosi author in foro pœnitentiali tenetur ad restitutionem famæ, q. 105. nu. 436. & seq. vbi idem in foro fori. 422

Libelli famosi author infamis est, & intestabilis, quæst. 105. num. 438. 422

Libelli famosi author punitur, siue clericus sit, siue laicus, q. 105. nu. 441. 423

Libellum famosum faciens non excusatur ex eo, quòd dicat se illum fecisse mandato, & persuasione alicuius, q. 105. nu. 443. 423

Libellum famosum ponens, seu affigens in aliquo loco punitur eadem pœna, qua punitur illius author, q. 105. nu. 457. 424

Libelli famosi pœna habet locum etiam, quòd fuerit factus sine nomine illius, qui illum composuit, vel eius cui infamia irrogatur & isto casu, quomodo procedendum, & de materia, q. 105. numer. 473. & seqq. 426

Libellos famosos affigens in Palatio Principis, seu Communitatis grauius punitur, q. 105. nu. 477. 426

Libellos famosos facientes contra magistratum, iudices, & officiales grauius puniuntur, q. 105. nu. 478. 426

Libellum famosum componens, sed illum non publicans, non punitur pœna capitis, q 105. nu. 485. Contra, nu. 486 427

Libelli famosi pœna nisi habet locum, nisi is fuerit positus in aliquo loco publico, q. 105. nu. 487. 427

Libellum famosum faciens contra eum, à quo fuit prius prouocatus per alium libellum famosum non punitur, q. 105. nu. 488. Declara, vt num. 489. 427

Libelli famosi pœna non habet locum, quando illius author reuocat dicta in eo per alium libellum contrarium, q. 105. nu. 490. 427

Libelli famosi pœna non habet locum, nisi in eo contineantur verba infamatoria, q. 105. nu. 492. 427

Libelli famosi pœna, quæ sit, vide infra in verbo Pœna.

Libellam famosum componens contra meretricem, quomodo puniatur, q. 105. num. 428. 422

Libellum famosum scribens, seu exemplans, quomodo puniatur, vide in verbo Scribens.

Libellum famosum legens, an, & quando, & qua pœna puniatur, q. 105. num. 450. & seqq. 423

Libellum famosum emens, seu vendens punitur eadem pœna, qua punitur illius author, q. 105. nu. 453. 423

Libellum famosum retinens, an, & quando, & qua pœna puniatur, q. 105. num. 454. & seqq. 423

Libellum famosum publicans tenetur eadem pœna. qua tenetur illius author, q. 105. num. 458. & seqq. vbi etiam quid de eo, qui dolosè facit cadere in terram scripturas diffamatorias 424

Libellum famosum inueniens, & illum non comburens, aut lacerans, sed eius vim, & tenorem alijs manifestans punitur eadem pœna, qua punitur illius author, q. 105. nu. 460. 424

Libellum famosum inueniens debet illum deferre magistratui, q. 105. num. 461. 424

Libellum famosum inueniens, & illum non lacerans non punitur, nisi illum alijs manifestauerit, & publicauerit, quod an verum sit, & quando, q. 105. nu. 462. & seqq. 424

Libelli famosi pœna tenetur picturas obscœnas in alterius infamiam in aliquo loco ponens, q 105. num. 471. 425

LIBRVM componens in alterius infamiam, seu historiam tenetur pœna libelli famosi, q. 105. nu. 466. 425

LITEM suam facere quid sit, quæst. 111. num. 438. & sequentibus. 604

LITERAS sigillans cum alieno sigillo excusatur propter consuetudinem, etiam quòd dominus sigilli hoc ignoret, & præsens non sit, ac etiam quòd sigillans non fuerit deputatus ad sigillandum illas scripturas, q. 95. nu. 14. 172

Literas infamatorias, seu aliam scripturam scribens, quomodo puniatur, q. 105. num. 470. 425

LOCI consuetudo regulariter delinquentem excusat, q. 95. num. 1. Quamuis alij contra, num. 2. 170

Locus periculosus, quando dicatur, vt quis sit in culpa incendij, si ligna posuit, seu alias res accendibiles in aliquo loco incongruo, & periculoso, q. 110. num. 53. 548

LVDENS ludo prohibito an mortaliter peccet, q. 109. num. 3. & seqq. 516

Ludens cum fraude, punitur, q. 109. num. 61. & seqq. vbi etiam quibus modis talis fraus committatur, & quod de fraude statur arbitrio iudicis. 522

Ludens cum fraude, & falsitate, an dicatur committere furtum, & falsum, q. 109. nu 63. & 64. 522

Ludens cum fraude, & falsitate punitur, siue falsitas sit occulta, siue etiam patens, q. 109. num. 67. Declara, vt num. 68. 522

Ludens cum fraude, & falsitate, & vincens, tenetur restituere, tam in foro poli, quam in foro fori, q. 109. num. 70. 522

Ludens cum filio familias, Monaco, institore, aut alia persona ludente pecuniam alienam, si vincat nõ lucri facit, committit furtum punitur qua pœna, & alia ad materiam, q. 109. num. 82. & sequentib. 523

Ludens, & perdens in ludo prohibito, potest amissam pecuniam repetere, q. 109. num. 175. 534

Ludens, & vincens, si victam pecuniam re ipsa non habet, nec etiam actionem habet pro illa consequenda, q. 109. nu. 176. 535

Ludens, & perdens, si perditam pecuniam recuperare non curat vincens, tenetur in foro conscientiæ illam restituere etiam non petenti, vel pauperibus erogare, quòd an verum sit, & quando, q. 109. num. 128. 533

Ludens, & perdens, potest propria auctoritate perditam pecuniam accipere, & furari, q. 109. nu. 188. 536

Ludentis, & vincentis bona sunt tacitè hipotecata pro restitutione pecuniarum in ludo victarum, q. 109 num. 192. 536

Ludens ludo permisso non tenetur restituere pecuniam in eodem ludo [illegible] *196.* 536

UNIVERSIDAD DE MURCIA

Ludens ludo permisso habet actionem ad consequendum pecuniam, quam vicit, & non habuit, q.109.nu.197. §36
Ludens qui ad ludum attractus, prouocatus fuit ab altero collusore, si vincit, non tenetur victam pecuniam amittenti restituere, q.109 num. 199.Contra, num. 200. Declara duobus modis, vt num. 201. & seq. §36 & §37
Ludens, & perdens in ludo, potest repetere pecuniam etiam à ludæo, fallit à ludæo contra ludæum, q.109.nu.195. §36
Ludens, & perdens etiam in ludo permisso, potest repetere pecuniam, si à vincente fuit compulsus per vim, seu nimiam importunitatē, q.109. num.198. §36
Ludere in pecunia regulariter prohibitum est à iure, q.109. numero sexto. §16
Ludere ad par, & impar an sit prohibitum, q. 109. num. 28. & sequenti. §19
Ludere non licet, tàm in publicis, quàm in priuatis locis, q. 109. numer. 33. §19
Ludere licet gratia recreationis, & solatij, prout contingit in infirmo ludente, q.109. num.85. & 86. vbi etiam an infirmus vincens teneatur restituere, & num.87. vbi quid si in ludo recreationis causa interueniant verba turpia, lasciuia, & dissolutiones, & nu. 88. vbi quid si ludatur tempore pestis, & nu.89. vbi contra præmissa. §24
Ludere non in pecunia, sed gratis non est prohibitum laicis, q.109.nu. 90. & seq. vbi secus in clericis. §24
Ludere pro conuiuio licitum est, q.109. num. 118. Limita primo, nisi in ludo hoc interueniat primo blaspemia, & alia dissolutio, num. 119. Limita secundo in magna quantitate, num. 120. Limita 3. de iure Canonico, & in foro poli, num. 121. Limita quarto in clericis, num.122. Contra, num. 123. Distingue, vt numero 124. & seq. §28
Ludere in Ecclesia non est licitum, etiam ludo permisso, quæst.109. num.126. §28
Ludere omnino prohibitum est etiam ludo permisso, quando inter lusores est magna disparitas, q. 109. num. 127. Amplia, quòd nec isto casu valet contraria consuetudo, num. 129. Declara procedere in foro poli, secus in foro fori, num.128. §29
Ludere in magna quantitate nec etiam licitum est in ludo permisso, q. 109.num.130. & seq. vbi etiam, quæ in proposito dicatur magna quantitas, & num.132. vbi propterea, quòd magna quantitas pecuniarum amissa in ludo permisso repeti potest, & numer. 133. & seq. vbi an in contrarium valeat consuetudo. §29
Ludere in diebus festiuis, an sit prohibitum ludo permisso, q. 109. num. 135. & seq. §29
Ludere non licet ex cupiditate, auaritia, & animo proximum spoliandi etiam in ludo permisso, q.109. num.136. Cur sic limita quarto. §30
Ludi detestatio propter multa mala, quæ inde eueniunt, q. 109. numero 2. §16
Ludi inspectores an peccent mortaliter, q.109.nu.5. §16
Ludus consistens in sola fortuna omnino prohibitus est, q. 109. num. 27. & seqq. vbi etiam ponuntur aliqua exempla. §18
Ludus mixtus consistens partim in ingenio, & partim in fortuna prohibitus est à iure, quæst. 109. num. 31. Quamuis alij contra, num.32. §19
Ludi inspectores puniuntur tam pœna iuris, quàm statutaria contra ludentes imposita, q.109. num. 34. Contra in pœna statutaria, num.35. Quid de inspectoribus ludi non prohibiti, numero. 36. pag. §19
Ludi participes puniuntur, etiam quòd non ludant, q. 109. num. 37. Contra, num. 38. Distingue, vt nu.39. §19
Ludus est prohibitus non solum in pecunia, sed etiam in omni alia re, q. 109. num 42. §20
Ludus dicitur crimen, & propterea bannitus pro ludo dicitur bannitus pro crimine, q.109.num.56. §21
Ludi fraus, & falsitas punitur etiam in ludo permisso à iure, q. 109. num. 69. §22
Ludus de se, ac de sui natura non est prohibitus, sicut prohibita sunt alia delicta, sed prohibitus est propter mala accidentia, quæ ex ludo proueniunt, q.109.nu. 84. §24
Ludus virtutis consistens in exercitatione corporis prohibitus non est etiam quòd ludatur in pecunia, q.109.num. 106. §26
Ludus consistens in solo ingenio, & industria, etiam sine corporis exercitatione prohibitus non est, q.109.nu.108. §26
Ludus alearum, tabularum, & taxillorum, quando, & in quibus casibus sit prohibitus, & earum pœna, ac alia ad materiam vide q. 109. num. 2. & seqq. §16
Ludus azardi prohibitus est, tàm clericis quàm laicis, q. 109. nu. 25. 26. vbi etiam quis dicatur ludus azardi. §18
Ludus pilæ licitus est, q.109. num. 111. & seqq. vbi declaratur, dummodo ludatur recreationis causa, & in modica quantitate, alias secus. §27
Ludus scaccorum laicis permissus est, quæst.109. nu.113. Item & clericis est permissus, nu.114. Licet alij contra, num.115. Dummodo ludant clerici causa recreationis, non autem causa auaritiæ, & in pecunia, num.116. Item dummodo ex hoc ludo clerici non distrahantur à diuinis, num.101. §27
Ludus etiam mixtus est illicitus, & pecunia in eo amissa potest repeti, q.109. num.183. §35
Ludo acquisita non tribuunt acquirenti nec titulum, nec bonam fidē, q. 109. num.184. §35
Ludo acquisita, an dicantur acquisita ex causa lucratiua, vel onerosa, q. 109. num. 186. §36
Ludo si pater dissipauit bona vsque ad legitimam, filij possunt reuocare talem alienationem, q.109 nu.187. §36
Ludum retinens domi non potest repetere mutuum factum lusori, q. 109. num.214. & seqq. vbi ampliatur etiam, quòd retinens domi ludum esset persona nobilis, & illud retineret non causa ludi, pag. §38
Lusores puniuntur pœna extraordinaria, q. 109. num. 57. contra quòd nulla pœna puniantur, num.58. & 59. Vbi etiam de iure Canonico, an lusores aliqua pœna puniantur. §21
Lusores reputantur à iure suorum bonorum lapidatores, q.109. num. 60. vbi propterea, quòd ipsis interdicitur suorum bonorum administratio. §22
Lusores si inter se vim intulerunt non permissam ex natura ludi puniuntur, q.109. num. 165. Contra, num. 166. Et quid si in ludo permisso, vt puta colluctatione vnus alterum percutiat, nume. 167. §33

M

MAGISTER verberando discipulum non tenetur actione iniuriarum, q.105. num.133. Declara dummodo leuiter, & moderatè verberet, secus si aliter, num. 134. & seq. vbi etiam, quòd verberatio, & castigatio sit moderata iudicis arbitrio relinquitur. 391
Magistratus, & iudex si sub fiducia publicæ authoritatis aliquid iniuriosè dixerit, aut fecerit, tenetur actione iniuriarum, q.105 num. 131. 391
MALEDICENS Papæ punitur, q. 105. num. 394. contra, nu. 395. Resolue, vt num.396. 418
Maledicens Romanæ Ecclesiæ punitur, quæst. 105. numero 397. pag. 418
Maledicens Principi punitur, siue Clericus, siue laicus sit. q. 105. num.398. 419
Maledicens suo Prælato, & superiori Spirituali puniendus est, quæst. 105.num.402. 419
Maledicens Papæ non solum infamis est, & ab Ecclesia extorris redditur, verum etiam quandoque hæreticus reputatur, q.105. nu. 408. 419
Maledicens Principi propter ebrietatem non punitur, q. 105. num. 409. Licet alij contra, nu.410. 419
Maledicens Principi ex leuitate, temeritate, seu lubrico linguæ non punitur, q.105. num.411. Licet alij contra, num.412. Non tamen præsumitur quis ex leuitate maledicere, nisi probetur, & ni si contrarium suadeatur ex qualitate personarum, & ex verbis maledicti, num.414. 419
Maledicens Principi ex insania non punitur, quæstio. 105. numero 415. 420
Maledicens Principi pœna arbitraria puniendus est, quæst. 105. num. 416. 420
Maledicens Principi non incurrit crimen læsæ maiestatis, q.105 nu. 417. Licet alij contra, num.418. 420
Maledicentes Principi iudex non potest ex se ipso absoluere, vel condemnare, sed eos debet ad Principem remittere, q. 105. num. 419. Licet alij contra, num.420. 420

UNIVERSIDAD DE MURCIA

INDEX.

MALITIA supplet ætatem, quando hoc verum sit, & de materia, q. 92. num. 10. & 19. 140

MALVM omne factum præsumitur actum, q. 85. num. 35. 78

Mala non sunt facienda, vt inde sequatur bonum, q. 98. nu. 175. 229

MANDANS occidi bannitum immunis est à pœna sicut ipse occisor, q. 103. nu. 26. Contra nu. 27. Prima opinio est recepta in practica quoad impunitatem, secus quoad consequutionem præmij, num. 28. Et tamen nec etiam mandans gaudet impunitate, quando mandatarius est talis, qui per seipsum non potest occidere bannitum, num. 29. 361

Mandans occidi bannitum, quando gaudeat impunitate, q. 103. nu. 118. 347

Mandans fieri iniuriam non tenetur effectu non sequuto, quæst. 105. num. 172. 394

Mandans, seu consulens fieri libellum famosum, tenetur eadem pœna, qua tenetur fabricator, q. 105. nu. 442. & 444. vbi an statutum imponens pœnam facienti libellum famosum extendatur ad mandantem. 423

Mandans fieri iniuriam tenetur pœna iniuriarum, q. 105. nu. 90. 389

Mandatarius assassinus potest impune occidere bannitum, declara, vt in q. 103. num. 116. & seq. 347

Mandatum, seu iussus Principis, & Superioris an, & quando excuset in delictis, q. 97. nu. 1. & seqq. & dixi infra vers. Princeps.

Mandatum Principis, an probetur ex assertione iudicis, q. 97. num. 52. & seqq. & dixi supra vers. Iudici.

Mandatum, & preces Principis æquiparantur, q. 97. nu. 20. 189

Mandatum Principis, & Superioris an, & quando excuset iudicem aliquid iniustè agentem, q. 97. num. 25. & seqq. & dixi supra in verbo Iudex.

Mandatum domini excusat laboratores, & operarios ignoranter laborantes in fundo alieno, q. 97. nu. 131. Limita pluribus modis, num. 132. & seqq. 205

Mandatum patris an, & quando excuset filium delinquentem, q. 97. num. 149. & seqq. 207

Mandatum viri an, & quando excuset vxorem delinquentem. q. 97. num. 151. 207

Mandatum tutoris an, & quando excuset pupillum delinquentem, q. 97. num. 152. 207

Mandatum domini an, & quando, & in quibus casibus excuset seruum delinquentem, q. 97 nu. 162. & seqq. 208

Mandatum an & quando requiratur in comparente pro absente in causis criminalibus, vide in verbo *Absentiæ*.

MARITVS occidens suam vxorem deprehensam in adulterio, ac ipsum adulterum excusatur, q. 91 nu. 6 134

Maritus potest agere nomine proprio pro iniuria facta vxori suæ, q. 105. num. 270. 405

Maritus potest repetere à vincente pecuniam ab eius vxore amissam in ludo, q. 109. num. 178. 535

Maritus nõ tenetur de incendio orto in domo culpa suæ vxoris, q. 110. num. 113. 553

Maritus bannitus, an possit impune occidi ab vxore quæst. 103. nu. 282. 361

MEDICVS si ob eius imperitiam infirmus moriatur, potest corporaliter puniri, q. 87. num. 45. 99

MEMORIALE continens alterius iniuriam Principi porrigens tenetur actione iniuriarum si contenta in eo vera non sint, secus si sint vera, q. 105. num. 240. 402

MENDACIVM præsumitur factum dolo, & fraude, q. 89. nu. 104. Declara dummodo ex mendacio resultet aliquod lucrum, vel commodum, alias secus, num. 105. 118

Mendax præsumitur esse in dolo, q. 89. num. 104. Declara, vt num. 105. Et quid si exprimit, vel asserit falsa, num. 106. & seqq. Et quid si affirmat, seu exprimit falsa, num. 106. & seqq. Et quid si affirmat pro vero illud, quòd ignorat esse verum. nu. 109. & seqq. Et qd si tacet, & dissimulat exprimẽda, & nõ dissimulãda n. 111 Et quid si obscurè, vel generaliter loquitur, n. 112. 118. et 119

MENTITA est iniuria, quãdo datur illi, qui aliquid affirmat, vel negat, quòd in se iniuriam non habet, q. 105. nu. 310. 410

Mentita infert iniuriam, etiam quòd sit data cum protestatione saluo honore mentiti, num. 311. 410

Mentita data ad propulsandum iniuriam mentienti illatam punibilis non est, q. 105. nu. 315. Contra, nu. 316. & seq. Prima opinio est verior adhibita distinctione, de qua nu. 318. & seqq. 411

Mentita non solum propulsat iniuriam, sed de se infert iniuriã, quia redarguit mentitum de falsitate, & mendacio, nu. 317. 411

Mentita data ad propulsandum iniuriam non est punibilis, quando illata iniuria mentienti est falsa, secus si vera, q. 105. nu. 318. & 321. & seq. Licet alij contra, nu. 323. Et in dubio iniuria illata præsumitur falsa, & mentita vera, nu. 324. 411. & 412

Mentita data ad propulsandum iniuriam punibilis est, quando mentiens vltra mentitam iniuriantem percutit, q. 105. nu. 320. 411

Mentita data ad propulsandum iniuriam, si sit iustificata propter falsitatem illatæ iniuriæ, non licet mentito rementiri mẽtientem & mentitam retorquere, secus si iniuria illata sit vera, & mentita falsa, q. 105. nu. 325. & seq. 412

Mentita conditionaliter data, an sit punibilis, & quid de mentita generali, q. 105. nu. 330. & seqq. 412

Mentita data ex interuallo est punibilis, etiam data ad propulsandũ iniuriam, q. 105. nu. 333. 412

MERETRICEM, qui vocat eam, quę olim, fuit meretrix licet hodie non sit iniuriarum actione non tenetur, q. 105. num. 221. 399

MERITA, & beneficia delinquentis in Rempublicam faciunt, vt iudex possit ipsi pœnam minuere, & etiam remittere, q. 98. num. 140. Amplia, vt procedat nedum in meritis ipsius delinquentis, sed etiam maiorum suorum, nu. 141. Limita primo, quando crimen est grauissimum, nu. 142. Limita secundo conclusionem procedere, quando merita præcedunt delictum, secus si proueniunt ex ipso delicto, nu. 143. vbi declaratur, & exemplificatur hæc limitatio. 225

METALLORVM species quot sunt, q. 104. nu. 33. & 34. 374

Metallorum venæ, & auri, & argenti inuentę in aliquo fundo non spectant ad Principem, sed ad dominum fundi, q. 104. nu. 35. Quãuis in venis auri, & argenti contrarium dicatur, nu. 36. 374

Metallorum venæ inuentæ in loco Principis, vel publico spectant ad Principem, q. 104. num. 37. 374

Metallorum venæ spectant ad dominum fundi vtilem, non autem ad directum, q. 104. num. 38. Et quid de metallis inuentis in fundo vsufructuarij, aut de lapidicinis cretæ fodinis, arenæ fodinis, & similibus, num. 39. 374

Metallorum venæ inuentæ in territorio Castri infeudati spectant ad feudatarium, non autem ad dominum concedentem, q. 104. nu. 42. vbi de materia. 374

Metalla, & lapidicinæ inuentæ in fundo dotali, an spectent ad maritũ an verò ad vxorem, q. 104. num. 43. 375

Metalla in fundo alieno etiã inuito domino quis effodere potest, quæst. 104. num. 44. De licentia Principis, nu. 45. Quæ quidem licentia non durat, nisi in vita inuentoris, nec ad hæredes transit, nu. 46. & 47. vbi, quod Princeps potest dare licentiam effodiendi metalla in fundo alieno. Contra quòd in fundo alieno nemo possit inuito domino metalla effodere, num. 48. Et quod nec etiam de principis licentia hoc fieri possit, nu. 49. Pro solutione distingue, quòd prima opinio, procedit, quando dominus fundi non curat, neque vult in suo fundo effodere. Secunda autem, quando effodere intendit, quia tunc omnibus præferendus est, nu. 50. 375

Metalla effodiens in fundo alieno, debet dare vnam decimam Principi, & aliam domino fundi, q. 104. nu. 62. Effodiens vero in loco publico, vel Principis, quid debeat soluere, num. 63. 377

Metallarij de publico, & à Principe deputati possunt inuito domino in alieno fundo metalla perquirere, q. 104. num. 58. Contra, nu. 59. Resolue vt num. 60. 376. et 377

METVS tortuæ an, & quãdo æquiparetur ipsi tortuæ, vt confessionem sic metu extortam nullam reddat, & de materia vide sup. vers. Confessio metu, &c.

Metu, seu coactus delinquens excusatur, & non punitur, q. 97. num. 14. & 15. vbi quod in dubio metus præsumitur. 189

Metus quis dicatur iustus, vel delinquens excusetur, q. 97. n. 17. 189

Metu, minis, seu alias coactus delinquens excusatur tantum à pœna ordinaria, non autem ab extraordinaria, q. 97. nu. 23. Declara, vt num. 24. 190

MILES non præsumitur dolum committere, q. 89. nu. 54. 114

Miles publicę pacis violator, quomodo puniatur, q. 107. n. 60. Et quid si fregerit pacem priuatam, num. 72. 445

MINAE, et mandatum Principis excusant occidentem à pœna ordinaria, non autem ab extraordinaria, q. 97. nu. 23. Declara, vt num. 24. 190

MINISTER iustitiæ si aliquẽ suspẽdat, quamuis iniustè excusatur, quia de mandato iudicis, q. 97. num. 122. 204

INDEX

MINORIS confessio emanata sine tutore, vel curatore, quando valeat in criminalibus, & quando ex ea possit minor condemnari, q. 81. num. 352. & seqq. & vide supra vers. Confessio minoris, vbi & materia fuit extensa.

Minor regulariter restituitur in criminalibus aduersus suam confessionem, q. 81. num. 374. Licet aliy contra, num. 375. Amplia primo etiam, quòd confessio minoris sit valida, emanata scilicet cum authoritate tutoris, seu curatoris, nu. 376. Amplia secundo etiam non docto de errore, seu læsione, num. 371. Contra, nu. 378. Amplia tertio etiam aduersus suam confessionem ratificatam, num. 379. Amplia quarto etiam aduersus confessionem delicti, num. 381. Amplia 6. vt etiam mulieri detur restitutio in integrum aduersus suam confessionem, num. 382. Limita 1. in atrocioribus, nu. 383. Contra nu. 384. Limita 2. quando statutum habet minorẽ pro maiore, nu 385. Limita 3. quando minor confitetur veritatem, nu. 386. Declara, vt in nu. 387. Limita 4. quia isto casu, an minori concedatur talis restitutio iudicis arbitrio remissum est, num. 388. Limita 5. quia semel concessa restitutio, amplius concedi non debeat, num. 390. 49. & 50

Minor an obligetur ex delicto sine statutarijs solemnitatibus, q. 81. post nu. 354. in tertia ampliatione. 47

Minoris confessio an valeat sine solemnitatibꝰ statutarijs, q. 81. n. 354 in tertia ampliatione. 47

Minoris extraiudicialis confessio, an faciat contra ipsum indicium ad torturam, q. 82. num. 24. & 25. 55

Minor non præsumitur in dolo, q. 89. nu. 49. 355

Minores an mitius puniantur, & quando vltra infrascripta, vide sup. vers. Infans, & vers. Impubes, et infra, vide etiam versic. Proximus pubertati. 113

Minor quis, & quando dicatur, q. 92. nu. 25. 141

Minores 25. annorum delinquendo regulariter puniuntur mitius, q. 92. nu. 41. Licèt aliy contra, nu. 42. 143

Minores restituuntur in integrum in delictis ad hoc, vt mitius puniãtur, q. 92. num. 43. 143

Minoribus mitiganda est pœna etiam sine restitutionis ope, q. 92. num. 44. Licet aliy contra, num. 45. 143

Minores 25. ann. restituuntur in integrum in delictis in omittendo, q. 92. nu. 69. Immo excusantur ipso iure absque ope restitutionis, num. 70. Declara, vt num. 71. Et quid si dolo aliquid omittant, num. 73. & 75. 147. & 148.

Minores 25. ann. mitius puniuntur in crimine adulterij, & aliys delictis carnis, q. 92. nu. 77. Licet aliy contra, nu. 78. 148

Minores 25. ann. & puberes mitius puniuntur in crimine sodomiæ, q. 92. nu. 85. Licet aliy contra, nu. 86. 149

Minores puniuntur mitius etiam in crimine raptus, quæst. 92. num. 87. 149

Minor ætas facit minuere pœnam etiam in Christiano carnaliter cognoscente Iudæam, q. 92. nu. 88. 149

Minor ætas, an excuset in totum in crimine incestus, & de materia, q. 92. nu. 89. et seqq. 149

Minor ætas licèt in delictis carnis faciat mitigare pœnam, non tamen excusat in totum, q. 92. nu. 92. 149

Minor multo magis excusat in delictis culpa commissis, q. 92. nu. 95. Præsertim si fuerint impuberes, num. 96. Immo tunc excusantur minores, etiam quoad interesse ciuile & quid si culpa fuerit leuis vel leuissima, nu. 98. Et quid si culpa fuerit lata, nu. 99. & seq. Et quid si delicta culpa commissa fuerint grauia, & atrociora, prout est homicidium, nu. 101. Et an ictu casu minori succurratur absque restitutione in integrum, nu. 102. 150

Minor ætas facit mitigare pœnam etiam in criminibus grauibus, & atrocioribus, q. 92. nu. 103. Licet aliy contra, num. 104. Non autem excusat in totum, nnm. 105. Et quid in atrocissimis, nu. 106 & seqq. 151

Minor ætas non excusat in totum in crimine falsæ monetæ, sed benè facit mitius punire, q. 92. nu. 109. Quid in impuberibus, nu. 110. Et quid in impuberibus doli capacibus, nu. 111. 152

Minores 25. annorum non excusantur in totum in crimine furti, q. 92. num. 122. Sic enim nec excusantur in totum proximi pubertati, num. 123. Benè tamen mitius puniuntur, & excusantur à pœna ordinaria, num. 124. Licet aliy contra, num. 125. Etiã quòd furtum fuerit commissum in Ecclesia, num. 126. Immò si fur fuerit impubes excusatur in totum, num. 127. 153

Minores 25. ann. non excusatur in totum in crimine homicidij, q. 92 num. 112. Benè tamen mitius puniuntur, nu. 113. Quamuis aliy contra, nu. 114. Infantes autem in hoc homicidij crimine excusantur in totum, num. 115. Etiam quòd doli capaces fuerint, nu. 116. Quamuis aliy contra, nu. 117. Ac etiam, quòd infantiæ proximi fuerint, nu. 118. Quamuis aliy contra, nu. 119. Proximi autem pubertati, & doli capaces non in totum si occiderint excusãtur, sed benè mitius puniuntur, nu. 120 Et quid in homicidio cõmisso per pueros ludentes ad saxa, vel in colluctatione, aut alio ludo de consuetudine inter eos admissa, nu. 121. 152. & 153

Minor ætas an, & quando excusetur à pœna l. si quis in tantam, C. vnde vi, q. 92. num. 134. 153

Minor ætas excusat etiam à calumnia, & sic datur minori restitutio aduersus accusationem à se factam, & non probatam, vel destitutam, q. 92. nu. 135 154

Minor ætas excusat etiam in crimine abortus, q 92. nu. 136. 154

Minores excusantur à pœna pacis, & cautionis de non offendẽdo rupta, q. 92. nu. 137. 154

Minor ætas facit minuere pœnam etiam in delictis iteratis, & geminatis, q. 92. nu. 138. Contra, nu. 139. Resolue, vt nu. 140. 154

Minores excusantur, & restituuntur in integrum in delictis, quæ solu prohibita sunt de iure ciuili, non autem de iure gentium, vel naturali, q. 92. nu. 141. Declara, vt nu. 142. 154

Minor ætas multo magis excusat in delictis prohibitis à iure statutario, vel consuetudinario, q. 92. nu. 143. & seqq. Contra, nu. 148 & seqq. Resolue, vt nu. 152. & seqq. 154

Minores, an comprehendantur sub statutis, seu consuetudine puniẽtibus delicta, q. 92. nu. 144. & seqq. 154

Minor excusatur ab extractione frumenti extra territorium contra bannimenta, q. 92. num. 155. Licet aliy contra, num. 156. Declara, vt nu. 157. 155

Minor restituitur in integrum aduersus non solutum vectigal, & aduersus commissum. Quod quando verum sit, q. 92. nu. 158. 155

Minor, an, & quando restituatur in integrum aduersus dolum præsumptum, q. 92. nu. 161. 155

Minor punitur mitius, etiam quòd tempore punitionis sit factus maior. q. 92. num. 162. 155

Minori pœna minuenda est à iudice de necessitate, siue velit, siue nolit, q. 92. nu. 163. Contra, quòd non cogatur iudex minori pœnã minuere, sed quod sit in eius arbitrio, nu. 164. Resolue, vt nume. 165. 156

Minori, quando pœna minuitur talis pœna est iudici arbitraria, q. 92 nu. 166. verum non potest iudex corporalem pœnam imponere, sed pecuniariam relegationis, aut exilij, nu. 167. Contra quod immo possit imponi pœna corporalis, num. 168. & 169. Resolue, vt num. 171. & seq. & an & quando possint impuberes ferula cedi, nu. 170. & seq. 156. & 157

Minor delinquendo nunquam excusatur in totum, nec ad hunc effectum aduersus delicta in integrum restituitur, q. 92. nu. 172. 157

Minor in delictis dolo commissis non excusatur in totum, nec restituitur in integrum, q. 92. nu. 173. 157

Minor non restituitur aduersus dolum verum, q 92. nu 174. 157

Minor non restituitur in contractibus dolo initis, q. 92. nu. 175. 158

Minor non restituitur in delictis commissis per alium, & per ipsum ratificatis, q. 92. nu. 176. 158

Minori non subuenitur, quando pro delicto per eum commisso non agitur criminaliter, sed tantũ ciuiliter ad damna, et interesse, quod quando verum sit. q. 92, num. 177. & seq. 158

Minor ætas, an excusetur ab irregularitate, q. 92. nu. 179. 158

Minor ætas, non excusat in delictis spiritualibus prout est hæresis, & simonia, q. 92. nu. 180. 158

Minor ætas excusat, quando minor delinquit ex voluptate consistente circa concupiscibilia, & irascibilia motus quodam ætatis impetu & imprudentia, prout est blasphemia, adulterium, percussio homicidium, & alia similia, quæ accedente matura, & maiori ætate facile ab illis minor se abstinuisset, secus in delictis, quæ non ætatis imprudentia, sed obstinata minoris malitia, et incorrigibili ipsius voluntate, sta perpetuo faciendi si occurreret etiam in maiori ætate proueniunt, & quæ crescente ætate, non solum non deponuntur. sed augentur, prout sunt assassinia lucri causa, furta geminata, vsuræ, proditiones, & alia similia, quæ vt dixi maturæ potius ætati, & illius malitiæ conueniunt, quam adolescentiæ, imprudentiæ, & voluptati, q. 92. num. 181. 158

Minor in delictis punitur pœna ordinaria, quando aliqua constitutio, seu statutum ita mandat, q. 92. num. 182. & vigore statuti Roma-

Romani,num.183.& quid vigore bullarum,& constitutionum Summorum Pontificum,nu.184.& seqq. Vbi plura ad interpretationem dictarum bullarum. 159

Minor de delicto inquisitus,& ad comparendum citatus,an possit p Procuratorem comparere,q.99 nu.15.& seqq. 236

Minoris confessio etiam spontanea,indiget ratificatione,q.81.n.11. 3

Minoris confessio,sine curatore,quando valeat,q.81.nu.352. 46

Minor recipiens mutuo pecuniam,vt ludat non tenetur illam restituere,q.109 nu.217.& seqq.Vbi ampliatur etiam,quod mutuum sit factum ab altero minore. 22

MITIVS agitur cum sponte confesso,quam cũ conuicto,quando hoc verum sit,& de materia,q.81.nu.172.& seqq. 22

MONACVS,seu religiosus effectus post commissum delictum non potest amplius puniri de eo,q.98.nu.144. 225

Monaci an & quomodo possint remittere iniurias ipsis illatas,q.105.nu.296. 409

Monacus,non obediens regulis suæ religionis excusatur propter consuetudinem,q.95.nu.21. 173

MONETAE falsæ crimen an appellationem admittat, q.101.num.52. 302

MONITORIVM,seu præceptum ad cauendum de non offendendo,cum clausula,quod interim cautio habeatur pro præstita valet,& tenet,q.107.nu.13. 437

MORTVVS,si quis reperiatur pluribus vulneribus affectus,sed nescitur ex quo vulnere mortuus sit,& quis mortale vulnus intulit, an & quomodo pœna minuatur,& de materia vltra infrascripta,vide supra vers.Delinquentium incertitudo, et vers.Homicidiũ,& vers.Homicida,& infra vers.Occisus,& vers.Vulnerat°

Mortuus,si quis reperiatur in rixa a pluribus commissa vnico tantũ vulnere affectus,& ignoretur a quo tunc propter incertitudinem omnes absoluuntur à pœna ordinaria,& condemnantur in extraordinariam,q.96.nu.21.licet isto casu aliqui dixerint neminem puniendum,nu.22.aliqui autem dixerint omnes teneri,& puniẽdos,num.23.Sed concorda,vt nu.24. 178

Mortuus,si quis reperiatur ex pluribus vulneribus,& ignoretur quis ex pluribus rixantibus illa intulerit, tunc omnes absoluuntur à pœna ordinaria,& condemnantur in extraordinariam,q.96.n.25.& quid si vulnera fuerunt plura,sed nõ tot sunt vulnera quot fuerunt rixantes,num.27 178

Mortuus,si quis sit pluribus vulneribus quorum aliqua erant letalia aliqua autem non letalia constat que,quod primi percussores vulnerarunt,non letaliter secundi autem letaliter tunc primi vulnerantes tenentur de vulnere,secundi autem de occiso,q.96.nu.47.licet aliqui contra,nu.48. 181

MVLCTARI, an possit pupillus pubertati proximus,q.92.num.160. 155

MVLIER, an restituatur in integrum aduersus suam confessionem q.81.num.382. 50

Mulier,non præsumitur actum dolo committere,q.89.nu.50.Sed in ea præsumitur bona fides,nu.51.Declara,vt nu.52. 114

Mulier,non præsumitur falsum committere,q.89.nu.53. 114

Mulier, quæ propter metum et vim sibi illatam passa est se carnaliter cognosci pœnam,non meretur,q.97.nu.18. 189

Mulieres regulariter mitius puniendæ sunt, quam masculi, q.98.num.1. 210

Mulieres mitius puniuntur in crimine falsæ monetæ fabricatæ in earum domo,q.98.nu.2. 210

Mulieres excusantur à pœna, l.si quis in tantam, C.vnde vi,quæst.98.num.3. 210

Mulier excusatur à præsumpta fraude vsurarum,vt puta si aliquid emat pro paruo precio,cum pacto de retrouendendo,q.98.nu.4.quamuis alij contra nu.5.Declara vt dicto nu.5.& 6. 210

Mulier excusatur à pœna falsi propter laceration em scripturarum, q.98.num.7. 210

Mulier quando excusetur in crimine hæresis,q.98 nu.8. 210

Mulier excusatur à periurio,q.98.nu.9.Declara,vt nu.10. 210

Mulieres non excusantur, nisi in casibus à iure expressis, q.98.num.11.contra,nu.12. 210

Mulier excusatur in ijs,quæ à iure positiuo prohibita sunt, secus in his,quæ sunt prohibita à iure diuino,naturali,vel gentium.q.98.num.13.Contra nu.14.Sed in practica non recedendum à prima opinione,num.15. 210.& 211

Mulier excusatur,& mitius punitur,quando agitur de dolo præsumpto.secus si de dolo vero,q.98nu.16.Licet alij contra,nu.18. 211

Mulier non excusatur, quando agitur de puniendo abusionem, q.98 num.17. 211

Mulier bannita potest impune occidi,q.103.nu.61.Licèt alij contra,nu.63. 342

Mulier si occidat bannitum puniri non potest, quæst.103.numero 62. 343

Mulier bannita si occidatur,occidens non gaudet pramio.q.103.nu.64.Contra,nu.65. 343

Mulier bannita non potest adulterari,nec inuita, nec consentiens, q.103.nu.66.Licet alij contra,nu.67. 343

Mulier prægnans non potest impune occidi,q.103.nu.68.Etiam quod sit prægnans,vel viginti dierum,nu.69.Et etiam, quod sit prægnans ex adulterio in carcere commisso,nu.70.Declara dummodo occidens sciebat prægnantiam,alias secus si eam ignorabat,n.71.Licet alij contra,num.72.Et quid si quis occiderit mulierem bannitam prægnantem casu fortuito,nu.73.& 74. 343

Mulier si contra promissionem de non offendendo offendat non restituitur aduersus pœnam conuentionalem,q.107.nu.387. 483

Mulier accusata de adulterio,dicens maritum fuisse lenonem sufficit ad ipsam condemnandam de adulterio,q.81.nu.257.Contra num.258. 33

Mulier delinquendo de mandato sui viri regulariter excusatur,q.97.num.151 217

MVLTITVDO delinquentium facit minuere pœnam præsertim capitalem,ne multorum strages sequatur,q.96.nu.1. 176

Multitudo delinquentium, quando facit minuere pœnam, tunc pœna corporalis commutanda est in pecuniariam,q.96.nu.2.Declara vt num.3. 176

Multitudo delinquentium facit minuere pœnam,etiam quòd non timeatur de scandalo,q.96.num.4.Licet alij contra,nu.5. 176

Multitudo delinquentium non facit minuere pœnam in delictis maximis,q.96.nu.6.Contra,nu.7. 176

Multitudo delinquentium non facit minuere pœnam quoad principales authores.q.96.nu.8. 176

Multitudo delinquentium non facit minuere pœnam, quando delictũ est cõmissum præcedente tractatu,q.96.nu.9.Contra,nu.10. 177

Multitudo delinquentium ad hoc,vt faciat minuere pœnam, quot personas delinquentes requirat,q.96.nu.11.& seq. 177

MVNERA nec etiam dare,nec recipere licitum est pro obtinenda,seu faciẽda gratia apud Sedem Apostolicam,q.111.n.336 & seq.vbi etiam quid de xenijs,seu esculentis,& poculentis in vrbe dari solitis de litigantibus. 593

MVTVANS pecuniam ludentibus punitur tanquam particeps ludi & delicti,q.109.num.221. 539

Mutuans in ludo pecuniam potest repetere, quando mutuata pecunia non fuerit amissa in ludo,q.109.nu.223.& seq.vbi de materia pag. 539

Mutuum factum in ludo licito,& illius occasione valet, q.109.nu.110. 527

Mutuum factum lusori ab eo,qui domi suæ retinet ludum, non valet, & pro repetitione pecuniæ non datur actio,q.109.nn.214.& seq.vbi ampliatur etiam,quod retinens domi ludum esset persona nobilis,& illum retinere non causa ludi. 538

Mutuum factum à lusore collusori non valet,q.109 nu.216. 538

Mutuum factum minori,vt ludat non valet,ne repeti possit,q.109.num.217.& seq.vbi ampliatur etiam,quòd mutuum sit factum ab altero minore. 538

Mutuum factum illi cui bonis interdictum est non valet,q.109.nu.219. 538

Mutuum factum lusori sub vsura multo minus valet,quæst.109.nu.220. 538

Mutuum factum ludenti non à collusore, seu retinente ludum, sed à tertia persona valet,& tenet,q.109.nu.225.Contra,num.226.Resolue,vt num.227 539

Mutuum factum seruo in ludo,an valeat,an repetatur,an dominus teneatur,& de materia,q.109 num.228. 539

MVTVS,& surdus infanti,& furioso æquiparatur,q.98.n.159.227

Mutus,& surdus nnn punitur de delicto per eum commisso,q.98.nu.159. 227

Mutus,& surdus si intellectum habeat,possitq; & nutu mentem suã exprimere,potest testari,contrahere,hæreditatem adire,& alios actus facere,q.98.nu.160. 277

Mutus,& surdus si intellectum habeat,possitq; signis,& nutu mentem suam demonstrare reputatur habilis ad delinquendũ,& pro delicto

delicto puniri potest, q.98.num.106. 227
Mutus, & surdus, qui nutu, & signis potest suam mentem exprimere si accusetur pro aliquo delicto, quomodo possit per iudicem interrogari ad eruendum veritatem, q.98. num.161. 228
Muti, & surdi delinquentis confessio signis, & nutu significata non sufficit ad ipsum condemnandum, quæst.98.num.162. 228
Mutus, & surdus si sciat scribere, potest per iudicem interrogantem cogi ad respondendum per scripturam, & isto casu poterit etiam torqueri, et si in scriptis fatebitur cõdẽnabitur, q.98.n.163. 228

N

NATVRA legis, & constitutionis est, omnem hominem, & subditum comprehendere, quæst.108.num.60. 506
NEAPOLIS iurisdictio, quam habent hodie Reges dependet à iurisdictione Pontificis, q.103.num.240. 358
NEGLIGENTIA iudicis, quando prouenit ex dolo, vel dolo proxima est, facit iudicem teneri ad omne interesse, seu si processerit ex culpa, seu imperitia, quia tunc non facit ipsum teneri, nisi ex quasi maleficio ad id tantum, quod religioni indicantis videtur, q.111.nu. 403. & sequenti. 600
Negligentia iudicis magna punitur, secus si parua, q.111.n.405 600
Negligentia iudicis quæ absorbet totum ius partis facit ipsum teneri ad totale interesse, secus si in aliquo particulari læderet, quia tunc non tenetur vltra id, quod lædit, q.111.num.111. nu.406 600
Negligentia iudicis punitur etiam criminaliter, q.111.num.408. Et quando criminaliter agitur potest etiam incidenter peti ciuiliter interesse partis, num. 409. 600
NEMO condemnari potest, nisi confessus, aut conuictus sit, q.81.nu. 1. & seqq. 1
Nemo cogi potest pacẽ facere, q.107.nu.3. Licet alij contra, n.4. 436
NOBILES, diutes, & in dignitate constituti regulariter puniuntur mitius, quam ignobiles, pauperes, & minus digni, q. 98. nu. 93. Licet alij contra, num.94. Ex quibus hæc materia à Doctoribus vocatur brocardica, num.95. 219
Nobiles puniuntur mitius, etiam quòd lex, seu statutum mandet delinquentes nullam misericordiam consequuturos, q.98.n.97. 219
Nobiles in dignitate constituti non puniuntur pœna infamatoria, vt fustium, berlina, aut simili, q.98 num.98. & seq. 219
Nobiles non condemnãtur in metallum, nec ad triremes, q.98.num. 98 & seq. 219
Nobiles, decuriones, & milites non suspenduntur furca, sed decapitantur, q.98.num.100. 219
Nobiles etiam mitius puniuntur in pœna spirituali, videlicet, excommunicationis, suspensionis, & interdicti, quando sumus in foro contentioso, q.98 num. 101. 220
Nobiles puniuntur mitius in pœnis corporalibus, q.98.nu.102. 220
Nobilis deportatur, quando ignobilis decapitatur, q.98.nu.103. Contra, nu.104. 220
Nobiles puniuntur mitius in crimine homicidij, q.98.n.105. Contra, nu.106. & seqq. vbi de materia. 220
Nobiles, & illustres persona non puniuntur, nisi Principe consulto, q. 98.num.109. 221
Nobiles non puniuntur mitius in pœna pecuniaria, q.98.nu. 110. & seqq. vbi ponitur ratio. 221
Nobiles non puniuntur mitius in delictis, quæ propter nobilitatem, & dignitatem augentur, & quæ in ipsis grauiora, & maiora à iure reputantur, quàm in alijs, quæst 98.nu.113. 221
Nobiles non puniuntur mitius in ijs, quæ redeunt in dedecus, & contumeliam nobilitatis, q.98.nu.114. 222
Nobiles proditores furca suspenduntur, q.98.nu. 115. 222
Nobiles non puniuntur mitius in crimine furti, q.98. num.116. Contra, num. 117. 222
Nobiles non puniuntur mitius in crimine falsi, q.98.n.118. 222
Nobiles non puniuntur mitius in foro conscientiæ, et in pœnis spiritualibus, q.98.nu.119. Declara, vt num.120. 222
Nobiles non puniuntur mitius in crimine hæresis, q.98.nn.122. 223
Nobiles non puniuntur mitius in delictis, quæ consistunt circa inobedientiam, & trãsgressionem superioris, q.98.nu.123. 223
Nobiles non puniuntur mitius in crimine læsæ maiestatis, quæst. 98. num. 124. 223
Nobiles in delicto, & malitia contumaces, & perseuerantes non puniuntur mitius, q.98.nu.125. 223
Nobiles non puniuntur mitius in pœnis relatiuis, quæst. 98. num. 126. 223
Nobiles delinquentes sub prætextu, colore, seu velamento nobilitatis non puniuntur mitius, q.98.num. 127. 223
Nobilis non punitur mitius, quando mandat aliquod delictum ignobili, & plebeio, q.98.n.128. Contra, n.129. Resolue, vt n.130. 223
Nobiles puniuntur mitius in pœnis arbitrarijs, secus autem in pœnis à lege, seu statuto taxatis, q.98.nu.131. 223
Nobiles nõ puniuntur mitius, sed grauius, quando statutum ita mandat, q.98.nu. 132. 224
Nobiles puniuntur mitius in crimine adulterij, q.98.nu. 134. 224
Nobilis retinens domi ludum non potest repetere mutuum factum lusori, etiam quòd retineat ludum non causa ludi, q.109. nu. 215. & seqq. 224
NOMINATIONIS bannitorum materiam vidu supra vers. Bannitus.
NOTARIVS, an, & quando excusatur à pœna falsi propter loci cõsuetudinem, q.95.nu.11. & sequentibus. 172
Notarij, nuncij, & exequutores, an priuatiuè quoad alios iudices sint supposiri iurisdictioni eorũ officialis Superioris, q.101.n. 86. 306
Notarius, qui omisit instrumento cautionis de non offendendo exprimere personam, cui conuentionalis pœna applicanda sit, qui puta dixerit, sub pœna, &c. non potest partibus absentibus declarare cui pœna applicanda sit, q.107.num.94. 448
Notarius pecunia corruptus qui sine iudicis commissione facit aliquẽ citare tenetur crimine concussionis & extra ordinem punitur, q.111.nu.45. in fine. 564
Notarius, qui acceptà pecunia reuelat mentem, & votum Iudicis tenetur pœna falsi, q.111.nu.285. 588
Notarius, & scribens à pœna falsi excusatur propter consuetudinem, q.95. nu.11. 172
Notarius opponens in instrumẽto pecuniam esse numeratam, quæ verè numerata non fuit excusatur à pœna falsi propter consuetudinem, q.95 nu.12. & 13. 172
Notarius asserens aliquem fuisse præsentem, qui præsens non fuerit excusatur propter consuetudinem, quæst.95. nu.15. 172
Notarius rogans se de actis factis coram iudice, cum reuera iudex fuerit absens excusatur propter consuetudinem, q 95.n.16. 172
Notarius banchi subscribens præcepta, monitoria, mandata, & alias ordinationes ignorante iudice excusatur propter consuetudinẽ, licèt dicant de manu iudicis, q.95.num.17. 172
Notarius excusatur à falso propter consuetudinem, quando in falsitate nõ resultat aliquod præiudicium, secus si aliter, q.95.n.18. 172
Notarius licèt excusetur à pœna falsi propter consuetudinem, non tamen per hoc instrumentum, in quo est commissa falsitas circa substantialia probat, q.95.nu.19. 172
NOTORIVM adiudicatur ex confessione, q.81.nu.4. 2
Notorium, quando est crimen, an tunc detur appellatio, q.101. num. 60. & seqq. 303
NOVATIO inducitur per secundam cautionem præstitam pro longiori tempore, quam fuit præstita prima cautio, q.207.nu. 118. Declara, vt nu.129. 451
Nouatio inducitur per secundam obligationem, quæ sit incompatibilis cum prima, q.107.num.119. Declara, vt num.130. 451
Nouatio non censetur facta per subsequentem contractũ, nisi expresse dicatur, q.107.nu. 124. 451
NVLLA maior probatio, quam confessio iudicialis, quia illa facit rem manifestam, inducit notorium, habet vim rei iudicatæ, & ijs similia, q.81.nu.4. 2
Nullitas capturæ non attenditur, vbi captus fassus est delictum, q.81. nu.71. Contra, nu.72. 11
NVTRIX, pater, seu mater, si dormiendo infantem suffocauerint, quomodo puniantur, q.98.nu.72. 216

O

OBEDIENDVM est Principi, quia non obedienti sacrilegij pœna imponitur, q.97.nu.1. & seqq & dixi in verbo Principis, vbi limitatur pluribus modis. 187
OBSERVANTIA est optima statutorum, & bannimentorum interpres, q.205.num.152. 350
OCCIDENS aliquem de mandato Principis, aut Superioris, an, & quando excusetur, q. 97.num.21. & seqq. & dixi infra versic. Princeps. 188
Occidens aliquem de mandato alicuius Superioris, & potentis, etiam quòd non sit Princeps excusatur, quando vir ille potens mortem mi-

UNIVERSIDAD DE MURCIA

minatur mandatario, nisi mandatū exequatur, q. 97. n. 19. 189
Occidentis bannitos materia fuit posita supra in vers. Bannitus per plures versiculos.
Occidens fori iudicatum in regno gaudet impunitate, sicut si occidisset bannitum, q. 103. num. 2. 336
Occidere licet impune assassinos, grassatores viarum, reos læsæ maiestatis, & occultos proditores, q. 103. nu. 11. & seqq. 337
Occidens nulliter, & iniustè bannitum puniri non potest, q. 103. num. 36. Contra, num. 37. Prima opinio procedit, quando occidens ignorabat nullitatem banni. Secunda autem, quando sciebat, nu. 38. Et in dubio præsumitur in occidente potius ignorantia, quam scientia, nu. 39. Nisi nullitas banni fuisset euidens, quia tunc non probata per occisorem ignorantia, præsumitur scientia, & propterea videtur puniendus pœna ordinaria, nu. 40. Sed verius est, quòd propter istam præsumptam scientiam puniatur pœna mitiori, num. 41. Et nihilominus adhuc, occidens nulliter bannitum, ignorans nullitatem banni, puniendus videtur aliqua pœna extraordinaria ex eo, quod non fuit diligens in perquirendo validitatem, seu nullitatem banni, num. 42. Sed quod immo data ignorantia nullitatis banni, nec etiam possit imponi aliqua pœna extraordinaria, num. 43. & quid si occidens nulliter bannitum, ignorabat occisum fuisse bannitum, num. 45. 340. & 341
Occidens bannitum cum quo ante bannum erat facta pax, & præstita cautio de non offendendo non potest puniri, nec de homicidio, nec de pace, seu cautione fracta, q. 103. num. 46. Amplia primo, vt isto casu occidens consequatur etiam præmium, indultum, & nominationem, num. 47. Amplia 2. etiam, quòd bannum processerit ex eadem causa, pro qua fuit facta pax, & præstita cautio, num. 49. Licèt alij contra, num. 48. Amplia 3. etiam, quòd is bannitus occidatur non zelo iustitiæ, sed ex particulari odio, & vindicta, num. 51. Licèt alij contra, num. 50. Limita primo, q licet isto casu bannitus possit impune offendi ab eo cum quo pacem fecerat, non tamen ipse è contra potest impune eum offendere absque fractura pacis, & præstitæ cautionis, nu. 52. Nisi se defendendo alium offendens, num. 53. Limita 2. quando tempore pacis, & cautionis præstitæ quis erat bannitus, nam tunc si postea occidatur ab eo, qui cum ipso pacem fecit, & cautionem de non offendendo præstitit, occisor dicitur fregisse pacem, & amplius puniendus est, num. 51. Præsertim, quando vnus bannitus faceret pacem cum alio, num. 56. Contra, quòd immo non censeatur rupta pax, seu cautio ab eo, qui occidit bannitum, cum quo tempore banni pacem fecerat, & cautionē præstiterat, nu. 57. Præsertim, quando statutum non solum permitteret bannitum posse impune occidi, sed etiam expresè mandaret ipsum occidi, nu. 58. Et præsertim etiam, quando permitteret occidi quocumque modo, vel omni meliori modo, nu. 59. Verum casus istius secundæ limitationis raro contingere potest propter prohibitam bannitorum conuersationem, num. 60. 341. & 342
Occidere mulierē bannitā, an impune liceat, vide supra vers. Mulier.
Occidens bannitum absolutum, seu restitutum, non tamen cancellatū de libro bannitorum puniri non potest, q. 103 num. 79. Licèt alij contra num. 80 Amplia 1. vt nec occidens teneatur credere bannito asserenti se remissum, vel aggratiatum, num. 81. Immo nec tenetur credere assertioni alterius priuatæ personæ dicenti bannitum fuisse rebannitum, nisi de rebannitione docuerit per publicum instrumentum, num. 82. Declara hanc primam ampliationem duobus modis, vt num. 83. & 84. Amplia 2. etiam in occidē te bannitum cancellatum de vno libro bannitorum, sed non de alio, num. 85. Declara hanc secundam Ampliationem, vt nu. 86. Amplia 3. etiam in occidendo bannitum non cancellatum, quamuis per publicum instrumentum in Archiuio depositum constet de solutione, propter quam fuit rebannitus, num. 87. Amplia 4. etiam quod in gratia, seu restitutione fuerint apposita verba ipso iure importantia cassationem, seu cancellationem banni, num. 88. Limita 1. quando in capitulis pacis fuerit dictum generaliter, quòd banniti rebāniantur, & quod banna cassentur, quia tunc non possunt impune occidi, etiam quòd non fuerint cācellati de libro bannitorum, num. 89. Limita 2. quia adhuc occidens baunitum restitutum, & non cancellatum, puniendus est aliqua pœna, num. 90. Contra, num. 91. Limita 3. in occidente hannitum non aggratiatum, seu restitutum, sed via iuris comparendo absolutum non puniendus est, etiam quòd ille absolutus nō fuerit cancellatus de libro bannitorum, num. 92. Limita 4. vt conclusio procedat, quando occidens ignorabat gratiam, seu restitutionem, secus si illam sciebat, num. 93. Et in dubio non scientia, sed ignorantia præsumitur, num. 94. Immo ad effectum de quo agitur scientia debet esse non generalis, sed specialis, vt scilicet occidens sciat non solum gratiam, sed tenorem gratiæ in omnibus suis qualitatibus, num. 95. Sed nunquid isto casu sufficit præsumpta scientia propter publicam vocem, & famam, num. 96. & 97. Item nunquid sufficiat, quòd restitutio, & gratia appareat in actis, vel Archiuio publico, n. 98. & 99. 344. 345. & 346
Occidens bannitum nulliter rebannitum, & de banno cancellatum puniri non potest, q. 103. num. 100. Et hinc est, quòd nec etiam punitur occidens bannitum aggratiatum, quando gratia erat subreptitia, num. 101. Idem de occidente bannitum habente gratiam conditionatam, & qualificatam, nec conditiones, & qualitates gratiæ fuerunt adimpletæ, num. 102. Et procedit ista conclusio, etiam quòd occidens putauerit occisum fuisse ritè cancellatum, quia adhuc gaudet impunitate, licèt, non gaudeat præmio, num. 103. & 104. Dicitur autem bannitus nulliter cancellatus de banno, quando in actis non apparet de causa cancellationis, num. 105. Vel si sic cancellatio non fuerit facta ab habente potestatem cancellandi, num, 106. 346. & 347
Occidere licet non solum bannitum, sed etiam de proximo bannien-dum, q. 103. num. 122. Contra, num. 123. 348
Occidens bannitum se defendendo, gaudet impunitate, q. 103. num. 126. Sed an isto casu consequatur præmium, nu. 127. & seq. 348
Occidens non bannitum, quem tamen occidens putabat esse bannitu, puniri non potest, q. 103. num. 135. Contra. num. 136. Concorda vt teneatur de culpa, non autem de dolo, num. 137. Declara distinctionem duobus modis, num. 138. & 139. 349
Occidens re vera bannitum, qui tamen communi existimatione habebatur pro non bannito, an puniatur, q. 103. nu. 140. & 141. vbi de materia. 349
Occidens bannitum iam captum, & existentem in manibus alterius, volentis illū ad iudicē conducere, non punitur, q. 103. n. 150. 350
Occidens bannitum existentem in manibus Curiæ, non gaudet impunitate. q. 103. nu. 153. & num. 166. vbi quòd tenetur de violentia, & non de occiso, & de hac materia vide infra. 350, & 351
Occidens bannitum, gaudet vigore statutorum, vel bannimentorum, remissione suorum delictorum, etiam non habita pace ab hæredibus occisi, si statutum, seu bannimentum hoc expresè non dicat, q. 103. num. 176. 351
Occidens bannitum in contumaciam, non gaudet impunitate, q. 103. num. 194. etiam stante statuto, quòd contumax habeatur pro confesso, nu. 195. & præsertim quando statutum diceret, quòd bannitus pro maleficio per eum perpetrato possit impunè offendi, num. 196. Sed contra omnia prædicta, nu. 197. & seq. 353
Occidens bannitum extra territorium loci à quo est bannitus, non gaudet impunitate, q. 103. nu. 208. & quid si territoria sint sub eodem domino, & non sub diuerso, num. 209. & quid si locus in quo recipitur est confederatus loco à quo occisus fuit bannitus, num. 210, & seq. & nu. 243. & quid si aliquis forensis occidat bannitum in territorio banni, num. 212. & quid in bannito pro assassinio, nume. 213. & quid in bannito pro crimine læsæ maiestatis, num. 214. & an occidens bannitum extra territorium, possit puniri in illa Ciuitate in qua occisus est bannitus, nu. 215. & seqq. vbi etiam an ista possit consequi præmiū, & quid si in loco in quo occiditur bannitus extat simile statutum, q bannitus possit impunè occidi, num. 219. & seqq. & quid de occidente bannitum à statu ecclesiastico in territorio mediatè subiecto ecclesiæ, num. 222. & pluribus seqq. vbi latissimè hæc materia. 355. & 356
Occidens bannitum captum, & in manibus familiæ existentem, puniendus est, quæst. 103. num. 302. & multo magis puniendus, quando bannitus occiditur in carcere, num. 303. vel ducitur ad supplicium, nu. 304. 363
Occidens clericum bannitum à iudice laico, nulliter, & sine iurisdictione puniendus est, q. 103. num. 313. Contra, num. 314. Distingue vt prima opinio procedat, quando bannum est nullum, secunda autem quando bannum est validum, num. 315. Item distingue vt prima opinio procedat, quando occidens sciebat illum esse Sacerdotem, vt puta quia incedebat in habitu, & tonsura, & publicè celebrabat; secunda autem procedit quando occidens ignorabat banni nullitatem, num. 316 & seq. sed nunquid occidens, seu capiens clericum bannitum à iudice laico, gaudere debeat præmio à statuentibus concesso, num. 318. 364
Occidens bannitum, quem occidens procurauit banniri, puniendus, est,

est, q. 103. num. 321. Declara vt, num. 322. 369
Occidens bannitum, & condemnatum, post statutum mandans bannitum, posse impunè offendi, non gaudet præmio, nominatione, seu indultu à dicto statuto concesso, quia tale statutum intelligitur de bannitis tempore statuti, non autem de bannitis post statutum, quæst. 103. num. 330 licet alij contra, num. 331. Amplia primo, & multo magis quando statutum vteretur verbis importantibus tempus præteritum, & non futurum, nu. 332. Amplia 2. non solum actiuè, sed etiam passiuè, nu. 333. vbi exemplificatur ista ampliatio, contra, num. 334. Amplia 3. vt idem sit stante statuto, quod bannitus habita pace, & soluendo tantum possit se de banno eximere: Adhuc enim non comprehenduntur sub eo delinquentes, & banniti post statutum, num. 335. Amplia 4. etiam in illis, qui deliquerunt ante statutum, alia tamen delicta post statutum, cõmiserunt, nu. 336. & seq. vbi declaratur hæc quarta ampliatio. Limita primo, in delinquentibus ante statutum, licet condemnatis, & bannitis post statutum. n 338. Limita 2. vt quidquid sit de iure, ex gratia Princeps, poterit præmium, seu remissionem concedere. Limita 3. quoad impunitatem commissi homicidij, nu. 340. licet alij contra, nu. 341. & quid si vnus bannitus occidat alium. nu. 342 366
Occidens bannitum citatum ad comparendum, dum est in itinere ad effectum comparendi, puniendus est, q. 103. nu. 343. 366
Occidens bannitum cancellatum, & deletum de banno omnino puniendum est, q. 103. nu. 344. Declara, si occidens sciebat cancellationem, secus si ignorabat, num. 345. & 346. & seq. vbi limitatur hæc declaratio. 367
Occidens bannitum infamis est, licet à pœna sit immunis, q. 103. nu. 351. Contra, nu. 352. Declara vt num. 353. 367
Occidens bannitum debet probare occisum fuisse bannitum, quia hoc non præsumitur, q. 103. nu. 354. Quomodo autem bannum probetur, nu. 355. 367
Occidens aliquem cum paruo cultro, quem occidens pro incidendo panem deferebat, non videtur habuisse animum occidendi, quæst. 108. num. 78. 508
Occidens filiam repertam in adulterio, & ipsum adulterum excusatur propter iustum dolorem, q. 91. num. 6. 134
Occidens vxorem repertam in adulterio, ac ipsum adulterum excusatur, q. 91. num. 6. 134
Occidens licet impunè assassinos, grassatores viarum. Reos læsæ maiestatis, & occultos proditores, q. 103. num. 11. & seqq. 338
Occidere mulierẽ bānitā an impunè liceat, vide supra vers. Mulier.
Occidere licet non solùm bannitum, sed etiam de proximo banniendum, q. 103. nu 122. Contra, num. 123. 348
Occiso aliquo in via ex lapide proiecto, ex fenestra, vel domo in qua plures aderant homines, quarum quis lapidẽ proiecerit, ignoretur. Tunc omnes in domo existentes absoluuntur à pœna ordinaria, & in extraordinariam tantum condemnãtur, q. 96. num. 15. & 16. Limita quoad pœnam irregularitatis, num. 17. Item limita, nisi præcedente tractatu conuenerint in ea domo ad effectũ offendendi eum in quam lapis fuit proiectus, nn. 18. 177
Occisus si aliquos reperiatur in vna domo, & certum sit, quòd vnus existentibus in dicta domo illum occiderit, sed nescitur quis occiderit tunc propter incertitudinem nullus condemnatur pœna ordinaria, sed omnes condemnãtur in pœnam extraordinariam. quæst. 96. num. 19. & 20. 177
Occisus si quis reperiatur pluribus vulneribus, vel etiam vnico vulnere, & nesciatur a quo, an pœna minuatur propter incertitudinẽ delinquentis, vltra infrascripta, vide supra, vers. Delinquentiũ, & vers. Incertitudo, & vers. Mortuus, & vers. Homicidium, & vers. Homicida, & infra vers. Vulneratus.
Occisus si quis reperiatur ex vnico, siue pluribus vulneribus in rixa à pluribus aggressoribus in rixa illatis, sed ignoretur ex quo vulnere mortuus sit vulneratus, cum nesciatur, qui primo mortaliter vulnerauerit, & quis illud vulnus, ex quo mortuus est intulerit, tunc omnes absoluuntur à pœna ordinaria homicidij, & condemnantur in extraordinariam, q. 96. num. 31. & 33. licet alij contra num. 32. 179
OCCVLTANS thesaurum in fraudem domini, an & quomodo puniatur, q. 104. num. 31. 373
OFFENDENS eum qui post pacem, seu cautionem præstitam adulterauit vxorem offendentis, non tenetur pœna pacis, seu cautionis ruptæ, quæst. 107. num. 476. 495
Offendens eum qui ex agro offendentis expulit, seu percussit ipsius animal, excusatur à pœna pacis ruptæ, q. 170. num. 478. 495
Offendens comprehensum in pace, qui immoderatè verberauit suam vxorem consanguineam ipsius offendentis, excusatur à pœna pacis, seu cautionis ruptæ, q. 107. num. 479. vbi etiam de illo, qui offendit eum, qui dixit verba iniuriosa vxori offendentis. 495
Offendens eum, qui suscepit curam, & defensionem inimici ipsius offendentis, vel cum eo continuè conuersatur, excusatur à pœna cautionis, seu pacis ruptæ, q. 107. num. 480. 495
Offendens eum qui cum Curia ingressus est ipsius offendentis domum ad perquirendum bannitos, an excusetur à pœna pacis, seu cautionis ruptæ, q. 107. num. 484. 495
Offendens eos à quibus prius fuerat insultatus maximè cum armis, excusatur à pœna pacis, seu cautionis ruptæ, q. 107. n. 485. 495
Offensio sequuta post pacem, censetur facta ex noua causa, non autem ex prima, q. 107. num. 134. 452
Offensio dicitur omne id quod ad iracundiam prouocat, q. 107. num. 142. 453
Offensio oritur ex facto ad iracundiam, dummodo ex illo facto competat offenso actio iniuriarum nomine proprio, aliàs secus, quæst. 107. num. 143. 453
Offensio oritur ex facto prouocante ad iniuriam, dummodo illud factum sit iniustum, & punibile, aliàs secus, q. 107. num. 144. & 145. vbi declaratur. 453
Offensio dicitur omne factum, quod pœnã meretur, q. 107. n. 147. 453
Offensio in personam dicitur quando corpus tangitur principaliter, ac læditur, si verò non tangatur, nec lædatur, non dicitur offensio facta in personam, quæst. 107. nu. 147. 453
Offensio in personam non dicitur, nisi corpus tangatur, quando agitur de odio irrationabili, si verò agitur de odio rationabili, et tũc dicitur offensio in personã, ẽt qđ non tãgatur corpus, sed tãgatur res corporis coherens, prout sunt vestimenta, q. 107. n. 148. 454.
Offensio dicitur in personã quando tangitur res corpori cohærẽs inseparabiliter, prout sunt pili, vngues, & capilli, q. 107. n. 149. 454
Offensio personæ, seu personaliter dicitur etiam, quod corpus non tangunt, & in quo differat ab offensione in personam, quæst. 107. num. 150. 454
Offensio oritur ex sola iniuria verbali, q. 107. nu. 184. 457
Offensiò personalis, seu personę dicitur oriri ex iniuria verbali, sed non offensio in personam, q. 107. num. 185. Quamuis alij contra, num. 186. 458
Offensio præsumitur facta ex noua causa, quando procedit aliquod factum, aut dictum offensi, ex quo offendens ad offendendum moueri potuerit, potius quam ex antiqua causa, secus autem si nõ cõstet de prædictis, q. 107. num. 434 489
Offensio quod fuerit illata ex noua causa probatur per præsumptiones, & imperfectas probationes, q. 107. n. 435. licet alij cõtra, n. 436. et nu. 437. vbi quod sufficit semiplena probatio, & vnicus testis, & num. 454. vbi quod de istis præsumptionibus statur arbitrio iudicis, & num 455. vbi quomodo isto casu iudex suum arbitrium regulare debet. 491
Offensio quod fuerit illata ex noua causa, sufficit publica vox, & fama, q. 107. num. 438. & seq. vbi etiam quòd sufficiunt testes de auditu 491
Offensio quod fuerit facta ex non causa, maximè attenduntur verba prolata per offendentem in actu offensionis, q. 107. num. 444. Cõtra, num. 445. Resolue vt num 446. 491
Offensio quod fuerit illata ex noua causa, probatur ex confessio extraiudiciali ipsi, q. 107. num 447. 491
Offensio præsumitur, & non præsumitur illata ex noua causa, iuxta personarum qualitatem. Declara, vt, q. 107. nu. 448. 491
Offensio præsumitur illata ex noua causa, & non ex veteri, quando illata fuit per paucos dies, post ortam nouam causam, quæst. 107. num. 449. 492
Offensio præsumitur facta ex noua causa, & non ex antiqua, quando fuit illata diu, & per multos annos, post initam pacem, & è contra, q. 107 num. 450. 492
Offensio an dicatur facta ex noua, vel antiqua causa, attenditur qualitas offensionis, an scilicet correspondeat antiquæ causæ, nec ne, q. 107. nu. 451. 492
Offensio præsumitur facta ex noua causa, quando post pacem paciscentes amicabiliter conuersati fuerunt, q. 107 nu. 452. 492
Offensio an fuerit sequuta ex noua, vel ex antiqua causa, statur arbi-

trio iudici, q. 107. nu. 454. & seq. vbi quomodo iudex isto casu regulare debeat suum arbitrium. 492
OFFICIALI asserenti se aliquid fecisse de mandato Principis an, & quando credatur, q. 97. nu. 52. & seq. dixi sup. vers. Iudici.
Officialis non tenetur actione iniuriarum, si animo corrigendi aliquod verbum protulerit, q. 105. num. 132. 391
Officialis, & potestas tenetur pro suo ministro, qui corruptionem, seu barattariam commisit, q. 111. nnm. 141. & seq. vbi quod tenetur pœna quadrupli. 574
Officiales, et potestates terrarum tenentur exhibere omnes suos ministros, & familiares inquisitos de corruptione, liberantur, nec amplius tenentur pro illis, q. 111. nu. 145. Declara duobus modis ut, num. 146. & seq. 574
Officialis etiam durante officio, potest accusari, & conueniri de barattaria, q. 111. num. 185. 578
Officialis factus dines in officio, an præsumatur ditasse ex corruptionibus, barattarijs, & extorsionibus, q. 111. nu. 278. 587
Officialis ecclesiasticus pro exequutione suæ sententiæ potest implorare brachium iudicis secularis, secularisq; iudex tenetur illud impartiri, & sententiam exequi, q. 97. nu. 81. 198
Officialis secularis, si requisitus, recusauerit impartiri suum brachium iudici Ecclesiastico, potest ad illud præstandum cogi, sub pœna excommunicationis, aliisq; pœnis, de quibus in q. 97. nu. 81. 198
Officialis si sub fiducia publicæ authoritatis aliquid iniuriosè dixerit, aut fecerit, tenetur actione iniuriarum, q. 105. nu. 131. 391
Officiali, seu denunciatori deputato ad perquirendum, plenè creditur in leuibus, q. 108. nu. 151. licet alij contra, nu. 152. & 153. vbi q̃ præsertim illis creditur, sic volente Statuto. 514
OPERARII, an, & quando excusentur laborantes in fundo alieno de mandato alicuius, q. 97. nu. 131. & seqq. & dixi sup. in vers. Laboratores, vbi vide.
OPINIO communis, quando q̃ non attenditur, q. 111. num. 496. vbi remissiuè. 609
Opinio Doctoris firmata in tractatibus, præfertur opinioni Doctoris firmatæ in lecturis, q. 103. nu. 164. 351
OSCVLVM potius præsumitur datum ex libidine, quam ex alia iusta causa, q. 85. nu. 28. 78
ORATIO generalis, generaliter intelligi debet etiam quòd in vno casu sit maior ratio, quam in alio, q. 103. nu. 249. 358
ORDO propositæ quæstionis materiam pacis, et cautionis de nõ offendendo, respicientis per authorem seruatus in illius discussione, q. 107. num. 1. 435

P

PACTVM de quota litis factum inter Aduocatum, & Clientulum in casu victoriæ improbatum est à iure, q. 106. nu. 1. & 2. vbi ponitur ratio huius conclusionis. 428
Pacta de quota litis facientes, an teneantur pœna falsi, q. 106. num. 11. 429
Pacta de quota litis facientes, dicuntur redemptores litium, & conspiratores, q. 106. nu. 13. et 14. 429
Pactum de quota litis dicitur esse contra bonos mores, q. 106. numer. 15. 429
Pactum de quota litis punibile est etiam in Aduocatis, seu Procuratoribus illiteratis, & non existentib⁹ in matricula, q. 106. n. 18. 430
Pactum de quota litis, etiam quod fuerit iuratum, nullam producit actionem, q. 106. nu. 22. 430
Pactum de quota litis, non valet etiam factum sub nomine salarij, seu honorarij, q. 106. nu. 23. Declara vt, nu. 24. 430
Pactum de quota litis est improbatum etiam quod contineat summã moderatam respectu debiti salarij, q. 106. nu. 25. licet alij contra, num. 26. 430
Pactum de quota litis est improbatum, etiã quod fiat de minima quota, q. 106. nu. 27. licet alij contra, nu. 28. 430
Pactum de quota litis est improbatum etiam quod fiat non de quota, sed de certa re, in litem deducta, q. 106. nu. 29. licet alij contra, nu. 30. & etiam quod fiat de certa re in litem non deducta, num. 31. licet alij contra, nu. 32. 430. & 431
Pactum de dando certam quantitatem pecuniarum Aduocato, seu Procuratori in casu victoriæ, est improbatum à iure, q. 106. num. 33. & 37. Contra, nu. 34. & quid si pecunia quæ promittitur est deducta in litem, vel non, nu. 35. & seqq. Resolue vt, num. 38. & seqq. 431
Pactum de dando Aduocato, seu Procuratori, si vincat, tantum si nõ vincat nihil, dicitur illicitum, & improbatum, q. 106. num. 38. etiam quòd promissa quantitas sit moderata, nu. 39. Quãuis alij contra, num. 40. 432
Pactum de dando Aduocato, vel procuratori, tantum siue vincat, siue non, est licitum, & approbatum à iure, q. 106. nu. 41. Declara, dummodo promissa quantitas sit moderata, alias secus, numero 42. 432
Pactum de dando Aduocato, vel Procuratori certam pecuniarum quantitatem, siue lis vincatur, siue perdatur, sed in casu victoriæ aliquid plus reputatur illicitum, & reprobatum, q. 106. nu. 43. Cõtra, nu. 44. Distingue vt, nu. 45. 432
Pactum quod promittit Aduocato, vel Procuratori certam pecuniarum quantitatem, siue lis vincatur, siue perdatur, sed in casu victoriæ aliquid plus reputatur illicitũ, et reprobatũ, q. 106 n. 43 Contra, nu. 44. Distingue vt, nu. 45. 432
Pactum per quod promittitur Aduocato, vel Procuratori certa pecuniarum quantitas in casu victoriæ, simpliciter absq; eo, quod aliquid dicatur in casu non victoriæ, non est illicitum, nec reprobatum, dummodo promissa quantitas sit moderata, q. 106. num. 46. pag. 432
Pactum de quota litis est improbatum, etiam factum cum vxore Aduocati, seu alia tertia persona, q. 106. nu. 47. 432
Pactum de quota litis non est illicitum, quando aliquid promittitur Aduocato in casu victoriæ sub nomine salarij, q. 106. nu. 48. Contra, num. 49. Resolue vt, nu. 50. & seqq. 433
Pactum de quota litis, non procedit in alio, quam in Aduocato, seu procuratore, q. 106. nu. 56. Declara vt, nu. 58. 433. & 434
Pactum de quota litis factum post litem finitam, non improbatur à iure, q. 106. num. 49. 434
Pactum de quota litis nullam pœnam meretur, q. 106. nu. 60. 434
Pactum de quota litis non est punibile in clientulo, q. 106. nu. 66. Declara vt, nu. 67. 435
Pactum appositum in pace, quòd vnus ex paciscentibus non possit venire, stare, & habitare in sua Ciuitate, et patria, est nullum, nec attendi debet, q. 107. nu. 262. Amplia vt præterea ex tali pacto, seu condemnatione non impediatur beneficiũ Principis concessũ alicui, quòd possit redire ad patriam, habita pace, nu. 263. Amplia vt stante nullitate pacti, si paciscens contraueniat pœna non exigitur, nec fideiussores tenentur, num. 264. Amplia vt, nec valeat conditio apposita in pace, quod quis non possit transire ante domum offensi; licet bene iudex ad euitanda scandala possit hoc præcipere, nu. 265 licet alij contra, nu. 266. Amplia vt etiam data validitate pacti præfati, non impeditur quis per transitum, stare, & commorari in loco prohibito, num. 267. Amplia vt bannitus ab aliquo loco non incurrit pœnam, si transeundo reperiatur in illo loco, num. 268. Amplia vt procurator constitutus ad faciendum pacem, non censetur habere mandatum ad acceptandum communionem præfatam nu. 269. Limita præfata procedere quando talis conditio est perpetua, secus si ad tempus, nu. 270. Limita 2. in foro honoris, quia sic promittens, & non obseruans suam famam, & opinionem apud bonum virum grauat, num. 271. 466. & 467
Pactum non potest cogi ad cauendum de non offendendo pro filio spurio q. 107. nu. 351. vbi declaratur hæc conclusio. 478
Pactum, seu promissio de non offendendo aliquem ex noua causa valet, q. 107. nu. 500. licet alij contra, nu. 501. 497
Pactum inter ludentes, vt non possit discedi à ludo, donec fuerit perdita tanta pecunia, non valet, q. 109. nu. 74. 523
Pactum de quota litis facientes, an incurrant excommunicationem, de qua in extrauag. Bonifacij VIII. & Gregorij XIII. q. 111. num. 341. 593
Pactum de non ludendo cum adiectione pœnæ, in casu quod ludatur, valet, & tenet. q. 109. nu. 222. 537
PALAM, seu clàm fieri, quando quid dicatur, q. 89. num. 134. & seqq. 121
PAPAE maledicens, non solum infamis est, & ab Ecclesia extorris redditur, verumetiam quandoque hæreticus reputatur, q. 105. num. 408. 419
PARIA sunt, quem esse confessum, aut conuict. q. 81. n. 1. & seqq. 1
PARTES Iudicis in confessum non sunt, nisi in condemnando, q. 81. num. 3. 2
PATER occidens filiam repertam in adulterio, ac ipsum adulterũ, excusatur propter iustum dolorem, q. 91. nu. 6. 134
Præsentando filium delinquentem in fortijs Curiæ, facit vt eidem filio sit minuenda pœna, q. 98. num. 164. Amplia primo, in parte qui

qui Curiæ præsentauit filium bannitum, & condemnatũ ad mortem, nu. 165. Amplia 2. etiam in crimine læsæ maiestatis, num. 166. Amplia 3. etiam in parte præsentante filium timore ne à Curia caperetur, nu. 167. Amplia 4. etiam in patre Hæbreo præsentante Curiæ filium delinquentem, nu. 168. Amplia 5. etiam in filio capiente patrem delinquentem, & illum Curiæ præsentante, nu. 169. Amplia 6. in matre pariter præsentante filium, nu. 170. Limita primo, quia non per hoc filius præsentatus per patrem impunitus euadit, sed punitur aliquo modo vt, num. 171. Limita 2. vt quidquid sit de iure, de consuetudine seruatur contrarium, nu. 172. 228 & 229

Pater potest impunè verberare filium. q. 105. nu. 138. & quid si verberet nepotes, et alios descendentes, nu. 139. & quid si verberet filium emancipatum, nu. 140. 392

Pater potest filios verberare leuiter, & moderatè, non autem atrociter & immoderatè, q. 105 nu. 142. & seq. vbi etiam qua actione isto casu pater conueniri possit, & n. 144. vbi de eadẽ materia. 392

Pater agere potest nomine proprio, pro iniuria facta filio, q 105. num. 255. Declara vt possit agere actione iniuriarum prætoria, secus autem actione ciuili descendente, ex lege Cornelia, nu. 256. 405

Pater quando possit remittere iniuriam factam filio ipso ignorãte, aut inuito, q. 105. nu. 257. vers. & an, & quando 405

Pater non potest agere pro iniuria facta filio emancipato, q. 105. num. 259. Contra, nu. 260. 405

Pater non potest agere pro iniuria facta filio naturali, q. 105. nu. 261. Contra, nu. 262. 405

Pater, seu dominus potest repetere pecuniam amissam in ludo à filio, vel seruo, q. 109. nu. 177, 535

Patris delictum nocet filio in crimine barattariæ, q. 111. nu. 4. 559

Pater bannitus, qñ potest impunè occidi à filio, vide in verbo Filius.

Pater si propter ludum dissipauit vsq; ad legitimam filiorum, filij possunt reuocare talem alienationem, q. 109. num. 187. 536

PATRIAM potestatem an amittant banniti, vide supra, vers. Banniti.

PAVPER non inueniens fideiussorem admittitur ad iuratoriã cautionem, q. 107 nu. 38 nisi contrarium iudici ex aliqua iusta causa videatur, nu. 39. 441

PAX, seu cautio de non offendendo an dicatur rupta per offensam facta ex iracundia, q. 91. nu. 12. Declara vt, nu. 13. & 14. 135

Pax facta cum bannito, an sit seruanda, & an illum occidens, teneatur pœna pacis ruptæ, q. 103. nu. 46. & seq. 341

Pax, quid, & quotuplex sit, q. 107. nu. 2. 435

Pacem facere nemo cogi potest, q. 107. num. 3. licet alij contra, n. 4. 436

Pacem facere cogi, quis potest, quando ex ea Ciuitatis, & Reipublicæ quies, & status conseruatur, & sine ea maximè turbaretur, q. 107. nu. 6. & 7. vbi declaratur hæc conclusio. 436

Pacem facere licet quis cogi non possit à iudice, benè tamen cogi potest ab Imperatore, & Principe, q. 107. nu. 8. 436

Pacem facere cogi potest, quis post quam eius aduersarius offensor fuit à iudice punitus, q. 107. nu. 9. 436

Pacem, seu treguam frangens occidendo hominem, capite punitur, nisi ad sui defensionem feciſſe probauerit, si fuerit captus, si verò aufugerit, confiscantur bona, quòd si non occiderit, sed vulnerauerit, manus amputatur, si verò sine sanguinis effusione percusserit, vel absque percussione inuaserit, pœna pecuniaria puniendus est, q. 107. nu. 57. 444

Pacem frangens, an teneatur pœna criminis læsæ maiestatis, q. 107. num. 59. 444

Pacem frangens, an, & quando pœna capitis puniatur, & de materia, q. 107. num. 60. 444

Pacis publicæ, seu priuatæ violator, an, & quas alias pœnas incurrat, q. 107. num. 59. & seqq. 444

Pacem priuatam frangens, quomodo puniatur, q. 107. num. 63. & seq. 444

Pacem non iuratam rumpens, an, & quomodo puniatur, q. 107. num. 64. 444

Pacis violatores, quomodo puniantur vigore constitutionis Marchiæ, q. 107. nu. 65. & seqq. et an eadem constitutio sit seruanda in toto statu ecclesiastico. num. 66. & an habeat locum etiam in pacibus factis, non in conspectu Prætoris, prout loquitur constitutio, n. 67. & seq. 444

Pacis fractores, quomodo puniantur vigore bannimentorum status ecclesiastici, et vrbis, q. 107. nu. 69. & seq. 445

Pacis fractores, quomodo puniantur, vigore statuti vrbis, quæst. 107. num. 70. & & seq. 444

Pacem frangens non per se, sed per alium, quomodo puniatur, q. 107. num. 71. 445

Pacis violantium pœnæ de iure communi, vel statutario impositæ, an cessent per pœnas conuentionales, q. 107. nu. 74. 445

Paces violantium statutarias, seu bannimentales pœnæ derogant pœnis iuris communis, q. 107. nu. 76. 446

Pace facta inter plures, seu cautione præstita, pariter inter plures, qui promiserunt non offendere alios plures, si vnus ex promissoribus, offendat vnum ex illis quem non offendere promiserunt solus ille qui offendit, tenetur ad pœnam conuentam, alij autem non tenentur pro eo, nec in solidum, nec pro virili, q. 107. nu. 96. & 98. licet alij contra, nu. 97. 449

Pace facta, seu præstita cautione de non offendendo inter plures, non vt singulos, sed tanquàm vnum corpus, vt puta alicuius vniuersitatis, vel factionis, data contrauentione per offensionem illatam ab vno, an ille solus, qui offendit conueniri possit ad totam pœnam, an verò omnes, & quomodo, q. 107. nu. 100. 449

Pacem, seu cautionem de non offendendo ruptam esse ad hoc, vt pœnæ exactioni locus sit, constare debet concludenter per testes, non autem per solam contumaciam offensoris, q. 107. num. 105. & seq. vbi ampliatur etiam, quòd contumacialis sententia esset fundata in depositione vnius testis de visu. 450

Pacem esse ruptam non probatur ex sola confessione offensoris, q. 107 num. 107. licet alij contra, nu. 108. 450

Pacis, seu cautionis de non offendendo fractio, & contrauentio, licet nõ probetur ex contumacia offendentis, talis tamẽ contumacia multum coadiuuat alias probationes, q. 107. nu. 109. 450

Pacis, seu cautionis contrauentio, probatur ex sola contumacia principalis delinquentis, qui soluendo est, potestq; fideiussorem releuare q. 107. nu. 110. 450

Pacis, seu cautionis de non offendendo, contrauentio, et fractio probatur ex contumaciali condemnatione principalis delinquentis ex statuto vrbis, & ex Bulla Pij IIII. q. 107 nume. 111. Amplia etiam quod contumax non citatur personaliter, nu. 112. Amplia 2. tam in fideiussore de non offendendo, quam in fideiussore pacis, nu. 113. Limita, dummodo tractetur de pœna conuentionali fisco applicanda, secus si de pœna applicanda parti, nu. 114. Contra nu. 115. Resolue vt, nu. 116. 450

Pax, & inimicitia an sint inter se contraria & incompatibilia, q. 107 num. 130. 552

Pax, & cautio de non offendendo, an dicantur inter se contrariæ, & incompatibiles, q. 107. nu. 130. 452

Pace sequuta post cautionem præstitam, potest iudex si sibi videbitur eandem cautionem cassare q. 107. nu 135. & si iudex requisitus cautionem cassare recusauerit illam cassare sine iusta causa, habetur pro cassa, nu. 136. 452

Pax secunda an tollat primam, q. 107. nu. 139. 452

Pax an possit cassari de partium consensu, ante commissam pœnam, q. 107. nu. 141. 452

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta ex noua causa orta ex facto aduersarij ad iracundiam prouocante, etiam quod illud non sit illicitum, nec pœnam mereatur, q 107. nu. 146. 453

Pax, seu cautio de non offendendo personam, ex qua offensione rupta dicatur, q. 107. nu. 151. 454

Pax, seu cautio de non offendendo personam, seu personaliter ex qua offensione rupta dicatur, q. 107 nu. 152. 454

Pax, seu cautio simpliciter præstita de non offendendo, ex qua offensione rupta, dicatur, q. 107. nu. 153 & seqq. 454

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta propter insultum cũ armis, vel sine, q. 107. nu. 158. Contra nu. 159. Distingue vt, nu. 160. et quid vigore statuti Vrbis. nu. 161. & quid si fuerit promissum non offendere in personam, nu. 162. 455

Pax, seu cautio de non offendendo censetur rupta per insultum factũ ad domum alicuius, animo offendendi, licet offensio non fuerit sequuta, q. 107. nu. 163. vbi etiam quid vigore statuti vrbis, & n. 164. vbi quid si domus nullo iure spectat ad insultatum. 456

Pax, seu cautio de nõ offendendo censetur rupta per insultum factum cum armis euaginatis, & admenatione ictuum, quamuis nullus remanserit vulneratus, q. 107. nu. 165. & 166. vbi declaratur nisi fuerit promissu nõ offendere in persona, quia tũc sola admenatio cũ armis, nec pacẽ, nec cautionem rũpit, nisi corpus ladatur. 456

Pax, seu cautio de non offendendo, censetur rupta per proiectionem teli, aut lapidis, etiam quod nemo ex ea fuerit offensus, quæst. 107. num. 168.

UNIVERSIDAD DE MURCIA

INDEX

num.168. fallit nisi fuerit promissum non offendere in personam num.169. 456

Pax non dicitur rupta per consputationem in faciem, quando fuit promissum non offendere in personam, secus si fuerit promissum simpliciter non offendere, q.107. nu.170. 456

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta per violentam ereptionem rei alicuius, ex manibus alterius, quæst.107.nu.171. Contra, nu.172. Distingue vt, nu.173. 456

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta per exonerationem archibusij, etiam quod ex ea nemo fuerit offensus, q.107.n.174. fallit si fuit promissum non offendere in personam, nu. 175. 456

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta ex eo, quod quis alterum per mantellum trahat sine alia percussione, q. 107. nu. 176. Contra, nu. 177. 457

Pax, seu cautio de non offendendo non dicitur rupta ex percussione facta. super vestibus, quando corpus non est læsum, etiam quod vestimenta sint tacta, & incisa, q.107. nu.178. vbi præsertim quando fuit promissum non offendere in personam, & nu.179. vbi idem quando equus quem quis equitabat fuit oppressus absque læsione equitantis, contra prædicta, vide ibidem, nu.180. & seqq. Distingue vt, nu.183. 457

Pax seu cautio de non offendendo dicitur rupta per verbalem iniuria, quando simpliciter fuit promissum non offendere in personam, q. 107. num. 187. licet alij contra, nu 188. 458

Pax, se cautio de non offendendo dicitur rupta per verbalem iniuriã, etiam quod fuerit promissum non offendere personam, seu personaliter, q.107. nu.189. licet alij contra, nu.190. Distingue vt, nu. 191. 458

Pax. seu cautio de non offendendo, non censetur rupta per verbalem iniuriam, quando fuit promissum non offendere in personam, q.107 nu.192. & quid si fuit promissum de non offendendo facto tantũ, num.193. & quid si fuit promissum non offendere in ære, seu in bonis, num.194. 458

Pax, seu cautio de non offendendo hodie, vigore statuti vrbis, non censetur rupta per verbalem iniuriam; q.107. nu.195. 458

Pax. seu cautio de non offendendo dicitur rupta per illationem metus, q.107. nu.196. Declara dummodo metus fuerit deductus ad aliquem actum extrinsecum, aliter secus, nu.197. & seqq. Declara secundo, nisi fuerit promissum non offendere in personam, quia tunc non dicitur rupta pax, seu cautio per solam illationem metus, nu.200, 458

Pax, seu cautio de non offendendo censetur rupta per solas minas, quod an verum sit, & quando, q.107. nu.201. & seqq. vbi, nu.204. an dicatur rupta ex eo, quòd quis alium ad dimicandũ inuitat. 459

Pax, seu cautio de non offendendo, non censetur rupta ex solo mandato ad offendendum, offensione non sequuta, q.107. nu. 205. & an per consilium, seu persuasionem de non offendendo, nu.206. & an per solam assistentiam cum armis, nu.207. Immo sequuta offensione, nec etiam mandans, tenetur ad pœnam conuentionalem quã do fuit simpliciter promissum non offendere, nu.208. quid si mandatarius promiserat non offendere, mandans autem non, numer. 209. 459

Pax, seu cautio de nõ offendẽdo non dicitur rupta per modicã offensionem, q.107. nu.210. etiam quod fuerit cõcepta per verba vniuersalia, quoquomodo, & quomodocunque nu.215 contrarium verius, nu.216. & 226. Præsertim si fuerit concepta per verbum vniuersalc nu. 218. 459. & 460

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta ex modico vulnere. q.107. nu.211. Contra, nu.216. & seqq. 460

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta ex cubitali vrta ta, q.107. nu.212. Contra, nu.217. Declara vt, nu. 223. 461

Pax, seu cautio de non offendendo non dicitur rupta propter pugnum q.107. nu.213. Contra, nu.216. & seqq. Declara vt, num. 223. pag. 461

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta ex pecussione facta cum lapide, sinè effusione sanguinis, q.107. num.214. Contra, nu.216. 460

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta propter impulsum, q. 107. nu 217. Declara vt, nu. 225. 460

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta, etiam ex modica offensione, quando dolo, & malo animo illata fuit, secus si aliter, q. 107. nu. 219. & seqq. 460

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta per offendentẽ, sine dolo, & animo offendendi, q.107. nu. 220. 460

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta ex modica offensione, quando dicta pax fuit facta. seu cautio præstita ex leui occasione, q.107. nu. 222. 461

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta etiam ex modica offensione, quando offensus passus est dolorem, liuorem, aut tumorẽ q.107. nu. 224. 461

Pax, tregua, seu cautio de non offendendo non censetur rupta propter adulterium, seu stuprum, q.107. nu.227. licet contrarium in pace voluerint aliqui relati, nu.228. et 229. vbi præsertum quando est facta promissio de non offendendo in personam, nec in rẽ. 461

Pax censetur rupta propter lenocinium, q.107. nu.229. 462

Pax, seu cautio de non offendendo non censetur rupta propter adulterium, seu stuprũ, et cum raptu, & violentia, q. 107. n.230. 462

Pax, seu cautio de non offendendo, censetur rupta propter adulteriũ, seu stuprum commissum, non propter libidinem, sed propter vindictam, q.107. nu. 231. 462

Pax, seu cautio de non offendo censetur rupta propter stuprum, & adulterium, quãdo præcedens in inimicitia orta fuit ex simili causa. q.107. num.232. 462

Pax, seu cautio de non offendendo, non rumpitur propter furtũ, q.107. nu.238. licet alij contra, nu.239. 463

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta propter offensionem illatam in bonis, q.107. nu.240. Contra, nu.241. 464

Pax, seu cautio de non offendendo rumpitur propter furtum commissum, non causa lucri, sed propter vindictam, q.107. num.242. & 244. & seq. vbi de materia. 464

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta propter furtum, quando præcedens inimicitia, causam habuit ab aliquo furto, q.107. num.243. 464

Pax, seu cautio de non offendendo an, & quando rupta censeatur propter accusationem, seu testificationem, in causa criminali, vel ciuili, generaliter de materia, & remissiuè. q.107 nu.246. 464

Pax, seu cautio de non offendendo, censetur rupta propter falsum testimonium, q.107. nu.247. 465

Pax, seu cautio de non offendendo censetur propter falsam depositionẽ rupta, tã in causa criminali, quam in ciuili, q.107. nu 248. 465

Pax, seu cautio de non offendendo rumpitur propter falsum testimoniũ censetur rupta etiã quòd fuerit promissum non offendere quibusdam specificatis modis, q.107. nu.249. 465

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta propter falsum testimonium dictum non sponte, sed coacte, q.107. nu. 250. 465

Pax, seu cautio de non offendendo, non dicitur rupta propter attestationem in causa ciuili, siue sponte, siue coacte factam, q. 107. nu. 251. 465

Pax, seu cautio de non offendendo censetur rupta propter attestationẽ sponte factam in causa criminali, & præsertim capitali, secus si quis non sponte, sed coacte deposuerit, q.107. n.252. Sed quod immo etiam quod quis sponte deposuerit sexaginta falsitates, non dicitur rupta pax, seu cautio, verius videtur, nu.253, 465

Pax, seu cautio de non offendendo dicitur rupta propter falsam, & calumniosam accusationem, quando accusator est in vera calũnia, q 107. nu.254. 465

Pax, seu cautio de non offendendo, an dicatur rupta propter calumniosam accusationem, quando accusans est in præsumpta calumnia, q. 107. nu.255. & seq. 465

Pax, seu cautio de non offendendo non dicitur rupta propter accusationem criminalem, quando accusator accusationem approbauit, q.107. nu.257. Declara vt, nu. 258. 465

Pax inter absentes an, & quomodo fieri possit, q.107. nu.272. 468

Pax an possit fieri per procuratorem generalem, an verò requiratur speciale mandatum, q.107. nu. 273. 468

Pax nõ censetur rupta, nisi fuerit ratificata, tàm ex parte offendentiũ quã ex parte offensorum, qui tempore pacis, eorum nomine facte erant absentes, q.107. nu.274. 468

Pax non censetur rupta, quando is qui illam non ratificauit, offendit aliquem ex principalibus pacis centibus, seu pacem ratificantibus & multo magis, si offenderit aliquem comprehensum in pace, qui illam non ratificauit, q.107. nu.275. & 277. licet alij contra, numer. 276. 468

Pax non dicitur rupta per offensionem illatam alicui, qui pacem non ratificauit in tantum, vt si offensus post offensionem voluerit ratificare pacem, talis ratificatio non retrotrahitur, q.107. num. 278. 468

Pax non dicitur rupta per offensionẽ factã absenti, cum ratificatione, etiam

etiam quod Notarius pro illo absente stipulatus fuerit, q. 107. nu.279. licet aliy contra, nu.280. 468. & 469

Pax non censetur rupta per offensionem illatam in alium, qui pacem non ratificauit etiam quod offensus fuerit vnus ex paciscentibus seu pacem ratificantibus, q.107.nu.281. Contra, nu. 282. 469

Pax censetur etiam pro offensionem factam illi, qui pacem non ratificauit, quando ita in aliquo loco adest consuetudo, vt rupta censeatur, & sine ratificatione, q.107.nu. 283. & 284. 469

Pax censetur rupta per offensionem illatam, etiam non sequuta ratificatione, quoad pœnam fisco applicandam, q.107.nu.285. & contra nu.286. 469. & 470

Pax facta in iudicio, vel coram iudice, censetur rupta per offensionem etiam non sequuta ratificatione, q.107.num.287. Contra, num. 288. 470

Pacis ratificatio sufficit non solum expressa verbis, sed etiam tacita re, aut facto, q.107.nu.289. & 290. vbi quod filius adeundo hæreditatem patris, censetur ratificare pacem ab eodem patre, pro ipsis absentibus factam, & nu.91. vbi quod immo sola scientia factæ pacis, & non contradictio inducit ratificationem, & nu.292 vbi ponitur cautela ad inducendum ratificationem, vt pax intimetur, & notificetur absentibus, quia non contradixerint, censetur ratificasse, sed quod immo per solam scientiam, & taciturnitatem, non inducatur ratificatio pacis, nu.293. 470

Pax non censetur rupta per offensionem factam absenti, qui ignorantiam habuit pacis fractæ suo nomine, q.107.nu.294. vbi amplius quòd in dubio ignorantia præsumitur. 470

Pax censetur rupta per offensam sequutam inter absentes comprehensos in pace, & non ratificantes, quoad principales paciscentes, et extrauisores, qui pro absentibus promiserunt, q.107.nu.295. licet aliy contra, nu.296. 470. & 471

Pax censetur rupta ex offensa sequuta inter absentes, qui pacem non ratificarunt, quoad principales paciscentes, qui expresè promiserunt, quod absentes pacem obseruabunt, & non contrauenient, q.107 num.297. 471

Pax censetur rupta ex offensione sequuta inter absentes, qui illam non ratificarunt, quoad principales paciscentes, qui promiserunt pro absentibus de rato, vel quod ratificabunt, vel se facturos, vel curaturos, & c. q.107.nu.298. 471

Pax facta cum Titio non censetur rupta per offensionem factam fratri, seu consanguineo ipsius Titij, q.107.nu.317. & seq. Contra nu.319. Distingue, & declara, vt nu.320. 473. & 474

Pax facta pro se, & pro tota parte sua, censetur rupta per offensionem factam fratri, seu consanguineo paciscentis, q.107.nu.318. 474

Pax, seu cautio de non offendendo, sub pœna pro se, & consanguineis regulariter non comprehendit actiuè, aut passiuè consanguineos vtriusq; partis, & propterea non dicitur illi contrauentum per offensionem factam ab vno ex dictis consanguineis vtriq; parti coniuncto, siue etiam factam alicui cõsanguineo, pariter ex vtraque parte coniuncto, & attinente in eodem gradu, q. 107. num. 321. & 323. licet aliy contra, nu.322. Amplia etiam quòd coniunctus vtriq; parti esset magis benevolus vni parti, quam alteri nu.324. & seq. vbi etiam quid si coniunctio est in pari gradu, sed respectu vnus partis, adest agnatio respectu verò alterius cognatio. Limita primo, quando is, qui rumpit pacem, vel is, qui offenditur, non est coniunctus vtriq; parti in pari gradu, sed magis attinet vni, quam alteri, tunc enim reputatur coniunctus illius partis, cui magis attinet, nu 326. licet aliy contra, nu. 327. Limita 2. quando inter promittentes de se inuicem, & eorum consanguineis non offendendo, non adsunt aliy coniuncti, quam vtriusq; partis, tunc enim comprehenduntur sub tali promissione, num. 328. pag. 474. & 475

Pax, seu promissio de non offendendo pro se, filiys consanguineis, affinibus, & adhærentibus, non dicitur rupta per offensionem factam a consanguineo, affine, vel adherente, tempore pacis nondum existẽte in rerum natura, q.107. nu.329. & seq. Quamuis aliy contra num.331. Vbi etiam quod fratres, affines, consanguinei, & adhærentes, non veniunt nec actiuè, nec passiuè. 476

Pax facta inter Vniuersitates, inter socios, vel inter confederatos, comprehendit tam actiuè, quàm passiuè, siue futuros socios, & confederatos futuros, q.107. num. 330. 475

Pax, seu promissio de non offendendo, pro se, & suis filiys, non comprehendit Posthumum, q.107.nu.332. & seq vbi etiam quid si offensio fuit facta mulieri gerenti in vtero posthumum consanguineum. 476

Pax, seu promissio de non offendendo facta pro se, & consanguineis, nõ comprehendit tàm actiuè, quàm passiuè consanguineos ignotos ipsi paciscenti, seu promittenti, q.107.nu.334. Declara vt, nu.335 & 336. vbi quid si ille qui erat adhærens, & benevolus tempore pacis, seu promissionis, desijt esse talis, post dictam pacem seu promissionem. 476

Pax facta cum Titio, cum promissione de illum non offendendo, censetur rupta per offensionem factam filio Titij, q.107.nu.337. Contra, nu.339. Distingue quòd si fuit promissum non offendere aliquem in personam, seu personaliter, & tunc procedat secunda opinio negatiua, num.343. si verò fuit promissum simpliciter non offendere, & tunc procedat prima opinio affirmatiua, nume. 344. pag. 477

Pax cum Titio cum promissione de ipsum non offendendo censetur rupta per offensionem factam vxori Titij, q.107. nu.338. Contra, nu.340. Distingue quòd aut fuit promissum non offendere Titiũ in personam, aut personaliter, & tunc procedat secunda opinio negatiua. nu.343. si verò fuit promissum non offendere simpliciter, & tunc procedat prima opinio affirmatiua, nu.344. 477

Pax, seu promissio de non offendendo, non comprehendit actiuè filios paciscentis, & propterea non censetur rupta per offensionem factã a filio eiusdem paciscentis, q.107.nu.345. 477

Pax, seu promissio de non offendendo pro se, et filiys, non comprehendit actiuè filios spurios, seu bastardos, quæst. 107. nume.346. & seq. Vbi quòd nec etiam comprehendit passiuè, & num.348. vbi idem quod non comprehendit filios naturales illos scilicet qui nascuntur ex concubina maritali, affectione, domi retenta Quamuis aliy contra, num.349. 478

Pacem faciens cum aliquo, promittens q. illum non offendere, non censetur promisisse non offendere eius hæredem, & sic ex parte stipulationis hæredes in istis stipulationibus non veniunt passiuè, nisi expresè dicatur. q.107.nu. 352. 479

Pax, seu promissio de non offendendo, quando expresè comprehendit hæredes, tàm actiuè, quàm passiuè, tum si vnus ex pluribus hæredibus stipulatoris fuerit offensus à principali promissore conuentionalis pœna tota, & in solidum adiudicatur offenso, nec eius aliqua pars applicatur cohæredibus, q.107.nu.359. Contra, nu.360 pag. 479

Pace facta, seu cautione præstita pro se, & hæredibus, si vnus ex dictis hæredibus offendit, & contraueniat pœna committitur contra omnes, pro portione hæreditaria, & contra omnes, per offensum agi potest pro rata, licet non offendentes habeant contra illum, qui non offendit regressum. q.107.nu.361. & 363. licet aliy cõtra nu.362. Declara vt, nu.363. & seq. 480

Pax, seu cautio præstita cum pacto, quod rupta ab vno ex hæredibus, censeatur rupta ab aliys, si contingat vnum hæredem illi contrauenisse, tum solus contraueniens tenetur, et non aliy, quando talis iniqua conditio non consentientibus præiudicium afferre non potest, q.107.nu.363. 480

Pax facta, seu cautio præstita pro se, & hæredibus, non ex voluntate, sed ex necessitate, vt puta compellente statuto edito à Communitate, magistratu, vel Episcopo, si rupta fuerit ab vno ex hæredibus, non committitur in totum, nec in solidum. sed tantum pro rata hæredis offendentis, & eius, qui fuit offensus, q.107. nu.364. licet aliy contra, nu.365. 480

Pax cum pœnali promissione de non offendendo facta cum principali, non extenditur ad adhærentes, nisi de eis fiat specialis mentio, & propterea non dicitur rupta per offensam factam adhærenti, q. 107.nu.371. Contra, num.372. Prima opinio verior est, numer. 373. & seq. 481

Pax comprehendit etiam adhærentes actiuè; Quamuis de illis non sit facta mentio, q.107.num 373. 482

Pax censetur rupta per offensam factam familiari paciscentis, q.107 num.374. 482

Pax, seu promissio de non offendendo censetur rupta per offensionem factam adhærenti, quando ille adhærens fuit offensus in iniuriam principalis paciscentis. q.107.nu. 376. 482

Pax, seu promissio de non offendendo comprehendit etiam adhærentes passiuè, quando stipulata est non in personam, sed in rem, q. 107. num.377. & 378. vbi etiam quando pax censeatur respicere personam, seu rem. 482

Pax comprehendit etiam adhærentes, quando sine illorum comprehensione inutilis esset, q 107.nu. 379. 482

Pax, seu cautio de non offendendo, an dicatur rupta per offensionem factam

factam adherenti principalis pacisc entis, quando de adhærentibus principalis mento facta est, q. 107. nu. 370. & seqq. 481
Pax censetur rupta per offensionem factam socio itineris, etiam quod principalis paciscens, non fuerit principaliter offensus, q. 107. nu. 388. Contra, nu. 393. Resolue vt, nu. 394. 483
Pax censetur rupta per offensionem factam habitanti cum principali paciscente, q. 107. nu. 389. 483
Pax censetur rupta per iniuriam factam socio itineris, quando principalis paciscens illam ad animum reuocauit, aliter secus, q. 107. nu. 394. vbi de varietate huius conclusionis. 484
Pax per offensionem factam socio itineris, licet censeatur rupta quoad pœnam legalem, non tamen censetur rupta quoad pœnam conuẽtionalem, q. 107. nu. 395. 484
Pax, & pacis materia in genere considerata, fauorabilis reputatur, q. 107. num. 396. 484
Pax amanda, pax seruanda, multa q. specialia pro conseruatione pacis q. 107. nu. 396. 484
Pax multa bona operatur, q. 107. nu. 396. 484
Pax, & cautio de non offendendo, reputatur fauorabilis à principio, et antequam fiat, & præstetur. secus autem post illius celebrationem & præstationem, quando sequuta offensa dubitatur, an sit facta, nec ne quia tunc reputatur odiosa, q 107. nu. 397. 484
Pacem seu cautionem de non offendendo in dubio ruptam non esse, iudicandum est, q. 107. nu. 398. 485
Pax facilius rumpitur, quàm cautio de non offendendo, q. 107. numer. 402. 485
Pax, seu cautio de non offendendo censetur rupta ex offensione sequuta ex noua causa, q. 107. nu. 403. 486
Pacem seu cautionem de non offendendo rumpenti impunè eadem pax seu cautio rumpi potest, q. 107. nu. 404. Amplia etiam quod prima offensio ex noua causa proueniat non ab ipso offenso, sed ab aliquo alio comprehenso in pace, seu cautione, numer. 405. pag. 486. & 487
Pacem rumpenti, impunè rumpi potest pax, etiam quod in instrumento pacis fuerit appositum iuramentum, q. 107. nu. 411. 488
Pax semel rupta, amplius rumpi non potest, quando in eo est apposita clausula, rato manente pacto, q. 107. nu. 412. Declara hoc procedere in fauorem obseruantis, non in fauorem contrauenientis, nu. 413. & seq. Vbi idem si adest in pace, clausula, quandocunq; Declara vt, nu. 415. licet aliy contra, nu. 416. 488
Pacem rumpenti, & pax etiam rumpi potest, quamuis in instrumento pacis, adsit clausula, quod pœna toties committatur quoties rumpitur pax, q. 107. nu. 417. & seq. vbi quod talis clausula operatur in fauorem obseruantis, non in fauorem contrauenientis. Quãuis quoad pœnam fisco applicandam, aliqui contrarium dixerint num. 419. 488
Pacem seu cautionem rumpenti, nõ potest impunè rumpi pax, seu cautio, quando primus offendens soluit pœnam, q. 107. nu. 420. Contra, nu. 421. Distingue, vt nu. 422. et seqq. vbi nu. 425. datur resolutio quæstionis. & 426. vbi quod si pœna non fuit soluta, tunc indubitanter, secundus offensor non tenetur etiam quod in instrumento adsit clausula, quod contractus remaneat firmus pœna soluta, vel non. 488. & 489
Pax, seu cautio de non offendendo licet non censeatur rupta per offensionem sequutam ex noua causa, hoc tamen intelligitur quoad pœnam conuentionalem, non autem quoad pœnam iuris ordinariã, seu extraordinariam, q. 107. nu. 427. 489
Pax, seu cautio de non offendendo censetur rupta etiam ex offensione sequuta ex noua causa, quoad pœnã fisco applicandam, q. 107. nu. 428. Contra, nu. 429. & quid si pœna est partim applicata parti, & partim fisco, nu. 430. 489
Pax, seu cautio de non offendendo, licet nõ censeatur rupta per offensionem illatam ex noua causa, non tamen potest secundus offensor à primo offendenti pœnam exigere, quia pœnę præfatæ mutua compensatione tolluntur, q. 107. nu. 435. 491
PECVNIAE. Appellatione veniunt omnes res consistentes in pondere, numero, & mensura. q. 109. nu. 42. 520
Pecunia perdita in ludo semper potest repeti, & nulla currit præscriptio, q. 109. nu. 193. Declara vt, nu. 194. 536
Pecunia data iudici semper præsumitur data in turpẽ causam, & ideo qui contrarium dicit, probare debet, q. 111. nu. 117. 571
Pecunia amissa in ludo potest repeti etiam quod ludus esset mixtus, q. 109 nu. 183. 535
Pecunia perdita in ludo potest propria authoritate accipi, & furari à perdente, q. 109. nu. 188. 536
Pecunia amissa in ludo potest repeti à fisco, si perdens fuit negligens, & repetere non curauit, q. 109. nu. 189. & seqq. vbi an ista actio cõpetat fisco Ecclesiastico, vel seculari. 536
Pecunia mutuata lusori ab eo, qui domi suæ ludum retinet, repeti non potest, q. 109. nu. 214. & seqq. Vbi ampliatur etiam quòd retinẽs domi ludum esset persona nobilis, & illud retineret non causa lucri. 538
Pecuniam mutuans ludentibus, punitur tanquam particeps ludi, & delicti, q. 109. num. 221. 539
Pecunia mutuata minori, vt ludat, potest repeti, q. 109. n. 217. & seqq. vbi ampliatur etiam quod mutuum sit factum ab altero minore. 538
Pecunia mutuata in ludo potest repeti, quando mutuata pecunia non fuit amissa in ludo, q. 109. nu. 224. & seqq. vbi de materia 538
POENA an, & quando minuatur sponte confesso, & quid stante statuto, quòd confesso minuatur pœna; vide regulam cum limitationibus, & ampliationibus, q. 81. nu. 172. & seqq. 22
Pœnam non esse incursam, in dubio iudicandum est, q. 85. nu. 4. 76
Pœna corporalis quando possit imponi ex præsumptionibus, & indiciis, & quando pecuniaria, vide infra, q. 86. nu. 1. & omnibus seqq. & dixi infra vers. Præsumptiones.
Pœna minuitur propter ætatem, q. 92. nu. 1. 139
Pœna an, & quando minuatur propter multitudinem delinquentium, vide sup. vers. Multitudo delinquentium.
Pœna an, & quando minuatur propter incertitudinem plurium delinquentium, qui in rixa interuenerunt, et de materia, vide sup. vers. Delinquentium incertitudo, & vers. Homicidium, & vers. Occisus, & vers. Mortuus, & infra, vers. Vulneratus.
Pœna quælibet corporalis, quamuis leuis, grauior est in nobili, quam quælibet magna pecuniaria, & è contra, q. 98. nu. 112. 221
Pœna an, & quando minuatur propter delinquentis peritiam, vide infra vers. Peritia.
Pœna an, & quando remittatur, seu minuatur propter delinquentis merita in Rempublicam, seu maiorum suorum, vide supra vers. Merita.
Pœna an, & quando minuatur propter bonum, & felicem euentum in delictis subsequutum, q. 98. nu. 173. & seqq. vide supra, versiculo Euentus.
Pœna quando sit applicanda fisco, et quando parti, & de materia, q. 100. num. 14. 277
Pœna, quando partim fisco, & partim parti offensæ, applicatur tunc tota pœna debet venire ad manum fisci, & ex illius manu pars offensa debet habere partem suam, q. 100. nu. 53. 280
Pœna libelli famosi de iure ciuili est capitis, q. 105. nu. 422. & hanc capitis pœnam nonnulli dixerunt esse mortis naturalis, numero 423. 421
Pœna libelli famosi est capitalis, quando in eo improperatur aliquod delictum capitale, aliter secus, q. 105. nu. 424. & quid si non contineat improperationem alicuius delicti, sed aliam iniuriam, nu. 425. 422
Pœna libelli famosi de consuetudine est arbitraria, q. 105. num. 426. licet aliqui dixerint ab ordinaria iuris pœna, nullatenus esse recedendum, nu. 427. 422
Pœna libelli famosi, secundum aliquos, est pœna deportationis, q. 105. num. 429. 422
Pœna libelli famosi de iure canonico, quę sit, dic qd flagellatur, q. 105. num. 430. & si adhuc in negatiua perstiterit, & excommunicationem contempserit, anathema sit, nu. 432. & an ab ista excommunicatione possit alius absoluere; quam Papa, nu. 433. 422
Pœna statutaria libelli famosi, attendenda est, & an statutum imponens pœnam pro verbali iniuria comprehendat libellum famosũ, q. 105. nu. 439. & seq. 422
Pœna libelli famosi habet locum multo magis in eo, qui libellum facit sub nomine alterius, q. 105. nu. 472. 426
Pœna libelli famosi non habet locum, nisi dolus interueniat, q. 105. nu. nu. 481. & seq. vbi declaratur quando sine dolo quis dicatur facere, publicare, seu retinere libellum famosum, & nu. 483. & seq. vbi an in proposito in dubio præsumatur dolus. 426
Pœna libelli famosi non habet locum effectu non sequuto, q. 105. num. 491. 427
Pœna conuentionalis debita propter violationem cautionis de non offendendo, non confunditur cum pœna principalis delicti, q. 107. num. 80. 446

INDEX

Pœna conuentionalis in cautione de non offendendo applicata parti, in casu contrauentionis, confunditur cum damnis, & interesse passis per offensum, q. 107. nu. 81. Contra nu. 82. 446. & 447

Pœna frangentis cautionem de non offendendo, vbi à partibus est expressa, & conuenta in instrumento, confunditur cum alia pœna iuris communis, seu statutaria, nec vtriusq; pœnæ exactioni locus est, q. 107. nu. 83. & 85. licet alij contra, nu. 84. 447

Pœna frangentis cautionem de non offendendo, quę arbitraria est, quādoq; extendi potest vsque ad mortem, q. 107. nu. 86. Declara vt, nu. 87. & seq. 447

Pœna frangentis cautionem de non offendendo, vigore statuti Vrbis, & Constitutionis Innocentij Octaui, An possit extendi vsque ad mortem, q. 107. nu. 88. 447

Pœna à iure, statutis, aut bannimentis impositæ violantibus pacem, nō procedunt, nec locum habent contra violantes cautionem de non offendendo, q. 107. nu. 89. 447

Pœna conuentionalis applicatur illi, cui partes in instrumento expressè applicari voluerunt, q. 107. nu. 90. 448

Pœna conuentionalis pro fracta cautione de non offendendo vigore Bullæ Pij Quarti applicatur camerę Apostolicę, & non alteri, q. 107. nu. 91. 448

Pœna conuentionalis pro contrauentione cautionis, de non offendendo si partes non expresserunt, cui sit applicanda, applicatur non fisco sed parti offensę extra statum Ecclesiasticum, q. 107. nu. 92. contrarium videtur seruari de consuetudine, nu. 93. 448

Pœna conuentionalis in cautione, de non offendendo oppositа semel cō missa vnica tantum vice exigi potest, q. 107. nu. 95. 448

Pœna commissa in cautione de non offendendo potest pluries exigi stante clausula rato manente pacto, q. 107. nu. 95. 448

Pœna conuentionalis semel commissa potest iterum exigi stante clausula toties quoties, &c. q. 107. nu. 95. 448

Pœna conuentionalis in cautione de non offendendo apposita in casu contrauentionis, an possit exigi ab omnibus hæredibus promissoris, & de materia, q. 107. nu. 104. 449

Pœna ludentis cum fraude, & falsitate an possit extendi vsque ad mortem, q. 109. nu. 65. & 66. 522

Pœna incendij statutaria præsertim an habeat locum in incendio alicuius capannæ, vel paruæ domus, q. 110. nu. 158. & seqq. 558

Pœna concussionis est pœna arbitraria, q. 111. nu 40. 563

Pœna suspensionis à diuinis adhoc, vt habeat locum in iudice male, & per sordes iudicante plura requiruntur de quibus in q. 111. num. 79. 567

Pœna vna iuris ciuilis imposita iudici iniustitiam facienti per pecuniā non tollit aliam, sed omnes cumulatiue imponuntur, q. 111. num. 80 contra nu. 81. concorda, vt nu. 82. 568

Pœna de qua in auth. nouo iure, C. de pœna iudicum qui male iudicāt non tollit alias antiquas pœnas à iure communi impositas iudicibus male iudicantibus, q. 111. nu. 83. contra, nu. 84. 568

Pœna falsi imposita iudicibus, qui pecunia corrupti iniustitiam faciunt venit cumulatiue, cum alijs pœnis eiusdem iudicibus à iure impositis, q. 111. nu. 85. contra nu. 86. 568

Pœna quæ venit ex edicto de calumniatoribus imposita iudici, qui pecunia corruptus iniustitiam facit non tollitur per alias pœnas eidem iudici à iure inflictas, sed cumulatiue venit cum illis, q. 111. num. 87. 568

Pœna quadrupli imposita iudici Barattariam cōmittenti, non confunditur, cum alia pœna criminali extraordinaria, sed amba cumulatiue imponi possunt, q. 111. nu. 88. 568

Pœna concussionis imposita iudici Barattariam committenti, non cōfunditur, cum alijs pœnis ipsi iudici a iure impositis, sed cum illis venit cumulatiue, q. 111. nu. 89. 568

Pœna priuationis officij imposita iudici Barattariam committēti venit cumulatiue, cū alijs pœnis dicto iudici à iure impositis. q. 111. num. 90. 568

Pœna repetundarum, et arbitraria censetur sublata per alias pœnas à iure impositas iudicibus Barattariam committentibus, q. 111. num. 91. 568

Pœna infamiæ venit in consequentiam, & cumulatiue, cum alijs pœnis impositis à iure iudici Barattario, q. 111. nu. 92. 568

Pœna cancellata suspensionis imposita iudici ecclesiastico, per sordes iudicanti, non tollit alias pœnas, tam legales, quam cancellatas, q. 111. num. 93. Declara, vt nu. 94. 569

Pœna refectionis expensarum, & damnorum quam patitur iudex Barattariam committens venit cumulatiue, cum alijs pœnis criminalibus, q. 111. nu. 95. & 96. vbi idem de pœna æstimationis litis. 519

Pœna statutaria imposita iudici committenti Barattariā tollit alias omnes pœnas legales, q. 111. nu. 97. 569

Pœnæ impositæ illis, qui pecuniā mediante procurant gratiam, seu iustitiam apud Sedem Apostolicam ligant etiam in foro conscientiæ, q. 111. nu. 340. 593

Pœna ibi non est vbi confessio non est punibilis, q. 81. nu. 63. 9

Pœna corporalis, an & quādo possit imponi ex inditijs, & præsumptionibus, q. 86. nu. 78. & seqq. vide supra verbo Inditia, & infra verbo Præsumptiones.

Pœna pecuniaria an & quando possit imponi ex præsumptionibus, & inditijs, q. 86. nu. 78. & seqq. 88

Pœna fustigationis an, & quando possit imponi ex præsumptionibus, et inditijs, q. 86. nu. 115. Declara, vt nu. 116. 93

Pœna exilij an & quando possit inferri ex præsumptionibus, & inditijs, q. 86. nu. 118. 93

Pœna trium ictuum funis an, & quando possit inferri ex præsumptionibus, & inditijs, q. 86. nu. 119. 93

Pœna non imponitur, vbi dolus non est, q. 87. num. 1. 95

Pœna mitior imponitur, quando cessat dolus, q. 87. nu. 2. 95

Pœna infamiæ non incurritur sine dolo, q. 87. nu. 34. licet alij contra, num. 35. fallit, quando pœna infamiæ imponitur ipso iure, quia tunc lata culpa æquiparatur dolo, n. 36. licet alij contra, n. 37. 98

Pœna incendij locum habet ex sola culpa lata, quæ isto casu dolo æquiparatur, q. 87. nu. 44. 99

Pœna iudicis iudicantis aliquem ad mortem propter imperitiam, q. 87. num. 45. 99

Pœna quando euitetur ex iusta causa, & credulitate iniustaq;, irrationabili, fatua, & temeraria, vide supra, in verbo Causa.

Pœna ebrij delinquentis, & de materia, vide supra verbo Ebrius.

Pœna furiosi delinquentis, & de materia, vide sup. verbo Furiosus.

Pœna an, & quando, & in quibus casibus sit minuenda propter loci cō suetudinem, vide sup. verbo Consuetudo. Vbi late de materia.

Pœna sacrilegij tenetur, qui principi non obedit, q. 97. nu. 1. 187

Pœna an & quando euitetur propter iudicis iussum, & auctoritatem, vide in verbo Iudicis.

Pœna an, & qualis sit imponenda Iudęo effecto Christiano, pro delicto commisso ante baptismum, vide supra verbo Iudæus.

Pœna an, & quæ sit imponenda filio delinquenti curiæ à patre præsentato, q. 98. nu. 164. & seqq. Vbi ampliatur, & limitatur pluribus modis. 228

Pœna iniuriarum est arbitraria, q. 105. nu. 56. 385

Pœna iniuriarum, quę sit ex statuto vrbis, q. 105. nu. 57. 385

Pœna iniuriarum potest esse non solum suspensionis, aut priuationis officij sed etiam corporalis, q. 105. nu. 58. & 59. 386

Pœna iniuriarum regulatur à consuetudine, q. 105. nu. 60. 386

Pœna iniuriarum est infamia, q. 105. nu. 61. Amplia 1. siue criminaliter, siue ciuiliter agatur, nu. 62. Amplia 2. etiam quod iniurias transigat cum iniuriato, nu. 63. Amplia 3. etiam in clerico num. 64. Amplia 4. etiam quod iniuria sit leuis, nu. 65. Contra num. 66. Limita 1. vt talis infamia incurratur post condemnationē, secus ante, nu. 67. Limita 2. quando Reus est persona vilis, quæ non curet infamiam, nu 68. Limita 3. quando Reus cōparet per procuratorem, nu. 69. Limita 4. quando Reus soluit pœnam ante condemnationem, nu. 70. 386

Pœna iniuriarum tenetur non solum is, qui actu iniuriam infert, sed ēt mandans, persuadens, cogitans, & consulēs, q. 105. nu. 90. 91. vbi de pueris concitatis ab aliquo ad iniuriarum vociferationē 389

Pœna iniuriarum non tenetur is, qui iure publico vtitur, vel aliquid authore prætore facit, q. 105. nu. 103. 389

Pœna libelli famosi locum habet etiam quod in eo vera fuerint expressa, q. 105. nu. 241. et 244. & 248. vbi etiam idem de iure canonico. Quamuis alij contra, nu. 242. & seqq. 403

Pœna libelli famosi tenetur picturas obscęnas in alterius infamiam in aliquo loco ponens, q. 105. nu. 471. 425

Pœna libelli famosi habet locum etiam quod fuerit factus sine nomine illius, qui illum composuit, vel eius cui infamia irrogatur, & isto casu quomodo procedendum sit, & de materia, q. 105. nu. 473. & seqq. 426

Pœna libelli famosi non incurritur, nisi cum dolo, q. 105. n. 481. & seqq. vbi alia in proposito. 426

Pœna libelli famosi non habet locum, nisi is fuerit positus in aliquo loco publico, q. 105. nu. 487. 427

UNIVERSIDAD DE MURCIA